AUTOARE DE BESTSELLERE *NEW YORK TIMES*

ANNA ZAIRES

Seria *Twist Me* #3

DOMINATĂ

DE FANTEZIILE TALE

18+ MIDNIGHT BOOKS

RĂPITOR ȘI CAPTIVĂ.

IUBIȚI. SUFLETE-PERECHE.

Suntem toate astea, ba chiar mai mult.

Începutul relației noastre a fost cu totul atipic și ne-a schimbat viața complet. Și nu am crezut că vom ajunge până aici.

Însă toate obstacolele, conflictele interioare și problemele prin care am trecut împreună ne-au schimbat. Ne-au unit. Și am crezut că tot ce a fost mai rău a trecut. Am crezut că, în sfârșit, avem o șansă.

Dar ne-am înșelat.

Suntem Nora și Julian, iar aceasta este povestea noastră.

Un final epic pentru cel mai așteptat volum din seria *Twist Me*.

ATENȚIE: Aceasta NU este o poveste de dragoste. Prezintă subiecte tulburătoare, inclusiv răpire, consimțământ îndoielnic, sindromul Stockholm și conținut sexual explicit. Este o operă de ficțiune, o fantezie destinată exclusiv adulților.

18+ MIDNIGHT BOOKS

ISBN 978-606-95488-5-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ZAIRES, ANNA
Dominată de fanteziile tale/ Anna Zaires ; trad. din lb. engleză: Ruxandra Cernat. - Bucureşti : Midnight Books, 2022

ISBN 978-606-95488-5-1

I. Cernat, Ruxandra (trad.)
821.111

Grafician copertă: **Maria Stoian**
Traducător: **Ruxandra Cernat**
Redactor: **Melania Stere**
Corector: **Maria Anghel**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

Hold Me

Editura Midnight Books
Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4, Bucureşti
Comenzi şi informaţii:
Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

ANNA ZAIRES

SERIA *TWIST ME* #3

DOMINATĂ

DE FANTEZIILE TALE

Midnight Books
BUCUREŞTI, 2022

ÎNTOARCEREA

1

JULIAN

Un strigăt brusc întrerupt mă smulge din somnul agitat. Ochiul sănătos se deschide larg sub un şoc de adrenalină şi sar într-o poziţie şezândă, mişcarea neaşteptată făcându-mi coastele fisurate să protesteze. Ghipsul de pe braţul stâng se loveşte de monitorul cardiac de lângă pat, iar valul de durere este atât de intens, că se învârte camera cu mine într-un ritm ameţitor. Inima îmi bate puternic şi îmi ia câteva clipe ca să-mi dau seama că m-am trezit.

Nora.

Probabil e prizoniera altui coşmar.

Corpul meu, încordat pentru luptă, se relaxează uşor. Nu există niciun pericol, nu vine nimeni după noi. Stau întins lângă Nora în patul meu de spital luxos şi amândoi suntem în siguranţă. Clinica din Elveţia este cât se poate de sigură aşa cum a construit-o Lucas.

Durerea din braţe şi din coaste e mai suportabilă acum. Mă mişc cu grijă şi îmi aşez mâna dreaptă sub umărul Norei, încercând să o mişc uşor ca să se trezească. Doarme cu spatele la mine, aşa că nu îi pot vedea faţa, ca să-mi dau seama dacă plânge. Totuşi, pielea ei e rece şi

umedă de la transpirație. Cred că are coșmarul ăsta de ceva vreme. În plus, tremură.

— Trezește-te, iubito, îi șoptesc, atingând-o ușor pe brațul subțire.

Văd lumina strălucind printre jaluzelele de la fereastră și știu că e probabil dimineață. E doar un vis.

— Trezește-te, dulceața mea...

Se încordează de la atingerea mea, știu că nu e complet trează, coșmarul o ține captivă încă. Respiră întretăiat, zgomotos și simt cum o trec fiori prin tot corpul. Mă prinde ca în gheare nenorocirea ei, mă doare mai tare decât orice rană și faptul că știu că tot eu sunt responsabil pentru asta – că nu am reușit să o protejez – mă arde pe dinăuntru cu o furie acidă.

Sunt furios pe mine însumi și pe Peter Sokolov, întrucât a permis ca Nora să-și riște viața ca să mă salveze.

Înainte de călătoria mea blestemată în Tadjikistan, ea își revenea încet-încet după moartea lui Beth, coșmarurile ei deveniseră mai rare pe măsură ce lunile treceau. Acum, cu toate acestea, visele urâte au reapărut și Nora e mai rău decât înainte, judecând după atacul de panică pe care l-a avut ieri când am făcut sex.

Vreau să-l omor pe Peter pentru asta și e posibil să o fac, dacă îmi mai iese vreodată în cale. Rusul mi-a salvat viața, dar a pus-o pe Nora în pericol în tot procesul ăsta, iar asta nu e ceva ce pot ierta vreodată. Și nenorocita lui de listă de nume? Să uite de ea! Nici gând să-l răsplătesc pentru că m-a trădat în felul ăsta, indiferent ce i-a promis Nora.

— Haide, iubito, trezește-te, o strig din nou, sprijinindu-mă în mâna dreaptă ca să mă întind din nou în pat. Mă dor coastele de la mișcare, dar de data asta mai

puţin. Mă apropii cu grijă de Nora, îmi lipsesc corpul de spatele ei. Eşti bine. Totul s-a terminat.

Ea trage adânc aer în piept cu un sughiţ şi simt cum tensiunea interioară îi dispare pe măsură ce îşi dă seama unde este.

— Julian? şopteşte ea, întorcându-se cu faţa spre mine, şi văd că a plâns, obrajii îi sunt acoperiţi de lacrimi.

— Da. Eşti în siguranţă acum. Totul este bine.

Întind mâna dreaptă şi îi mângâi linia maxilarului, minunându-mă de frumuseţea fragilă a structurii ei osoase. Mâna mea pare uriaşă şi aspră pe faţa ei delicată, unghiile îmi sunt zimţate şi vinete de la acele pe care mi le-a înfipt Majid. Contrastul dintre noi este izbitor – deşi nici Nora nu e complet nevătămată. Puritatea pielii ei aurii este întunecată de o vânătaie pe partea stângă a feţei, unde nenorociţii ăia de Al-Quadar au lovit-o de şi-a pierdut cunoştinţa.

Dacă n-ar fi fost deja morţi, i-aş fi sfâşiat cu mâinile goale pentru că au rănit-o.

— Ce ai visat? o întreb încet. Era despre Beth?

— Nu.

Dă din cap şi văd că respiraţia ei redevine normală. Vocea ei, totuşi, mai are ecouri de groază în timp ce îmi spune aspru:

— De data asta era despre tine. Majid îţi scotea ochii şi eu nu îl puteam opri.

Încerc să nu am nicio reacţie, dar îmi e imposibil. Cuvintele ei mă trag ca într-un vârtej înapoi în camera aceea rece şi fără ferestre, retrezind senzaţia de greaţă pe care încerc să o uit de câteva zile încoace. Capul începe să îmi bubuie de la amintirea acelei agonii, scobitura goală a ochiului pe jumătate vindecat mă arde din nou. Simt cum îmi curge sânge pe faţă, şi alte fluide, iar stomacul

mi se răzvrăteşte când îmi amintesc asta. Sunt familiarizat cu durerea, chiar şi cu tortura – tata credea că fiul lui trebuie să poată suporta orice –, dar să-mi pierd ochiul a fost de departe cea mai cumplită experienţă din viaţa mea.

Cel puţin fizic.

Emoţional, a fost apariţia Norei în acea cameră.

Am nevoie de toată voinţa ca să-mi aduc gândurile în prezent, departe de teroarea care m-a făcut să îngheţ când am văzut cum o bruscau pe Nora oamenii lui Majid.

— Nora, tu l-ai oprit. Mă ucide să recunosc asta, dar dacă nu era curajul ei, probabil putrezeam acum în vreo groapă de gunoi din Tadjikistan. Tu ai venit după mine şi m-ai salvat.

Încă îmi este greu să cred că ea a făcut asta, că voluntar s-a lăsat în mâinile teroriştilor psihopaţi ca să-mi salveze viaţa. Nu a făcut-o din vreo convingere naivă că nu îi vor face rău. Nu, dulceaţa mea ştia exact de ce erau ei în stare şi tot a avut curajul să acţioneze.

Îi datorez viaţa fetei pe care am răpit-o şi nu prea ştiu cum să gestionez treaba asta.

— De ce ai făcut asta? întreb, atingându-i buza de jos cu degetul mare.

În adâncul sufletului meu ştiu, dar vreau să o aud pe ea recunoscând asta.

Ea se uită fix la mine, ochii îi sunt plini de umbrele coşmarului.

— Pentru că nu pot trăi fără tine, spune încet. Ştii asta, Julian. Ai vrut să te iubesc şi te iubesc. Te iubesc atât de mult, că aş trece şi prin iad pentru tine.

Îi sorb cuvintele cu lăcomie, cu o plăcere fără de ruşine. Nu mă pot sătura de dragostea ei. Nu mă pot sătura de ea. La început am dorit-o pentru că semăna cu

Maria, dar prietena mea din copilărie nu a trezit în mine nici măcar o fărâmă din emoţiile pe care mă face Nora să le simt. Afecţiunea mea pentru Maria a fost inocentă şi pură, aşa cum era Maria însăşi.

Obsesia mea pentru Nora e total diferită.

— Ascultă-mă, dulceaţa mea...

Mâna mea se retrage de pe obraz şi rămâne sprijinită pe umărul ei.

— Vreau să-mi promiţi că nu vei mai face aşa ceva niciodată. Mă bucur evident că sunt viu, dar mai bine muream decât să te pun pe tine într-un asemenea pericol. Niciodată să nu îţi mai rişti viaţa pentru mine din nou. M-ai înţeles?

Dă uşor din cap că da, aproape imperceptibil, şi văd o strălucire de revoltă în ochii ei. Nu vrea să mă înfurie, aşa că nu mă contrazice, dar bănuiesc cu toată tăria că va face ce crede ea că e bine, indiferent de ce spune acum.

Asta cere evident măsuri drastice.

— Bine, spun cu glas mătăsos. Pentru că data viitoare – dacă va exista o dată viitoare – voi ucide pe oricine te ajută împotriva ordinelor mele – şi o voi face încet şi dureros. M-ai înţeles, Nora? Dacă cineva se atinge de un singur fir de păr din capul tău, fie ca să mă salveze, fie pentru alt motiv, persoana aia va avea o moarte foarte neplăcută. M-am făcut înţeles?

— Da.

Pare palidă acum, buzele îi sunt lipite strâns una de alta, de parcă şi-ar reţine cuvintele de protest. E furioasă pe mine, dar este şi speriată. Nu pentru ea însăşi – a depăşit frica asta –, ci pentru ceilalţi. Dulceaţa mea ştie că vorbesc serios când îi spun asta.

Ştie că sunt un ucigaş fără conştiinţă, cu o singură slăbiciune.

Ea.

O strâng mai tare de umăr şi mă aplec în faţă ca să-i sărut gura închisă. Buzele ei sunt strânse pentru o clipă, îmi opune rezistenţă, dar îmi strecor mâna după gâtul ei şi o prind de ceafă, apoi ea expiră şi buzele îi devin moi, lăsându-mă să o pătrund. Un val de căldură îmi cuprinde corpul puternic şi, instant, gustul ei îmi face penisul să se întărească incontrolabil.

— Mă scuzaţi, domnule Esguerra...

Vocea unei femei e însoţită de o bătaie timidă în uşă şi îmi dau seama că asistentele medicale şi-au început runda de dimineaţă.

La dracu'! Vreau să le ignor, dar presimt că se vor întoarce curând – probabil chiar în momentul când sunt cu testiculele înfipte adânc în păsărica strâmtă a Norei.

Deşi nu am chef, îi dau drumul Norei, mă răsucesc pe spate, trag aer în piept din cauza durerii ascuţite şi o privesc în timp ce sare grăbită din pat şi trage un halat pe ea.

— Vrei să le deschid uşa? mă întreabă, iar eu încuviinţez din cap resemnat.

Asistentele trebuie să-mi schimbe bandajele şi să se asigure că m-am refăcut suficient încât să pot călători astăzi, iar eu intenţionez să cooperez total.

Cu cât ele îşi termină mai repede treaba, cu atât ies mai rapid din spitalul ăsta nenorocit.

De îndată ce Nora deschide uşa, două asistente intră în cameră, însoţite de David Goldberg – un tip scund şi chel, doctorul meu personal de la moşie. Este un chirurg extraordinar, aşa că l-am rugat să se ocupe de reconstruirea feţei mele, să se asigure că nu o dau în bară chirurgii plasticieni de la clinică.

Nu vreau să îi provoc Norei repulsie cu cicatricile mele.

— Avionul ne așteaptă deja, spune Goldberg în timp ce asistentele încep să îmi desfacă bandajele de la cap. Dacă nu ai semne de infecție, putem pleca acasă.

— Excelent.

Stau culcat fără să mă mișc, ignorând durerea pe care mi-o provoacă îngrijirea oferită de asistente. Între timp, Nora ia niște haine din dulap și dispare în baia de lângă camera noastră. Aud apa curgând și îmi dau seama că face duș. E probabil felul ei de a mă evita o vreme, fiindcă încă e supărată din cauza amenințărilor. Iubita mea e sensibilă când vine vorba de violența față de cei pe care ea îi consideră nevinovați – cum ar fi prostul de Jake, băiatul pe care îl săruta în seara când am răpit-o.

Încă vreau să-i smulg măruntaiele fiindcă a atins-o... și o voi face probabil cândva.

— Nu sunt semne de infecție, îmi spune Goldberg când asistentele au terminat de scos bandajele. Te vindeci foarte bine.

— Bun. Respir adânc ca să controlez durerea în timp ce asistentele îmi curăță cusăturile și îmi bandajează coastele din nou. În ultimele zile, am luat doar jumătate din doza de calmante prescrise și mă resimt. Peste încă două zile renunț complet la ele ca să nu devin dependent.

Pentru oricine e de ajuns o singură adicție.

În timp ce asistentele îmi refac bandajele, Nora iese din baie, proaspătă după duș și îmbrăcată cu o pereche de blugi și o bluză cu mâneci scurte.

— E totul în regulă? întreabă privindu-l pe Goldberg.

— E bun de drum, răspunde el, zâmbindu-i cu căldură.

Cred că o place – ceea ce nu mă deranjează, având în vedere că e homosexual.

— Tu cum te simţi?

— Sunt bine, mulţumesc.

Ridică braţul arătându-i plasturele de pe locul unde teroriştii au tăiat-o şi i-au scos din greşeală implantul contraceptiv.

— Abia aştept să îmi scoată firele, dar altfel nu mă deranjează prea mult.

— Perfect, mă bucur să aud asta. Întorcându-se spre mine, Goldberg mă întreabă: Când vrei să pornim?

— Spune-i lui Lucas să pregătească maşina în douăzeci de minute, îi răspund, balansându-mi cu grijă picioarele spre podea după ce asistentele au ieşit din cameră. Mă îmbrac şi plecăm.

Goldberg pare surprins.

— A, în regulă.

— Ce este, dulceaţa mea?

Mă ridic în picioare fără să îmi pese că sunt complet dezbrăcat.

Goldberg îşi fereşte privirea când o prind pe Nora de braţ, oprind-o să iasă din cameră.

— Ce îţi trebuie?

Ea pare stânjenită, îşi fereşte privirea.

— Ce este, Nora? întreb cu o curiozitate crescândă.

O strâng mai tare de braţ şi o trag mai aproape de mine.

Îşi ridică privirea spre mine. Obrajii i se aprind, iar maxilarul i se încleştează sfidător.

— Am nevoie de pastila de a doua zi, OK? Vreau să o iau înainte să plecăm.

— Ah!

Pentru o clipă mi se golește mintea. Nu m-am gândit că, fără implantul contraceptiv, Nora ar putea rămâne însărcinată. Am făcut sex cu ea timp de doi ani și în tot acest timp a fost protejată de implant. Sunt atât de obișnuit cu asta încât nu m-am gândit că acum trebuie să luăm măsuri de protecție.

Dar e clar că Nora s-a gândit.

— Tu vrei să iei pastila de a doua zi? repet rar, încercând să procesez ideea că Nora – Nora mea – ar putea fi însărcinată.

Însărcinată cu copilul meu.

Un copil pe care ea, evident, nu îl dorește.

— Da. Ochii ei negri sunt imenși și se uită fix la mine. E puțin probabil să se întâmple pentru că a fost doar o dată, dar nu vreau să risc.

Nu vrea să riște să rămână însărcinată cu copilul meu. Pieptul mi se strânge ciudat când mă uit la ea, văzându-i frica pe care încearcă să o ascundă. Se teme de reacția mea față de tot ce a spus, se teme că o voi împiedica să ia pastila.

Se teme că o voi forța să nască un copil nedorit.

— Eu voi aștepta afară, spune Goldberg, aparent simțind tensiunea care crește în cameră, și, înainte ca eu să pot spune ceva, se strecoară pe ușă afară, lăsându-ne singuri.

Nora își ridică bărbia înfruntându-mi privirea. Îi văd hotărârea de pe chip, când spune:

— Julian, știu că noi nu am discutat despre asta niciodată, dar...

— Dar nu ești pregătită, o întrerup eu, iar strânsoarea din piept devine mai puternică. Nu vrei un copil acum.

Ea încuviinţează din cap şi mă priveşte cu ochi mari.

— Exact, spune cu precauţie. Nici măcar nu am terminat şcoala, iar tu ai fost rănit...

— Şi nu eşti sigură că vrei un copil cu un bărbat ca mine.

Înghite nervos, dar nu neagă şi nici nu îşi întoarce privirea. Tăcerea ei este copleşitoare, iar strânsoarea din pieptul meu se transformă într-o durere acută ciudată.

Îi dau drumul şi fac un pas în spate.

— Îi poţi spune lui Goldberg să-ţi dea pastila şi orice metodă de contracepţie pe care o consideră el cea mai bună. Vocea mea sună neobişnuit de rece şi distantă. Eu mă spăl şi mă îmbrac.

Şi, înainte ca ea să mai poată spune ceva, mă duc în baie şi închid uşa.

Nu vreau să-i văd expresia de uşurare de pe chip.

Nu vreau să mă gândesc cum m-ar face asta să mă simt.

2

NORA

Cu uimire, mă uit cum Julian dispare gol în baie. Se mişcă mai rigid ca de obicei, din cauza rănilor. Cu toate acestea, are o graţie anume în felul cum păşeşte. Chiar şi după chinurile îngrozitoare prin care a trecut, corpul lui musculos este puternic şi atletic, bandajul alb din jurul coastelor îi pune în evidenţă lăţimea umerilor şi bronzul pielii.

Nu a avut nimic împotrivă să iau pastila de a doua zi.

Pe măsură ce îmi dau seama de asta, genunchii mi se înmoaie de uşurare, tensiunea indusă de adrenalină se scurge ca un şuvoi. Eram aproape convinsă că îmi va refuza acest drept, abia puteam suporta să văd expresia de pe chipul lui în timp ce îi vorbeam despre asta... era periculos de impenetrabilă. A văzut adevărul dincolo de toate scuzele mele de doi bani, cu şcoala şi cu rănile lui, ochiul lui teafăr mă privea cu o lumină albastră rece care mi-a întors stomacul pe dos de groază.

Dar nu mi-a interzis să iau pastila. Probabil nici Julian nu vrea copii, în ciuda reacţiei lui ciudate.

Nevrând să-mi forţez prea tare norocul, mă grăbesc să ies din cameră şi să-l prind pe doctorul Goldberg din

urmă, ca să mă asigur că primesc ceea ce am nevoie înainte să plecăm de la clinică.

Implanturile anticoncepţionale nu pot fi procurate uşor în junglă.

— Am luat pastila, îi spun lui Julian când suntem aşezaţi confortabil în avionul lui particular – acelaşi avion care ne-a dus de la Chicago în Columbia când Julian s-a întors după mine în decembrie. Şi mi-am pus şi ăsta. Ridic braţul drept şi îi arăt un mic plasture pe locul unde mi-au introdus implantul. Braţul îmi e puţin amorţit, dar sunt atât de fericită că am acest implant încât nu mă deranjează deloc disconfortul.

Julian îşi ridică privirea din laptop, chipul lui e în continuare lipsit de expresie.

— Bine, spune el scurt, şi apoi continuă să lucreze, scriind e-mailul către unul dintre inginerii lui.

Îi trimite specificaţiile exacte pentru o dronă nouă pe care vrea să o proiecteze. Ştiu asta pentru că l-am întrebat în urmă cu câteva minute şi el mi-a explicat ce face. A fost mult mai deschis faţă de mine în ultimele luni, de aceea mi se pare ciudat că pare să evite subiectul contracepţiei.

Mă întreb dacă nu cumva evită să discute în prezenţa doctorului Goldberg. Bărbatul scund stă pe locul din faţă al avionului, la câţiva metri de noi, dar nu avem intimitate completă. În orice caz, decid să las deoparte subiectul pentru moment şi să reiau discuţia într-un moment mai potrivit.

În timp ce avionul câştigă altitudine, privesc Alpii elveţieni până trecem de plafonul de nori. Atunci mă las pe spate şi aştept să vină frumoasa însoţitoare de bord –

Isabella – ca să ne aducă micul-dejun. Am plecat atât de repede din spital azi-dimineață, încât abia am apucat să beau o cafea.

Isabella intră în cabină câteva minute mai târziu, corpul ei spectaculos e strâns într-o rochie roșie mulată. Duce o tavă cu cafea și produse de patiserie. Goldberg pare că a adormit, așa că ea vine direct spre noi, cu buzele arcuite într-un zâmbet seducător.

Prima dată când am văzut-o, când Julian s-a întors după mine în decembrie, am înnebunit de gelozie. Între timp am aflat că Isabella nu a avut niciodată o relație cu Julian și că, de fapt, este căsătorită cu una dintre gărzile de corp de la moșie – două informații care au potolit monstrul verde al geloziei care pusese stăpânire pe mine. Am văzut-o doar o dată sau de două ori în ultimele luni. Spre deosebire de alți angajați ai lui Julian, ea își petrece cea mai mare parte din timp în afara proprietății, lucrând la diverse companii aeriene unde este spionul lui Julian.

— Ai fi surprinsă să vezi cum își dau drumul la gură oamenii după câteva pahare la altitudine, mi-a explicat Julian cândva. Oficialități, directori, politicieni, șefi de carteluri... Tuturor le place să o aibă pe Isabella în preajmă. Datorită ei am obținut toate informațiile din interior despre traficul de droguri din zonă.

Deci, da, nu mai sunt geloasă pe Isabella, dar nu pot să nu simt că flirtează prea mult cu Julian pentru o femeie căsătorită. Pe de altă parte, nu sunt cea mai în măsură să judec dacă așa trebuie să fie comportamentul unei femei căsătorite. Dacă m-aș uita la orice bărbat mai mult de un minut, i-aș semna sentința la moarte.

Gelozia lui Julian e la un cu totul alt nivel.

— Vreți cafea? întreabă Isabella, oprindu-se lângă scaunul lui.

Pare să-l privească mult mai circumspect azi, dar simt nevoia să o plesnesc peste faţă pentru zâmbetul cu „vino-ncoace” pe care i-l aruncă soţului meu.

În regulă, deci nu doar Julian are probleme cu gelozia. Oricât de dezechilibrată e situaţia, mă simt proprietara celui care m-a răpit. Nu are nicio noimă asta, dar am încetat de mult timp deja să mai caut sensul relaţiei mele nebune cu Julian.

E mai simplu doar să accept.

La întrebarea Isabellei, Julian îşi ridică privirea din laptop.

— Sigur, spune el înainte să mă privească. Nora?

— Da, te rog, răspund eu politicos. Şi nişte croasante.

Isabella ne toarnă fiecăruia câte o ceaşcă de cafea, aşază tava cu produsele de patiserie pe masa mea şi se retrage cu mişcări de dans spre partea din faţă a avionului, legănându-şi şoldurile arcuite dintr-o parte în alta. Sunt geloasă preţ de câteva secunde până îmi aduc aminte că Julian mă vrea pe mine.

Mă doreşte prea mult, de fapt, dar asta e cu totul altă chestiune.

Următoarea jumătate de oră citesc în tăcere în timp ce mănânc croasante şi îmi beau cafeaua cu înghiţituri mici. Julian e concentrat pe e-mailul despre proiectarea dronei, aşa că nu îl deranjez; în schimb, fac tot ce pot ca să mă concentrez la ce citesc, o carte ştiinţifico-fantastică pe care am cumpărat-o de la clinică. Cu toate acestea, atenţia mea rătăceşte, iar gândurile mele o iau razna la fiecare câteva pagini.

Pare ciudat să stau aici citind. E ireal, într-un fel. E ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca şi cum nu am fi supravieţuit torturii şi terorii.

Ca şi cum nu i-aş fi zburat cu sânge-rece creierii unui om.

Ca şi cum nu eram gata să îl pierd din nou pe Julian.

Inima începe să îmi bată mai repede, imaginile coşmarului de azi-dimineaţă îmi invadează mintea cu o claritate înspăimântătoare. Sânge... corpul lui Julian tăiat şi mutilat... Chipul lui frumos cu ochii scoşi din orbite... Cartea îmi alunecă din mână şi cade pe podea, în timp ce încerc să trag aer în piept prin gâtul contractat de tensiune.

— Nora? Degete puternice mă strâng tare de încheietura mâinii şi prin vălul de ceaţă al panicii care îmi întunecă vederea, zăresc chipul bandajat al lui Julian în faţa mea. Mă strânge tare, a lăsat deoparte laptopul. Nora, mă auzi?

Reuşesc să dau din cap că da şi îmi umezesc buzele. De frică, mi s-a uscat gura şi bluza mi s-a lipit de spate de la transpiraţie. Ceva din mine ştie că mintea îmi joacă feste, că această anxietate extremă e nefondată, dar corpul meu reacţionează ca şi cum ameninţarea ar fi reală.

Ca şi cum am fi iar pe şantierul din Tadjikistan, la mila lui Majid şi a celorlalţi terorişti.

— Respiră, iubito. Vocea lui Julian e mângâietoare şi mâna lui mă prinde delicat de bărbie. Respiră încet, adânc... Aşa, fată cuminte...

Fac cum îmi spune, ţinându-mi ochii lipiţi de chipul lui în timp ce respir adânc ca să-mi controlez panica. După un minut, ritmul inimii încetineşte şi îmi descleştez mâinile de pe braţele scaunului. Încă tremur, dar frica sufocantă a dispărut.

Mă simt stânjenită, îi cuprind cu degetele palma lui Julian şi îi trag în jos mâna de pe chipul meu.

— Sunt bine, reuşesc să spun cu o voce destul de calmă. Îmi pare rău, nu ştiu ce m-a apucat.

El se uită fix la mine, ochiul îi străluceşte cu un amestec de furie şi frustrare în privire. Degetele lui încă mă strâng tare, ca şi cum nu ar vrea să îmi dea drumul.

— Nu eşti bine, Nora, spune el aspru. Nu eşti bine deloc.

Are dreptate. Nu vreau să recunosc asta, dar are dreptate. Nu sunt bine de când a plecat de la moşie ca să îi urmărească pe terorişti. Sunt praf de când a plecat şi se pare că, acum că s-a întors, sunt şi mai dărâmată.

— Sunt bine, spun, nevrând ca el să mă creadă slabă.

Julian a fost torturat şi pare că face faţă, în timp ce eu mă descompun fără niciun motiv real.

— Bine? Îşi încruntă sprâncenele. În ultimele douăzeci şi patru de ore ai avut două atacuri de panică şi un coşmar. Asta nu înseamnă bine, Nora.

Înghit în sec şi mă uit în jos, în poală, unde mâna lui o ţine pe a mea într-o strânsoare posesivă. Urăsc să nu pot să-mi şterg toate astea din minte, aşa cum pare că a făcut Julian. Sigur, mai are încă unele coşmaruri cu Maria, dar chinul lui cu teroriştii pare să nu-l mai tulbure deloc. După toate regulile, el ar trebui să se piardă cu firea, nu eu. Abia dacă m-au atins pe mine, în timp ce el a trecut prin zile întregi de chin.

Nu am tărie şi urăsc asta.

— Nora, iubito, ascultă-mă.

Mă uit în sus, atrasă de tonul blând al vocii lui Julian şi mă trezesc captivă sub privirea lui.

— Nu e vina ta, spune el încet. Nu eşti vinovată pentru nimic. Ai trecut prin multe şi eşti traumatizată. Nu trebuie să te prefaci faţă de mine. Dacă ai atacuri

de panică, spune-mi, şi eu te voi ajuta să le depăşeşti. Înţelegi?

— Da, şoptesc.

Cuvintele lui îmi aduc în mod ciudat alinare. Ştiu că e o ironie ca tocmai bărbatul care a adus tot întunericul ăsta în viaţa mea să mă ajute să-i fac faţă, dar aşa a fost de la început.

Întotdeauna am găsit consolare în braţele celui care m-a răpit.

— Bun. Să ţii minte asta.

Se apleacă deasupra mea ca să mă sărute şi mă întind spre el, conştientă că are coastele rupte. Când mă sărută, are buzele neaşteptat de tandre, aşa că închid ochii, iar anxietatea dispare complet în timp ce o nevoie fierbinte îmi încălzeşte abdomenul. Îl apuc cu mâinile de ceafă şi încep să gem când limba lui îmi invadează gura, îi simt gustul familiar şi întunecat de seducător în acelaşi timp.

Geme când îl sărut şi îmi înfăşor limba în jurul limbii lui. Cu mâna dreaptă mă prinde de spate trăgându-mă mai aproape de el şi simt cum creşte tensiunea în corpul lui puternic. Respiraţia i se accelerează şi mă sărută mai puternic, făcându-mi trupul să vibreze ca răspuns.

— În dormitor. Acum.

Cuvintele lui sună mai degrabă ca un mormăit în timp ce îşi smulge gura de pe a mea şi se ridică în picioare, ridicându-mă şi pe mine de pe scaun. Înainte să apuc să spun ceva, îmi prinde încheietura mâinii şi mă trage în spatele avionului. Îi mulţumesc Cerului în gând că doctorul Goldberg doarme dus, iar Isabella e în partea din faţă a avionului, nu e nimeni în preajmă să vadă cum mă târăşte Julian în pat.

Când intrăm în încăperea mică, închide ușa cu o lovitură de picior în spate și mă trage spre pat. Chiar și rănit, e incredibil de puternic. Forța lui mă excită și mă intimidează în același timp. Nu pentru că mă tem că îmi va face rău, știu că asta va face și că îmi va plăcea, ci pentru că am văzut ce poate.

Am văzut cum a ucis un om doar cu piciorul unui scaun.

Amintirea asta mă dezgustă, însă cumva mă excită, dar mă și sperie. În plus, nu doar Julian a omorât pe cineva zilele acestea.

Suntem amândoi niște ucigași.

— Dezbracă-te, îmi poruncește, oprindu-se la câțiva centimetri de pat și dându-mi drumul.

Mânecile de la cămașa lui cu nasturi sunt scurtate ca să îi facă loc ghipsului de pe brațul stâng, iar cu bandajul în diagonală pe chip arată rănit și periculos în același timp, ca un pirat modern după un raid. Brațul drept e musculos și ochiul nebandajat strălucește albastru pe chipul lui bronzat.

Îl iubesc atât de mult încât mă doare.

Fac un pas în spate și încep să mă dezbrac. Întâi scot bluza, apoi blugii. Când rămân doar în chiloții tanga albi și un sutien asortat, Julian îmi spune aspru:

— Suie-te în pat. Te vreau în genunchi, cu sprijin în palme și cu fundul spre mine.

Fierbințeala șerpuiește în jos pe coloană, intensificând durerea crescândă dintre picioarele mele. Mă întorc, fac așa cum mi-a spus, inima îmi bate cu putere de anticiparea excitată. Îmi aduc aminte ultima dată când am făcut sex în avion și vânătăile care mi-au decorat coapsele zile întregi după aceea. Știu că Julian nu e într-o stare fizică suficient de bună pentru ceva atât de intens, dar asta nu-mi diminuează tremurul sau foamea.

Cu soțul meu, frica și dorința merg mână în mână.

După ce mă așez așa cum a vrut Julian, cu fundul la înălțimea testiculelor lui, pășește spre mine și prinde cu degetele talia chiloților, trăgându-mi-i în jos la genunchi. Tremur când mă atinge, sexul mi se strânge și el geme. Mâna lui urcă pe coapsa mea și se strecoară între labii.

— Ai păsărica atât de udă, șoptește aspru și împinge două degete groase în mine. Atât de udă pentru mine, atât de strâmtă... Vrei asta, nu-i așa, iubito? Vrei să te iau, vrei să ți-o trag...

Trag aer adânc în piept când își răsucește degetele în mine, atingând un punct care îmi face tot corpul să se încordeze.

— Da... Abia mai pot vorbi, în timp ce mă trec valuri fierbinți, întunecându-mi mintea. Da, te rog...

Chicotește, încet și plin de o încântare întunecată. Își retrage degetele, lăsându-mă goală și pulsând de nevoie. Înainte să pot obiecta, aud sunetul unui fermoar tras și simt capul moale și lat al penisului său pe coapse.

— O, așa voi face, șoptește răgușit, împingându-se spre deschizătura mea. O să îți produc o plăcere a dracului de intensă – vârful penisului mă pătrunde și respirația mi se oprește în gât –, că o să urli după mine. Nu-i așa, iubito?

Și fără să mai aștepte răspunsul meu, mă prinde de coapsa dreaptă și intră în mine până la capăt, făcându-mă să tresar și să țip. Ca de fiecare dată când mă pătrunde, îmi explodează toate simțurile, penisul lui atât de gros mă întinde dureros de tare. Dacă nu aș fi fost atât de excitată, m-ar fi durut. Dar așa duritatea lui adaugă un plus delicios, intensificându-mi excitația și inundându-mi de umezeală sexul. Cu chiloții trași în jurul genunchilor, nu pot deschide picioarele mai mult

de atât şi el mi se pare enorm în interiorul meu, fiecare centimetru al lui e dur şi mă arde.

Mă aştept să impună un ritm brutal la fel cu prima penetrare, dar acum că e în mine, se mişcă încet. Încet şi intenţionat, fiecare mişcare e calculată să-mi maximizeze plăcerea. Intră, iese, intră, iese... E ca şi cum mă loveşte din interior, stârnindu-mi toate senzaţiile pe care e capabil să le producă corpul meu. Intră, iese, intră, iese... Sunt aproape de orgasm, dar nu ajung încă acolo cu el mişcându-se încet ca melcul. Intră, iese...

— Julian, gem, dar el încetineşte ritmul şi mai mult, făcându-mă să scâncesc de frustrare.

— Spune-mi ce vrei, iubito, şopteşte, retrăgându-se aproape complet din mine. Spune-mi exact ce vrei.

— Trage-mi-o, expir eu puternic, încleştându-mi degetele de cearşaf. Te rog, fă-mă să-mi dau drumul.

Chicoteşte din nou, dar sună încordat, respiraţia îi devine grea şi inegală. Îi simt penisul întărindu-i-se mai puternic în mine şi îmi încordez muşchii interiori în jurul lui, dorind să-l fac să se mişte mai repede, să-mi ofere acel puţin în plus...

Şi, în cele din urmă, o face.

Ţinându-mă de şold, accelerează ritmul, mi-o trage tot mai tare şi mai repede. Mişcările lui reverberează în tot corpul, trimiţându-mi unde de şoc de plăcere care iradiază din centrul meu. Mâinile mele se încleştează de cearşafuri, ţipetele se intensifică pe măsură ce tensiunea din mine devine insuportabilă, intolerabilă... şi atunci mă desfac într-un milion de bucăţi, corpul îmi pulsează neajutorat în jurul erecţiei lui uriaşe. El geme, degetele lui îmi pătrund mai adânc în carne pe măsură ce strânsoarea se intensifică şi îl simt cum se freacă de fundul meu, cu penisul zvâcnind în mine în timp ce îşi dă drumul.

Când totul se termină, iese din mine şi face un pas înapoi. Tremurând de la intensitatea orgasmului, mă prăbuşesc pe o parte şi întorc capul ca să îl privesc.

El stă în picioare chiar acolo, cu fermoarul desfăcut la blugi, pieptul îi urcă şi coboară de la respiraţia greoaie. Are privirea plină de dorinţă în timp ce se uită la mine, la coapsele mele, unde sperma lui se scurge uşor afară prin despicătura mea.

Mă înroşesc şi privesc în jur prin cameră, căutând un şerveţel. Din fericire, e o cutie pe un raft lângă pat. Mă întind după ea şi folosesc un şerveţel ca să şterg urmele împreunării noastre.

Julian observă ceea ce fac în tăcere. Apoi face un pas în spate, expresia chipului său se închide iar, în timp ce îşi bagă penisul moale la loc în blugi şi trage în sus fermoarul.

Apuc pătura şi îmi acopăr corpul gol. Brusc, îmi e frig şi mă simt expusă, fierbinţeala din interiorul meu se domoleşte. De obicei, Julian mă ţinea în braţe după sex, consolidând apropierea dintre noi şi redevenind tandru ca să echilibreze brutalitatea. Azi, nu pare să vrea să facă asta.

— E totul în regulă? întreb, ezitând. Am greşit cu ceva?

Îi aruncă un zâmbet rece şi se aşază pe pat lângă mine.

— Ce ai fi putut greşi, dulceaţa mea?

Uitându-se la mine, ridică mâna şi îmi prinde o şuviţă de păr pe care o freacă între degete. În ciuda caracterului jucăuş al gestului său, e o strălucire dură în ochiul lui care îmi sporeşte neliniştea.

Brusc, intuiesc despre ce e vorba.

— E pastila de a doua zi, nu-i aşa? Eşti supărat fiindcă am luat-o?

— Supărat? Pentru că nu vrei să faci un copil cu mine? Râde, dar râsul lui sună aspru şi îmi provoacă un nod în stomac. Nu, dulceaţa mea, nu sunt supărat. Aş fi un tată îngrozitor, ştiu asta.

Mă uit lung la el, încercând să înţeleg de ce cuvintele lui mă fac să mă simt vinovată. E un ucigaş şi un sadic, un bărbat care m-a răpit fără milă şi m-a ţinut captivă şi totuşi eu mă simt prost, de parcă l-am rănit din greşeală.

De parcă aş fi făcut cu adevărat ceva greşit.

— Julian... nu ştiu ce să spun. Nu pot să mint că el ar putea fi un tată bun. Ar citi asta direct prin mine. Aşa că, în schimb, întreb cu precauţie: Vrei să ai copii?

Apoi îmi ţin respiraţia aşteptând să-mi răspundă.

El se uită la mine, expresia lui e greu de suportat.

— Nu, Nora, spune încet. Copiii sunt ultimul lucru de care avem noi doi nevoie. Poţi să îţi faci toate implanturile anticoncepţionale pe care le vrei. Nu te voi forţa să rămâi însărcinată.

Eu expir brusc uşurată.

— Bine, în regulă. Atunci de ce...

Dar înainte ca eu să termin întrebarea, Julian se ridică în picioare indicând că discuţia noastră s-a încheiat.

— Mă duc în cabina principală, spune plat. Am ceva de lucru. Vino şi tu după ce te îmbraci.

Apoi dispare din cameră, lăsându-mă întinsă în pat, goală şi confuză.

3

JULIAN

Tocmai analizez recenzia managerului meu de portofoliu despre o potenţială investiţie când Nora se aşază tăcută lângă mine. Nu pot rezista ispitei pe care o trezeşte prezenţa ei şi mă întorc să o privesc, urmărind-o cum începe să citească din carte.

Acum că am stat departe de ea pentru câteva minute, s-a dus nevoia iraţională de a o ataca verbal şi de a o răni. În locul ei a apărut o tristeţe inexplicabilă... un sentiment ciudat şi neaşteptat de pierdere.

Nu înţeleg asta. Nu am minţit-o pe Nora când i-am spus că nu vreau copii. Nu am acordat prea multă atenţie acestui subiect, dar acum că mă gândesc la asta, nici măcar nu-mi pot imagina că aş putea fi tată. Ce aş face eu cu un copil? Ar fi încă un punct vulnerabil pe care să îl exploateze duşmanii mei. Nu mă interesează copiii, nici nu am habar cum să-i cresc. Părinţii mei cu siguranţă nu au fost un model de urmat în acest sens. Ar trebui să fiu bucuros că Nora nu vrea copii, dar, în schimb, când a pomenit de pastila de a doua zi, am simţit-o ca pe o lovitură în stomac.

Ca pe cea mai groaznică respingere.

Am încercat să nu mă gândesc la asta, dar văzând-o cum îşi şterge sperma mea de pe coapse, mi-a retrezit

toate acele emoţii neplăcute, aducându-mi aminte că ea nu vrea asta de la mine.

Că nu va dori niciodată asta de la mine.

Nu înţeleg de ce are importanţă treaba asta. Nu am plănuit să întemeiez o familie cu Nora. Căsătoria a fost un mod de a cimenta legătura noastră, nimic mai mult. Ea este dulceaţa mea... obsesia şi proprietatea mea. Mă iubeşte pentru că am făcut-o să mă iubească şi o doresc pentru că îmi e necesară. Copiii nu fac parte din dinamica asta.

Nu pot face parte.

Nora mă surprinde uitându-mă la ea şi îmi aruncă o tentativă de zâmbet.

— Ce lucrezi? mă întreabă, punând cartea deschisă deoparte cu paginile în jos. Este tot despre proiectarea dronei?

— Nu, iubito.

Încerc să mă concentrez pe ideea că ea a venit după mine în Tadjikistan, că mă iubeşte suficient de mult încât să facă ceva atât de nebunesc şi începe să mi se schimbe starea şi să se relaxeze gheara pe care o simt în piept.

— Atunci despre ce e vorba? insistă ea, iar eu zâmbesc involuntar, amuzat de iscodirile ei.

Nora nu se mai mulţumeşte să stea pe marginea vieţii mele, ea vrea să ştie tot şi devine tot mai curajoasă în încercarea ei de a afla răspunsurile.

Dacă ar fi fost altcineva, asta m-ar fi deranjat. Fiind însă vorba de Nora, nu mă supăr. Îmi place curiozitatea ei.

— Citesc analiza unei potenţiale investiţii, îi explic eu.

Pare intrigată să afle, aşa că îi spun că citesc despre înfiinţarea unei companii de biotehnologie care să fie

specializată pe medicamentele care influenţează chimia creierului.

— Dacă decid să îi dăm drumul, eu aş fi ceea ce se numeşte înger investitor, unul dintre primii fondatori ai companiei. Întotdeauna m-a interesat capitalul de risc, îmi place să fiu în fruntea inovaţiilor din toate domeniile și să obţin profit din asta cât pot de mult.

Ea îmi ascultă explicaţiile cu o fascinaţie evidentă, ochii ei negri sunt aţintiţi pe faţa mea în tot acest timp. Îmi place asta, felul în care ea absoarbe ca un burete toate informaţiile. Îmi face plăcere să o învăţ, să îi arăt părţi diferite din lumea mea. Puţinele întrebări pe care le pune sunt perspicace, arătându-mi că înţelege exact despre ce vorbesc.

— Dacă acest medicament poate şterge memoria, nu ar putea fi folosit pentru a trata şocul posttraumatic şi altele asemenea? mă întreabă după ce îi descriu cele mai promiţătoare produse ale companiei şi sunt de acord, căci am ajuns la aceeaşi concluzie şi eu cu câteva minute mai înainte.

Nu am anticipat asta când am răpit-o, bucuria pură pe care o voi trăi petrecând timpul cu ea. Când am răpit-o, la început, am văzut-o doar ca pe un obiect sexual, o fată frumoasă care mă obseda atât de tare, încât nu mi-o puteam scoate din minte. Nu mă aşteptam ca ea să devină companioana mea şi nu doar parteneră de sex, nu mi-am dat seama că mă voi bucura doar să fiu pur şi simplu cu ea.

Nu ştiam că va ajunge să mă posede la fel de mult cum o posed eu pe ea.

Chiar e mai bine că şi-a amintit să ia pastila. Îndată ce vom fi amândoi vindecaţi, viaţa noastră se poate întoarce la normal.

La normalul nostru, cel puţin.

O voi avea pe Nora alături de mine şi nu o voi mai scăpa din ochi niciodată.

E întuneric când aterizăm. Nora e adormită şi o conduc afară din avion, la maşina care ne duce acasă.

Acasă. E ciudat să mă gândesc la locul acesta din nou ca acasă. A fost casa mea când eram copil şi am urât asta. Am urât tot ce avea legătura cu ea, de la fierbinţeala umedă până la mirosul înţepător al vegetaţiei junglei. Cu toate acestea, când am devenit adult, m-am simţit atras de locuri la fel ca acesta, locaţii tropicale care îmi aduceau aminte de jungla unde am crescut.

A fost necesară prezenţa Norei aici ca să-mi dau seama că nu uram deloc moşia. Nu acest loc a fost obiectul urii mele, ci persoana care ţinea de acest loc.

Tatăl meu.

Nora se cuibăreşte mai aproape de mine pe bancheta din spate a maşinii, întrerupându-mi şirul gândurilor, şi cască delicat cu capul pe umărul meu. Parcă e o pisicuţă şi asta mă face să râd şi să îmi înfăşor braţul mai strâns în jurul taliei, trăgând-o mai aproape de mine.

— Ţi-e somn?

— Îhîîî. Îşi freacă faţa de gâtul meu. Miroşi bine, murmură ea.

Şi pur şi simplu, penisul mi se întăreşte, reacţionând la atingerea buzelor ei care se freacă de pielea mea.

La naiba! Expir puternic de frustrare în timp ce maşina se opreşte în faţa casei. Ana şi Rosa stau pe veranda din faţă, gata să ne întâmpine, în timp ce penisul meu e gata să sară afară din pantaloni. Mă mut pe o parte, încercând să o îndepărtez uşor pe Nora şi să-mi potolesc

erecţia. Cotul ei se freacă de coastele mele şi mă încordez de durere, înjurându-l în gând pe Majid.

Abia aştept să mă vindec. Chiar şi sexul de adineauri mi-a provocat durere, mai ales când am accelerat ritmul la final. Asta nu a redus prea mult plăcerea, sunt sigur că, şi dacă aş fi muribund, i-aş trage-o Norei şi m-aş simţi bine. Cu toate acestea, mă enervează. Îmi place combinaţia de durere şi sex, dar numai când o provoc eu.

Partea bună e că erecţia mea nu mai este aşa vizibilă.

— Am ajuns, îi spun Norei în timp ce ea se freacă la ochi şi cască din nou. Te-aş trece pragul în braţe, dar mă tem că de data asta nu reuşesc.

Ea clipeşte, mă priveşte confuză o clipă, apoi un zâmbet larg i se întinde pe chip. Îşi aduce şi ea aminte.

— Nu mai sunt o tânără mireasă, spune ea râzând. Aşa că ai scăpat.

Îi zâmbesc la rândul meu; un sentiment neobişnuit de mulţumire îmi umple pieptul şi deschid portiera maşinii.

De îndată ce coborâm, suntem asaltaţi de două femei bocitoare. Sau, mai exact, Nora e asaltată. Eu doar privesc derutat cum Ana şi Rosa o îmbrăţişează, râzând şi suspinând în acelaşi timp. După ce au terminat cu Nora, se întorc spre mine, iar Ana suspină mai tare când îmi vede bandajul de pe chip.

— Ah, sărăcuţule... continuă ea în spaniolă aşa cum face uneori când e supărată, iar Nora şi Rosa încearcă să o liniştească, spunându-i că o să mă fac bine şi că important e că sunt în viaţă.

Grija menajerei este în acelaşi timp şi înduioşătoare, şi derutantă. Mereu am fost oarecum conştient că bătrânei îi pasă de mine, dar nu mi-am dat seama că sentimentele ei sunt atât de puternice. De când îmi

amintesc, Ana a fost mereu o prezenţă caldă, reconfortantă, cineva care mă hrănea, făcea curat după mine şi îmi pansa juliturile şi vânătăile din copilărie. Cu toate acestea, nu am lăsat-o niciodată să se apropie prea mult şi acum pentru prima dată simt o urmă de regret. Nici ea, nici Rosa, camerista care e prietena Norei, nu încearcă să mă îmbrăţişeze aşa cum au făcut cu nevastă-mea. Ele cred că nu aş fi de acord şi probabil au dreptate.

Singura persoană de la care îmi doresc afecţiune, nu, tânjesc după afecţiune, este Nora, iar asta e o chestie recentă.

Cele trei femei îşi încheie revederea lor emoţională, apoi intrăm cu toţii în casă. În ciuda orei târzii, ne e foame şi devorăm masa pe care Ana o pregăteşte pentru noi cu o viteză record. Apoi, sătui şi epuizaţi, urcăm la etaj spre dormitorul nostru.

Un duş rapid şi apoi o partidă de sex la fel de rapidă şi adorm cu capul Norei pe umărul meu sănătos.

Sunt gata să reiau viaţa noastră obişnuită.

Ţipătul care mă trezeşte îmi îngheaţă sângele în vine. Plin de disperare şi groază, reverberează în pereţi şi îmi inundă venele cu adrenalină.

Sar din pat înainte să-mi dau seama ce se întâmplă. În timp ce soarele apune, apuc arma ascunsă în noptieră şi, simultan, aprind lumina cu dosul palmei.

Lampa de pe noptieră se aprinde, luminând camera, şi o văd pe Nora ghemuită în mijlocul patului, tremurând sub pătură.

Nu mai e nimeni în cameră, nu e nicio ameninţare vizibilă.

Inima care îmi bate cu putere începe să se liniştească. Nu am fost atacaţi. Probabil Nora a ţipat aşa.

Are din nou un coşmar.

La naiba! Impulsul de a deveni violent e prea intens ca să îl controlez. Îmi umple fiecare celulă a corpului până încep să tremur de furie şi simt nevoia de a-l ucide şi distruge pe orice ticălos responsabil pentru asta.

Începând cu mine însumi.

Mă întorc cu spatele, trag aer adânc în piept de câteva ori şi încerc să-mi reţin furia care clocoteşte în mine. Nu e nimeni pe care să mă pot descărca, niciun duşman pe care să-l strivesc ca să-mi liniştesc accesul de furie.

E doar Nora, care are nevoie să fiu calm şi raţional.

După ce trec câteva secunde şi sunt sigur că nu îi voi face rău, mă întorc cu faţa spre ea şi pun arma la loc în sertarul noptierei. Apoi mă urc în pat. Coastele şi umărul mă dor surd, iar capul îmi pulsează de la mişcările bruşte, dar durerea fizică e nimic în comparaţie cu apăsarea pe care o simt în piept.

— Nora, iubito... mă aplec deasupra ei, trag pătura de pe corpul ei gol şi îmi aşez mâna dreaptă pe umărul ei, zgâlţâind-o ca să se trezească. Trezeşte-te, dulceaţa mea. E doar un vis. Pielea ei e lipicioasă de transpiraţie la atingere şi scâncetele pe care le scoate mă îndurerează mai mult decât orice tortură de-a lui Majid. O furie nouă mă cuprinde, dar o reprim, îmi menţin vocea joasă şi calmă. Trezeşte-te, iubito. Ai visat. Nu e nimic real.

Ea se răsuceşte pe spate, încă tremurând, şi văd că are ochii deschişi.

Deschişi şi orbi, în timp ce trage aer în pieptul care-i tresaltă şi mâinile se agaţă de cearşaf cu disperare.

Nu visează, e în mijlocul unui atac de panică, cauzat probabil de coşmar.

Îmi vine să las capul pe spate şi să urlu de furie, dar nu o fac. Ea are nevoie de mine şi nu o voi dezamăgi.

Nu o voi mai dezamăgi niciodată.

Mă ridic în genunchi, încalec peste şoldurile ei şi mă aplec să o prind de maxilar cu mâna dreaptă.

— Nora, uită-te la mine. Rostesc cuvintele ca o comandă, tonul meu e aspru şi poruncitor. Uită-te la mine, dulceaţa mea. Acum.

În ciuda panicii, ea mă ascultă, condiţionarea ei e prea puternică ca să o nege. Ochii ei clipesc când îmi întâlnesc privirea şi văd că are pupilele dilatate, irişii îi sunt aproape negri.

La naiba, de două ori la naiba! Primul meu instinct este să o strâng la piept, să fiu tandru şi liniştitor, dar apoi îmi amintesc atacul ei de panică când am făcut sex cu o noapte înainte şi felul în care nimic nu părea să o ajute atunci.

Nimic cu excepţia violenţei.

Aşa că, în loc să-i şoptesc cuvinte tandre fără rost, mă aplec, mă sprijin în cotul drept şi îi sărut gura brutal, strângându-i cu putere maxilarul ca să o ţin nemişcată. Buzele mele se ciocnesc de ale ei şi îmi înfig dinţii în buza ei inferioară în timp ce îmi împing dur limba în gura ei, invadând-o, rănind-o. Monstrul sadic din mine e încântat de gustul metalic al sângelui ei, în timp ce tot restul mă doare din cauza agoniei minţii ei.

Ea respiră greu în gura mea, dar acum sunetul e diferit, mai degrabă surprins decât disperat. Simt cum i se lărgeşte pieptul când trage aer adânc şi îmi dau seama că metoda mea crudă de a ajunge la ea a funcţionat fiindcă acum e atentă la senzaţiile fizice şi nu la durerea mentală. Îşi descleştează pumnii, mâinile ei

nu mai strâng cearşaful şi rămâne nemişcată sub mine, cu corpul încordat de un alt tip de frică.

Una care trezeşte latura mea cea mai întunecată, prădătoare, partea din mine care vrea să o subjuge şi să o devoreze.

Furia care fierbe încă în mine se adaugă acestei foame, amestecându-se cu ea şi hrănindu-se din ea, până devin cu totul această nevoie, această poftă iraţională. Atenţia mi se îngustează, se ascute, şi devin conştient doar de atingerea mătăsoasă a buzelor ei, cu gust de sânge, şi de curbele corpului ei gol, mic şi neajutorat, de sub mine. Penisul mi se întăreşte dureros de tare în timp ce ea mă prinde de braţ cu mâinile şi scoate din gât un sunet moale, agonizant.

Brusc, sărutul nu mai e de ajuns. Trebuie să o am cu totul.

Îi dau drumul maxilarului şi mă ridic în genunchi, sprijinindu-mă într-o singură mână. Ea se uită fix la mine, are buzele umflate şi pătate cu roşu. Încă gâfâie, pieptul i se ridică şi coboară într-un ritm rapid, dar i-a dispărut orbirea din privire. E cu mine acum, complet prezentă, şi asta e tot ce are nevoie demonul meu interior pentru moment.

Cobor de pe ea cu o mişcare lină, ignor junghiul de durere din coaste şi mă întind din nou spre sertarul noptierei. Doar că de data asta, în loc de armă, scot un bici împletit din piele.

Nora deschide ochii larg:

— Julian?

Are respiraţia tăiată şi vocea ei are încă urme de panică.

— Întoarce-te. Rostesc cuvintele aspru, trădând nevoia violentă care fierbe în mine. Acum.

Ea ezită pentru o clipă, apoi se întoarce pe burtă.

— În genunchi.

Se aşază în genunchi, sprijinindu-se în palme şi cu capul întors spre mine, privindu-mă, aşteptând instrucţiunile următoare.

E atât de bine dresată, dulceaţa mea. Obedienţa ei îmi sporeşte pofta, foamea mea disperată de a o poseda. Poziţia îi expune fundul şi păsărica privirii mele şi penisul mi se umflă mai tare. Vreau să o înghit toată, să-i posed fiecare centimetru de corp. Muşchii mi se încordează şi aproape fără să gândesc balansez biciul şi las curelele de piele să muşte din pielea catifelată a feselor ei.

Ea ţipă, închide ochii şi corpul i se tensionează, iar întunericul din mine preia controlul, ştergând orice urmă de gândire raţională. Privesc, ca de la distanţă, cum biciul îi sărută pielea iar şi iar, lăsând urme roz şi dungi înroşite pe spatele ei, pe fund, pe coapse. Ea tresare la primele lovituri, ţipă de durere, dar pe măsură ce stabilesc un ritm, corpul ei începe să se relaxeze sub lovituri, anticipând mai degrabă decât rezistând biciuirii. Ţipetele scad în intensitate, iar labiile încep să-i strălucească de umezeală.

Răspunde la biciuire ca la o mângâiere senzuală.

Testiculele mi se întăresc când las jos biciul şi mă târăsc în spatele ei, înfăşurându-mi braţul drept sub şoldurile ei ca să o trag spre mine. Penisul presează pe intrarea ei şi gem când simt cum fierbinţeala ei umedă se freacă de vârful lui, ungându-l cu lichidul cremos. Ea geme, îşi arcuieşte spatele şi eu intru în ea, forţându-i carnea să mă înghită, să mă ia în ea.

Păsărica ei e incredibil de strâmtă, muşchii ei interiori mă strâng ca un pumn. Nu contează cât de des i-o trag, de fiecare dată e ceva nou într-un fel, senzaţiile

sunt mai puternice şi mai bogate decât îmi amintesc. Aş putea sta în ea pentru totdeauna, simţindu-i moliciunea, fierbinţeala umedă. Doar că nu pot, impulsul primitiv de a mă mişca, de a împinge în ea e prea puternic ca să-l pot nega. Inima îmi bate cu putere în urechi şi corpul îmi pulsează de nevoia sălbatică.

Stau nemişcat cât de mult timp pot şi apoi încep să mă mişc; cu fiecare penetrare, zona inghinală mi se freacă de fundul ei roz, biciuit. Ea geme la fiecare pătrundere, corpul i se încordează în jurul penisului invadator şi senzaţiile cresc una peste alta, intensificându-se până la un grad insuportabil. Pielea mă furnică de la orgasmul iminent şi încep să împing în ea mai repede, mai tare, până când simt că au început contracţiile, păsărica ei se unduieşte în jurul meu în timp ce îmi strigă numele.

E ultima picătură. Orgasmul pe care mi l-am reţinut mă inundă cu o forţă explozivă şi erup adânc în ea cu un geamăt răguşit, plăcerea superbă ţâşnind ca o rachetă în corpul meu. E un extaz ca niciodată, o beatitudine care trece dincolo de satisfacţia fizică. E ceva ce am experimentat doar cu Nora.

Şi voi trăi doar cu Nora.

Respirând greu, mă retrag din corpul ei şi o las să se prăbuşească pe pat. Apoi mă aşez pe partea dreaptă şi o lipesc strâns de mine, ştiind că are nevoie de tandreţe după brutalitate.

Şi într-un fel, şi eu am nevoie. Am nevoie să o mângâi, să o liniştesc. Să o leg de mine când e cel mai vulnerabilă, ca să mă asigur de dragostea ei.

Poate că e un calcul cu sânge-rece, dar nu las lucrurile importante la voia întâmplării.

Ea se întoarce spre mine şi îşi îngroapă faţa în curba gâtului meu, cu umerii tremurând de suspine tăcute.

— Ţine-mă în braţe, Julian, şopteşte ea, şi eu fac întocmai.

O voi ţine întotdeauna în braţe, orice ar fi.

VINDECAREA

4

JULIAN

— Julian, ai puţin timp?

Intru în biroul soţului meu şi mă duc direct spre el. Îşi ridică privirea să mă salute şi mă minunez încă o dată de cât de repede se vindecă de şase săptămâni încoace.

Nu mai are braţul în ghips şi nici bandajele. Julian abordează vindecarea în acelaşi fel cum tratează orice obiectiv: cu o fermitate şi o hotărâre de neclintit. De îndată ce doctorul Goldberg a aprobat scoaterea ghipsului, Julian a plonjat cu capul înainte în recuperarea fizică, petrecând zilnic ore întregi cu exerciţii concepute să-i restabilească mobilitatea şi funcţionalitatea părţii stângi a corpului. Cicatricile încep să pălească şi sunt zile când aproape uit că a fost grav rănit, că a trecut prin iad şi a ieşit aproape teafăr.

Chiar şi ochiul implantat pare plin de viaţă. Julian învaţă să limiteze ciudăţenia unui singur ochi care se mişcă rotindu-şi capul ca să privească în faţă, aşa cum se uită acum la mine.

— Ce este, dulceaţa mea? mă întreabă zâmbind.

Buzele lui frumoase sunt vindecate complet acum, iar cicatricile palide de pe obrazul stâng îi adaugă un aer

periculos, dar atrăgător. E ca şi cum o parte din întunericul lui interior e vizibil pe chipul lui acum, dar în loc să îmi provoace repulsie, mă atrage mai mult.

Probabil pentru că am nevoie de acest întuneric acum, e singurul lucru care mă ţine sănătoasă psihic zilele astea.

— Monsieur Bernard tocmai mi-a spus că are un prieten care este interesat să-mi expună tablourile, spun eu, încercând să sune ca şi cum profesorul de artă îmi dă astfel de veşti tot timpul. Se pare că are o galerie de artă la Paris.

Julian ridică din sprâncene.

— Serios?

Încuviinţez din cap şi abia îmi pot reţine entuziasmul.

— Da, îţi vine să crezi? Monsieur Bernard i-a trimis fotografii cu ultimele mele lucrări şi proprietarul galeriei a spus că sunt exact ceea ce caută.

— Asta e minunat, iubito. Julian zâmbeşte mai larg şi se întinde să mă tragă spre el. Sunt atât de mândru de tine.

— Mulţumesc.

Îmi vine să sar în sus de bucurie, dar mă limitez la a-mi arunca mâinile după gâtul lui, sărutându-l excitată pe gură. Bineînţeles, de îndată ce buzele ni se ating, Julian preia sărutul şi transformă exprimarea mea spontană de recunoştinţă într-un atac senzual prelungit care mă lasă fără respiraţie şi ameţită.

Când îmi dă drumul în cele din urmă ca să trag aer în piept, îmi ia câteva secunde ca să-mi aduc aminte cum am ajuns în braţele lui.

— Sunt atât de mândru de tine, repetă Julian, şi vocea lui e caldă când mă priveşte. Simt umflătura

erecţiei lui, dar el nu continuă cu asta. În schimb, îmi zâmbeşte cald şi spune: Trebuie să-i mulţumesc lui Monsieur Bernard că a făcut acele fotografii. Dacă proprietarul galeriei îţi expune lucrările, poate facem o mică excursie la Paris.

— Pe bune? Mă uit cu gura căscată la el. E prima oară când Julian spune că e posibil să nu stăm tot timpul doar la moşie. Şi să mergem la Paris? Nu-mi vine să cred urechilor!

El încuviinţează, zâmbind.

— Bineînţeles. Al-Quadar nu mai reprezintă o ameninţare. E cât se poate de sigur. Cu suficiente măsuri de securitate, nu văd de ce nu am putea vizita puţin Parisul, mai ales dacă avem un motiv convingător ca să facem asta.

Îi zâmbesc cu toţi dinţii, încercând să nu mă gândesc la cum a încetat Al-Quadar să mai fie o ameninţare. Julian nu mi-a spus prea multe despre operaţiune, dar puţinul pe care îl ştiu e suficient. Când salvatorii noştri au făcut razie pe şantierul din Tadjikistan, au descoperit o mare cantitate de informaţii. După întoarcerea noastră la moşie, fiecare persoană, chiar şi conectată de departe cu organizaţia teroristă, a fost eliminată, unii rapid, alţii încet şi dureros. Nu am idee câţi au fost omorâţi în ultimele săptămâni, dar nu m-aş mira dacă numărul lor ar fi compus din trei cifre.

Bărbatul care mă ţine acum în braţe e responsabil de acest masacru în masă, iar eu îl iubesc în continuare din toată inima.

— O excursie la Paris ar fi extraordinară! spun, dând deoparte gândurile despre Al-Quadar.

În schimb, mă concentrez pe posibilitatea uluitoare ca tablourile mele să fie expuse într-o galerie de artă

adevărată. Tablourile mele. Îmi vine atât de greu să cred asta, încât îl întreb pe Julian cu precauţie:

— Nu i-ai spus tu lui Monsieur Bernard să facă asta, nu-i aşa? Sau să-l fi mituit în vreun fel pe prietenul lui?

De vreme ce Julian şi-a folosit influenţa financiară ca să mă înscrie în programul online foarte selectiv al Universităţii Stanford, nu exclud nicio posibilitate.

— Nu, iubito. Zâmbetul lui Julian se lărgeşte. Nu am avut nimic de-a face cu asta, îţi promit. Ai un talent autentic şi profesorul tău ştie asta.

Îl cred, doar pentru că Monsieur Bernard a tot vorbit însufleţit despre picturile mele în ultimele săptămâni. Întunericul şi complexitatea pe care le-a văzut în arta mea timpurie au devenit şi mai vizibile acum. Pictatul a fost una dintre căile de a face faţă coşmarurilor şi atacurilor de panică. Durerea sexuală e o altă cale, dar asta e cu totul altă discuţie.

Nu vreau să rămân prea mult în starea mea mentală tulburată, aşa că sar din braţele lui Julian.

— Mă duc să le spun părinţilor mei, strig veselă în timp ce mă îndrept spre uşă. Vor fi foarte încântaţi.

— Sunt convins că vor fi.

Şi zâmbindu-mi încă o dată, Julian redevine atent la ecranul calculatorului.

Discuţia video cu părinţii mei durează aproape o oră. Ca de fiecare dată, trebuie să petrec douăzeci de minute ca să o asigur pe mama că sunt în siguranţă, că sunt încă la moşie în Columbia şi că nu mai vine nimeni după noi. După ce am dispărut din mallul Ridge din Chicago, părinţii mei au ajuns să creadă că duşmanii lui

Julian sunt peste tot, gata să atace în orice clipă. Dacă nu îi sun sau nu le scriu în aceste zile, ei intră complet în panică.

Nu că ar crede că sunt în siguranţă cu Julian, evident. În mintea lor, el nu e cu nimic diferit de teroriştii care m-au răpit. De fapt, cred că tata consideră că Julian e chiar mai rău, având în vedere că soţul meu m-a furat de două ori, nu o dată.

— O galerie din Paris? O, dar asta e minunat, scumpo! exclamă mama când în sfârşit reuşesc să le dau vestea. Ne bucurăm atât de mult pentru tine!

— Mai acorzi atenţie cursurilor? mă întreabă tata, încruntându-se.

El e mai puţin entuziasmat de picturile mele. Cred că se teme să nu abandonez colegiul şi să devin un artist muritor de foame, o frică dincolo de logică, având în vedere circumstanţele. De orice ar putea să-şi facă griji, mai puţin de bani. Julian mi-a spus de curând că a deschis un cont de economii pe numele meu şi, de asemenea, m-a numit unic beneficiar în testamentul lui. În felul acesta, dacă i se întâmplă ceva, eu voi fi în siguranţă, adică voi avea suficienţi bani cât să conduc o mică ţară.

— Da, tată, spun eu cu răbdare. Nu-ţi face griji, sunt încă interesată de şcoală. Ţi-am spus, doar o iau puţin mai uşor semestrul ăsta. Recuperez la vară, voi face câteva cursuri.

Să o iau puţin mai uşor e ceva ce Julian a insistat să fac când ne-am întors şi, în ciuda obiecţiilor mele iniţiale, mă bucur că am procedat aşa. Cumva totul pare mai greu semestrul ăsta. Îmi ia o veşnicie să îmi scriu lucrările, iar să studiez pentru examene e epuizant. Chiar şi dacă o iau mai uşor, mă simt copleşită, dar nu

vreau să le spun asta părinţilor mei. E suficient de rău că îşi face griji Julian.

E atât de îngrijorat, încât a adus un psihiatru la moşie pentru mine.

— Eşti sigură, scumpo? mă întreabă mama, privindu-mă îngrijorată. Poate ar trebui să-ţi iei liber la vară, să te relaxezi câteva luni. Chiar arăţi obosită.

La naiba! Speram să nu mi se vadă atât de bine cearcănele.

— Sunt bine, mama, spun eu. Am pictat şi am învăţat aseară până târziu, asta e tot.

De asemenea, m-am trezit în mijlocul nopţii urlând şi nu am mai putut adormi la loc până când Julian nu m-a biciuit şi nu mi-a tras-o, dar părinţii mei nu trebuie să ştie asta. Ei nu pot înţelege că durerea e terapeutică pentru mine, că am ajuns să îmi doresc ceva de care înainte mă temeam.

Că latura crudă a lui Julian e ceva ce îmbrăţişez cu toată inima.

Când încheiem conversaţia, îmi aduc aminte ceva ce Julian mi-a promis cândva: că mă va duce să-mi văd familia dacă dispare ameninţarea Al-Quadar. Inima îmi tresare de bucurie la acest gând, dar decid să tac până ce am ocazia să-l întreb pe Julian mai întâi. Pentru moment, le spun părinţilor doar că vom vorbi curând din nou şi mă deconectez de la legătura securizată.

Acum am două lucruri pe care trebuie să le discut cu Julian în seara asta... şi amândouă sunt destul de complicate.

— O excursie la Chicago? Julian se uită la mine uşor surprins când aduc subiectul în discuţie. Dar ţi-ai văzut părinţii în urmă cu mai puţin de două luni.

— Aşa e, dar a fost numai pentru o seară, înainte ca Al-Quadar să mă răpească. Suflu în supa cremă de ciuperci înainte să scufund lingura în lichidul fierbinte. În plus, muream de grija ta, aşa că nu cred că seara aceea se poate numi timp de calitate petrecut cu familia mea.

Julian mă studiază o clipă înainte să răspundă.

— În regulă. E posibil să ai dreptate.

Apoi începe să mănânce supa în timp ce eu mă uit fix la el, nevenindu-mi să cred că acceptă atât de uşor.

— Deci mergem? Vreau să mă asigur că nu am înţeles greşit.

El dă din umeri.

— Dacă vrei. După ce termini examenele, te duc eu acolo. Trebuie să întărim măsurile de securitate din jurul părinţilor tăi, evident, şi să luăm câteva măsuri de precauţie în plus, dar ar trebui să fie posibil.

Încep să zâmbesc, dar apoi îmi aduc aminte ce mi-a spus cândva.

— Crezi că dacă mergem acolo îi punem pe părinţii mei în pericol? Întreb în timp ce stomacul mi se răsuceşte de greaţă. Ar putea deveni o ţintă dacă te văd în contact cu ei?

Julian mă priveşte fără expresie.

— E posibil. Există o mică posibilitate, dar nu e complet exclusă. Evident pericolul a fost mai mare când erau teroriştii însetaţi de sânge, dar sunt încă destui indivizi şi organizaţii care şi-ar dori să pună mâna pe mine.

— Bine. Înghit o lingură plină cu supă şi regret imediat fiindcă lichidul cremos îmi accentuează greaţa. Şi crezi că i-ar putea folosi pe părinţii mei ca pârghie?

— E puţin probabil, dar nu aş exclude complet asta. De aceea am pus măsuri de securitate în jurul altor tăi încă de la început. E o măsură de precauţie, nimic mai mult, dar este necesară, după părerea mea.

Respir adânc şi fac tot posibilul să ignor zbuciumul din stomacul meu.

— Deci dacă mergem la Chicago îi punem în pericol sau nu?

— Nu ştiu, dulceaţa mea. Julian pare uşor plin de regrete. După presupunerile mele nu, dar nu există garanţii.

Ridic paharul şi iau o gură de apă, încercând să scap de gustul greţos de supă de pe limbă.

— Dar dacă mă duc singură? sugerez fără să mă gândesc prea mult. Aşa nimeni nu va crede că eşti prea apropiat de socrii tăi.

Faţa lui Julian se întunecă într-o clipă.

— Singură?

Încuviinţez din cap, simţind instinctiv schimbarea lui de stare. Deşi ştiu că Julian nu mi-ar face rău, nu pot să nu-mi fac griji în privinţa furiei lui. Poate că sunt cu el de bunăvoie acum, dar încă are control absolut asupra vieţii mele, ca atunci când m-a ţinut captivă pe insulă.

Din toate punctele de vedere, el este în continuare răpitorul meu periculos şi imoral.

— Nu te duci nicăieri singură. Vocea lui Julian e moale, dar privirea din ochiul lui e dură, ca de oţel. Dacă vrei să te duc la Chicago, o voi face, dar nu pui piciorul în afara acestei proprietăţi fără mine. M-ai înţeles, Nora?

— Da. Mai iau câteva înghițituri de apă, încă simt pe gât gustul supei. Ce naiba a pus Ana în supă în seara asta? Chiar și mirosul e neplăcut. Am înțeles. Rostesc cuvintele mai degrabă calm decât plină de resentimente, în principiu pentru că mi-e prea greață ca să mă enervez din cauza atitudinii dictatoriale a lui Julian. Beau toată apa și spun: A fost doar o sugestie.

Julian se uită fix la mine preț de câteva clipe, apoi dă din cap.

— În regulă.

Înainte să mai poată spune altceva, Ana intră în cameră cu următorul fel de mâncare, pește cu orez și fasole. Văzând că nu m-am atins de supă, se încruntă.

— Nu ți-a plăcut supa, Nora?

— Nu, e delicioasă, mint eu. Doar că nu mi-e atât de foame și am vrut să mă păstrez pentru felul principal.

Ana îmi aruncă o privire îngrijorată, dar strânge farfuriile fără să mai comenteze. Pofta mea de mâncare a fost imprevizibilă de când ne-am întors, deci nu e prima dată când las mâncarea neatinsă. Nu m-am cântărit, dar cred că am pierdut câteva kilograme în ultimele săptămâni, ceea ce nu este un lucru tocmai bun în cazul meu.

Julian se încruntă și el, dar nu spune nimic, iar eu încep să mă joc cu orezul din farfurie. Chiar nu vreau, nu vreau mâncare acum, dar mă forțez să iau o furculiță plină și să o duc în gură. Și orezul e prea gras, dar sunt hotărâtă să mestec și să înghit, nu vreau ca Julian să bage de seamă că nu mănânc.

Am lucruri mai importante de discutat cu el.

De îndată ce Ana pleacă din cameră, pun furculița jos și mă uit la soțul meu.

— Mai am un mesaj, spun eu încet.

Julian își încleștează maxilarul.

— Știu.

— Îmi verifici e-mailurile acum?

Stomacul mi se răsucește din nou, de data asta cu un amestec de greață și furie. Cred că nu ar trebui să mă surprindă, având în vedere că mi-a implantat dispozitive de urmărire, dar cumva invadarea asta relaxată a intimității mele chiar mă deranjează.

— Bineînțeles. Nu pare deloc spășit și nici plin de căință. M-am gândit că te va contacta din nou.

Inspir ușor, amintindu-mi să nu mă cert cu el pe tema asta pentru că nu are rost.

— Deci știi că Peter nu ne va lăsa în pace până nu îi dai lista aceea, spun eu cât de calm pot. Cumva știe că ai primit-o de la Frank săptămâna trecută. Mesajul lui spunea: e timpul să îți aduci aminte ce mi-ai promis. Nu va renunța, Julian.

— Dacă va continua să te hărțuiască cu e-mailuri, voi avea grijă să dispară de tot. Tonul vocii lui Julian devine aspru. Are destulă minte să nu încerce să ajungă la mine prin tine.

— Ne-a salvat viețile, ție și mie, îi reamintesc eu pentru a zecea oară. Știu că ești furios pentru că nu ți-a ascultat ordinele, dar dacă nu proceda așa, erai mort.

— Iar tu nu ai mai fi avut coșmarurile astea și atacurile de panică. Buzele senzuale ale lui Julian se subțiază. Au trecut deja șase săptămâni, Nora, și tu nu ești deloc mai bine. Abia dacă dormi, nu mănânci și nici nu mai țin minte de când nu am mai ieșit la alergat. Nu ar fi trebuit *niciodată* să te pună în asemenea pericol.

— A făcut ceea ce trebuia! Lovesc cu palmele în masă și mă ridic în picioare, nu mai pot să rămân calmă. Crezi că m-aș fi simțit mai bine dacă mureai? Crezi că nu

aş fi avut coşmaruri dacă Majid ne-ar fi trimis corpul tău pe bucăţi? Problemele mele mentale nu sunt din vina lui Peter, aşa că nu-l mai învinovăţi pe el pentru nebunia asta! I-am promis lista şi vreau să i-o dau!

Până să termin ultima propoziţie, deja urlu, atât de furioasă încât nu îmi mai pasă de reacţia lui Julian.

El se uită fix la mine cu ochii îngustaţi.

— Stai jos, Nora. Vocea lui e periculos de moale. Acum.

— Sau ce? Îl provoc eu, simţindu-mă neobişnuit de cutezătoare. Sau ce, Julian?

— Chiar vrei să ajungem acolo, dulceaţa mea? mă întreabă pe acelaşi ton. Când nu îi răspund, arată înspre scaunul meu. Stai jos şi termină mâncarea pe care Ana a pregătit-o pentru tine.

Îi susţin privirea câteva clipe, nu vreau să cedez, dar apoi mă aşez la loc pe scaun. Valul de mânie sfidătoare care m-a cuprins atât de brusc s-a dus, lăsându-mă epuizată şi îmi vine să plâng. Urăsc faptul că Julian poate câştiga o confruntare atât de uşor, că sunt încă atât de fricoasă cât să nu-i testez limitele.

Nici măcar pentru ceva atât de nesemnificativ cum e să termin de mâncat.

Dacă e să îl sfidez, atunci trebuie să fie pentru ceva care contează.

Cobor privirea în farfurie, iau furculiţa şi străpung o bucată de peşte, încercând să ignor greaţa care e tot mai puternică. Îmi vine să vomit la fiecare înghiţitură, dar continui până când termin aproape jumătate din porţia mea. Julian, între timp, mănâncă tot din farfurie; evident, pofta lui de mâncare nu e deloc afectată de cearta noastră.

— Desert? Ceai? Cafea? întreabă Ana când se întoarce să strângă farfuriile și eu dau tăcută din cap că nu, nevrând să mai prelungesc chinul unei mese într-o atmosferă tensionată.

— Nici eu nu vreau, Ana, spune Julian politicos. Totul a fost minunat, ca de fiecare dată.

Ana strălucește, e evident încântată. Am observat că Julian și-a făcut un obicei din a o lăuda mai des de când ne-am întors, că, în general, se poartă cu ea mult mai cald de câteva zile. Nu știu ce a determinat schimbarea asta, dar știu că Ana o apreciază. Rosa mi-a spus că menajera e atât de încântată, încât parcă plutește în ultimele săptămâni.

Când Ana începe să strângă masa, Julian se ridică și vine spre mine ca să-mi ofere brațul. Îmi petrec mâna după cotul lui și ne îndreptăm spre etaj în tăcere. În timp ce mergem, inima începe să-mi bată mai tare și greața se intensifică.

Cearta din seara asta nu face decât să-mi confirme ceea ce știam deja de o vreme: Julian nu o să gândească rațional situația cu lista lui Peter. Dacă vreau să mă țin de promisiune, trebuie să rezolv singură problema și să suport consecințele pentru că îmi voi supăra soțul.

Mi se face rău numai când mă gândesc la asta.

5

JULIAN

De îndată ce intrăm în dormitor, Nora se scuză că vrea să facă repede un duş.

Dispare în baie şi eu mă dezbrac, bucurându-mă de libertatea de a avea mâinile fără ghips. Umărul stâng încă mă doare când fac sport, dar îmi recapăt forţa şi mobilitatea. Nici pierderea ochiului nu mă mai deranjează atât de mult, durerile de cap şi tensiunea oculară se diminuează pe zi ce trece şi am învăţat să compensez punctul orb din stânga întorcând capul mai des.

Per ansamblu, mi-am revenit aproape complet, dar nu pot spune acelaşi lucru şi despre Nora.

De fiecare dată când mă trezesc ţipetele ei, de fiecare dată când începe să hiperventileze din senin, un amestec toxic de furie şi vină îmi inundă pieptul. Niciodată nu am avut tendinţa de a mă gândi prea mult la trecut, dar nu mă pot abţine să nu-mi doresc să pot da timpul înapoi, să anulez consecinţele neintenţionate ale deciziilor mele tâmpite.

Să o pot avea înapoi pe Nora, pe Nora mea.

Ea se strecoară afară din baie câteva minute mai târziu, a făcut deja duş şi poartă un halat alb pufos. Pielea ei catifelată străluceşte de la apa fierbinte şi părul ei lung

şi întunecat este strâns la întâmplare în vârful capului, lăsându-i gâtul subţire expus privirii.

Un gât care începe să arate prea delicat, aproape plăpând de la cât a pierdut în greutate.

— Vino aici, iubito, şoptesc eu, bătând uşor cu palma patul lângă mine.

M-am gândit să o pedepsesc pentru ieşirea ei de la cină, dar acum tot ce vreau este să o ţin în braţe. Ei bine, să i-o trag şi să o ţin în braţe, dar sexul mai poate aştepta.

Ea păşeşte spre mine şi mă întind după ea de îndată ce ajunge în raza braţului meu. Mă îngrijorează cât e de uşoară când o ridic ca să o aşez pe genunchi, umbrele de sub ochii ei trădează epuizarea.

E complet vlăguită şi eu nu ştiu ce să fac. Terapeutul pe care l-am adus la moşie în urmă cu trei săptămâni pare să fie inutil şi Nora refuză să ia anxioliticele pe care i le-a prescris doctorul. Aş putea să o forţez, evident, dar nu am încredere nici eu în acele pastile. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să o fac pe Nora dependentă de ele.

Singurul lucru care pare să o ajute, temporar cel puţin, este eliberarea emoţională prin durerea sexuală. E ceva de care are nevoie acum, ceva ce ea îmi cere aproape în fiecare noapte.

Dulceaţa mea a devenit dependentă de a primi durere cum sunt eu de a provoca durere şi această evoluţie îmi şi place, dar mă şi distruge.

— Din nou abia ai mâncat, spun eu uşor, aşezând-o mai confortabil pe genunchii mei. Întinzându-mă, îi desfac părul din clama care îl ţinea prins şi mă uit cum se revarsă bogăţia buclelor ei întunecate în jos pe spate, într-un şuvoi gros, strălucitor. De ce, iubito? E ceva în neregulă cu felul în care găteşte Ana?

— Poftim? Nu, începe ea să spună, dar apoi se corectează. Ei bine, poate că da. Nu mi-a plăcut supa azi, a fost prea grasă.

— Atunci o voi ruga pe Ana să nu o mai gătească pe viitor.

Îmi aduc aminte perfect că înainte Nora mânca supa şi îi plăcea la nebunie, dar decid să nu îi reamintesc asta. Nu îmi pasă ce mănâncă atât timp cât rămâne sănătoasă.

— Te rog, nu îi spune că m-am plâns. Privirea Norei e plină de îngrijorare. Nu vreau să se simtă ofensată.

— Bineînţeles. Zâmbesc. Duc cu mine în mormânt secretul tău, promit.

Un zâmbet îi luminează trăsăturile şi simt că s-a dus o parte din tensiunea care plutea între noi.

— Mulţumesc, şopteşte ea, uitându-se fix la mine.

Apoi, punând o mână mică pe umărul meu şi alta pe ceafă, închide ochii şi îşi lipeşte buzele moi de ale mele.

Inspir brusc, corpul mi se tensionează de o dorinţă imediată. Respiraţia ei e dulce şi mentolată, ea e uşoară şi caldă în braţele mele. Îi simt degetele subţiri pe piele, îi miros parfumul delicat şi un curent electric îmi trece prin măduva spinării cu o foame crescândă, penisul mi se întăreşte lipit de rotunjimea fundului ei.

De data aceasta, totuşi, foamea nu îmi vine cu nevoia de a o răni. În schimb, are nuanţe de tandreţe. Simt impulsurile întunecate, dar sunt umbrite de totala conştientizare a fragilităţii ei. În seara asta, mai mult ca niciodată, vreau să o protejez, să o vindec de rănile pe care nu ar fi trebuit să le sufere niciodată. Vreau să fiu eroul ei, salvatorul ei.

Doar pentru o noapte, vreau să fiu soțul visurilor ei.

Închid ochii, mă concentrez pe gustul ei, pe felul în care i se schimbă respirația când o sărut mai adânc. Felul în care înclină capul pe spate şi corpul care i se topeşte lipit de mine, unghiile care îmi scarpină uşor pielea capului în timp ce îşi trece mâna prin părul meu. Ea e lumea mea, e totul pentru mine şi o doresc atât de mult încât mă doare.

E încă înfăşurată în halatul ei pufos, materialul e moale pe coapsele mele goale şi penis. Oricât de plăcut se simte, totuşi, ştiu că e şi mai plăcută la atingere carnea ei goală, aşa că înşfac cordonul din talia ei şi îl trag. În acelaşi timp, ridic capul şi o privesc.

Când cordonul se deznoadă, halatul se desface expunând un V de piele fină, bronzată. Văd rotunjimile sânilor ei şi abdomenul plat, încordat, dar sfârcurile şi partea de jos a corpului îi sunt încă acoperite, parcă intenționat.

E o imagine erotică, care devine mai senzuală prin felul cum ea respiră, pieptul i se mişcă în sus şi în jos într-un ritm rapid, gâfâind, şi nevoia mea dureroasă creşte în intensitate. E un sentiment cumva diferit de pofta care se dezlănțuie în corpul meu, o dorință complexă peste obişnuita poftă obsesivă.

O dorință care mă sperie prin intensitatea ei.

— Spune-mi că mă iubeşti. Brusc, am nevoie să aud asta de la ea. Spune-mi, Nora.

Ea nu clipeşte.

— Te iubesc.

Brațele mele se strâng în jurul ei.

— Încă o dată.

— Te iubesc, Julian. Îmi susţine privirea, ochii ei sunt calzi şi întunecaţi. Te iubesc mai mult decât orice pe lume.

La naiba! Pieptul mi se strânge, durerea se intensifică în loc să se liniştească. E prea mult, şi totuşi parcă nu e destul.

Îmi aplec capul, îi sărut buzele din nou, punând în acel sărut toate lucrurile pe care nu le pot exprima prin cuvinte. Simt cum respiraţia îi devine superficială şi ştiu că o strâng prea tare, dar nu mă pot abţine. Amestecată cu dorinţa copleşitoare, simt o frică ciudată, iraţională.

Frica de a o pierde. Că ar putea să-mi scape, ca un vis frumos, efemer.

Nu. Înclin capul să intru mai adânc în gura ei, las gustul ei, mirosul ei să mă inunde, să alunge umbrele. Ea nu va dispărea. Nu o voi lăsa eu. Ea e reală şi e a mea. O sărut până când rămânem amândoi fără aer, până ce frica din mine se potoleşte, arsă de fierbinţeala arzătoare.

Apoi fac dragoste cu ea, cât de tandru pot.

Câteva clipe mai târziu, când alunec în somn, Nora e în siguranţă, protejată de îmbrăţişarea mea.

6

NORA

Abia reuşesc să rămân trează în timp ce îl aud pe Julian respirând liniştit în somn. Am pleoapele grele şi mă simt epuizată după sex. Vreau doar să închid ochii şi să las întunericul reconfortant să mă cuprindă, dar nu pot.

Trebuie să fac ceva mai înainte de asta.

Aştept până când sunt sigură că Julian a adormit şi atunci, cu grijă, mă desprind din îmbrăţişarea lui. Spre uşurarea mea, el nu se mişcă, aşa că mă ridic şi iau halatul care a căzut pe podea în timpul sexului.

Mă îmbrac fără să fac vreun zgomot şi păşesc desculţă spre baie. Stomacul meu, încă răscolit de la cină, fierbe de greaţă şi din nou trebuie să înghit de câteva ori ca să nu vomit.

Poate că nu e tocmai cea mai bună idee să fac asta când îmi e rău. Ştiu asta, dar ştiu şi că dacă nu o fac acum, e posibil să nu mai am curaj mai târziu. Şi trebuie să fac asta. Trebuie să-mi ţin promisiunea, să plătesc datoria pe care o am faţă de Peter. E important pentru mine. Nu vreau să fiu fata care nu poate face nimic de capul ei, soţia care trăieşte mereu în umbra soţului.

Nu vreau să fiu dulceaţa neajutorată a lui Julian pentru tot restul vieţii mele.

Mă spăl cu apă rece pe față, trag de câteva ori aer adânc în piept ca să-mi înăbuș greața și mă întorc în dormitor. Jaluzelele sunt aproape complet închise, dar în seara asta e lună plină și este suficientă lumină în cameră ca să văd pe unde merg.

Trebuie să ajung la dulap, unde a pus Julian laptopul pe raftul de sus. Nu vine mereu cu laptopul în dormitor, dar astă-seară a venit, ceea ce reprezintă un motiv în plus să nu amân punerea în aplicare a planului meu.

Planul în sine e mai mult decât simplu. Iau laptopul, intru pe e-mailul lui Julian și-i trimit lista lui Peter. Dacă totul merge bine, Julian nu-și va da seama de asta o vreme. Și până când va descoperi ce s-a întâmplat, va fi prea târziu. Eu îmi voi fi plătit datoria către fostul consultant pe securitate al lui Julian și conștiința mea va fi împăcată.

Ei bine, împăcată pe cât se poate, știind că Peter, cel mai probabil, îi va omorî pe oamenii de pe acea listă în moduri îngrozitoare.

Nu, nu trebuie să mă gândesc la asta. Îmi amintesc mie însemi că acei oameni sunt responsabili pentru moartea soției și a fiului lui Peter. Nu sunt niște civili nevinovați și nu ar trebui să-i consider ca atare.

Singurul lucru pentru care trebuie să-mi fac griji este cum să-i trimit lista lui Peter fără să îl trezesc pe Julian.

Traversez camera încercând pe cât pot să nu fac zgomot, cu inima bătându-mi cu putere în piept. Când ajung la dulap, mă opresc și ascult.

E liniște, Julian doarme.

Îmi mușc buza și mă întind după laptop să îl iau. Apoi mă opresc iar și ascult.

În cameră e în continuare liniște.

Expir uşor şi o iau înapoi spre baie cu laptopul strâns la piept. Când ajung acolo, mă furişez înăuntru, închid uşa cu cheia în urma mea şi mă aşez pe marginea jacuzziului.

Până acum totul a mers bine. Ignor zbuciumul din stomacul meu şi deschid laptopul.

Apare căsuţa de dialog care îmi cere parola.

Inspir adânc din nou, luptându-mă cu greaţa. Mă aşteptam la asta. Julian e paranoic când e vorba de securitate şi îşi schimbă parola cel puţin o dată pe săptămână. Totuşi, ultima dată când a schimbat-o a fost în ziua când Frank, contactul lui Julian în CIA, i-a trimis lista.

Julian a schimbat parola când eu deja îmi concepeam planul de acţiune şi am avut grijă să fiu pe lângă el când a făcut asta. Evident, nu m-am holbat în laptopul lui. Asta ar fi dat de bănuit. În schimb, l-am filmat în tăcere cu telefonul prefăcându-mă că îmi verific e-mailul.

Acum trebuie doar să apăs tastele corecte...

Îmi ţin respiraţia şi tastez NML_#0421260, apoi apăs „enter".

Ecranul laptopului clipeşte... şi am intrat.

Răsuflu uşurată. Acum mai trebuie doar să găsesc e-mailul de la Frank, să deschid ataşamentul, să intru pe e-mailul meu personal şi să trimit lista la aceeaşi adresă de e-mail de pe care mi-a scris Peter.

Ar trebui să fie destul de uşor, mai ales dacă nu vomit toată cina.

— Nora?

Bătaia în uşă mă face să tresar încât aproape că scap laptopul din braţe. Plămânii mi se blochează de spaimă şi îngheţ uitându-mă fix la uşă.

Julian bate din nou.

— Nora, iubito, eşti bine?

Nu ştie că i-am luat laptopul! Dându-mi seama de asta, mă relaxez şi pot să respir din nou.

— Da, am avut nevoie la baie, strig eu, sperând că Julian nu sesizează tonul meu ascuţit, cauzat de şocul de adrenalină. În acelaşi timp, deschid e-mailul lui Julian şi încep să caut numele lui Frank. Ies imediat.

— Sigur, iubito, stai liniştită.

Cuvintele lui sunt însoţite de zgomotul paşilor care se îndepărtează.

Răsuflu uşurată. Mai am câteva minute.

Încep să caut printre e-mailuri mesajele care conţin cuvântul „Frank". Sunt aproape o duzină de săptămâna trecută, dar cel pe care îl caut ar trebui să aibă alături iconiţa de ataşament... Aha! Iată-l! Repede, îl deschid.

E un tabel în excel care conţine nume şi adrese. Le parcurg imediat dintr-o privire. Sunt vreo duzină de rânduri şi adresele sunt de peste tot, de la oraşe din Europa până la localităţi din Statele Unite. Una îmi sare în ochi în mod special: Homer Glen, Illinois.

E lângă Oak Lawn, oraşul unde m-am născut. E la o distanţă de mai puţin de 40 de minute cu maşina faţă de casa părinţilor mei.

Uimită, citesc numele trecut lângă adresă.

George Cobakis.

Slavă Domnului! Nu e cineva cunoscut!

— Nora? Julian mă strigă din nou şi tensiunea din vocea lui face să-mi sară inima din piept. Următoarele lui cuvinte îmi confirmă teama. Nora, ai luat tu laptopul meu?

— Ce? De ce?

Sper că nu par atât de vinovată pe cât mă simt. *La naiba! La naiba, la naiba, la naiba!*

— Pentru că nu e aici. Vocea lui se gâtuie de furie. Eşti acolo cu laptopul meu?

— Ce? Nu!

Chiar şi eu îmi dau seama că vocea sună fals. Mâinile încep să-mi tremure, dar intru pe pagina de Gmail şi încep să-mi scriu numele de utilizator şi parola.

— Nora! Julian loveşte în uşă. Deschide dracului uşa până nu o fac bucăţi!

Am intrat pe contul meu de Gmail. Inima îmi bate să-mi sară din piept, caut ultimul mesaj de la Peter.

Zbang! Uşa se zgâlţâie de la o lovitură puternică.

Greaţa mi se intensifică, pulsul îmi creşte nebuneşte în timp ce reuşesc să găsesc e-mailul.

Zbang! Zbang! Alte lovituri în uşă în timp ce eu apăs pe „răspunde" şi ataşez lista.

Zbang! Zbang! Zbang!

Apăs „trimite" şi uşa zboară în lături, lovindu-se de podea în faţa mea.

Julian stă în cadru, complet gol, cu ochii ca de gheaţă albastră strălucind pe chipul lui frumos. Mâinile lui puternice sunt încleştate în pumni, nările umflate şi pete roşii îi ard obrajii.

E magnific şi înspăimântător, ca un arhanghel mânios.

— Dă-mi laptopul, Nora. Vocea lui e înfricoşător de calmă. Acum.

Fierea îmi urcă în gât şi sunt nevoită să o înghit convulsiv. Mă ridic, mă duc tremurând spre el şi îi întind laptopul.

Îl ia cu o singură mână şi, înainte ca eu să apuc să mă întorc, mă prinde cu cealaltă de încheietura mâinii şi mă înlănţuie de el.

Apoi se uită la ecran.

Văd exact momentul când îşi dă seama ce am făcut.

— I-ai trimis-o? Pune laptopul jos pe blatul din baie, mă prinde de cealaltă mână şi mă trage mai aproape de el. Ochii îi ard de furie. I-ai trimis dracului lista?

Mă scutură cu putere şi degetele lui îmi intră în carne.

Stomacul îmi fierbe, îmi vine să vomit.

— Julian, dă-mi drumul...

Şi smulgându-mă din strânsoarea lui cu o putere alimentată de disperare, mă arunc spre vasul de toaletă şi vomit.

— De când ai greţurile astea?

Doctorul Goldberg îmi ia pulsul în timp ce stau întinsă în pat, cu Julian păşind nervos prin cameră ca un jaguar în cuşcă.

— Nu ştiu, spun eu, cu ochii lipiţi de mişcările lui Julian.

Poartă un tricou şi blugi acum, dar e încă desculţ. Se învârte în cercuri în faţa patului, fiecare muşchi din corp şi maxilarul îi sunt strâns încleştate.

Fie e încă furios pe mine, fie e înnebunit de îngrijorare. Cred că e o combinaţie între cele două. După ce am vomitat, a chemat doctorul la noi în dormitor şi m-a aşezat confortabil în pat.

Mi-am adus aminte cât de rapid a acţionat când am făcut apendicită pe insulă.

— Cred că e de la ceva ce am mâncat la cină sau poate un virus, spun eu, îndreptându-mi atenția spre doctor. Am început să mă simt rău la cină.

— Aha! Doctorul Goldberg scoate un ac sigilat în plastic cu un tub atașat de o fiolă. Se poate?

— În regulă. Nu vreau în mod special să-mi ia sânge, dar presimt că Julian nu mă va lăsa să-l refuz. Dați-i drumul.

Doctorul găsește vena în braț și înfige acul în timp ce eu mă uit în altă parte. Încă îmi mai e puțin greață și nu vreau să-mi testez rezistența stomacului când voi vedea sângele.

— Gata, spune el după o clipă, scoțând acul și ștergând pielea cu o bucată de vată cu miros de alcool. Voi face analiza și vă anunț ce aflu.

— E tot timpul obosită, spune Julian cu voce joasă, oprindu-se lângă pat. Nu se uită la mine, ceea ce mă enervează puțin. Și nu doarme bine, are coșmaruri și tot restul.

— În regulă. Doctorul se ridică în picioare, ținând strâns fiola. Fac analizele și mă întorc peste o oră.

Apoi iese grăbit din cameră și Julian se așază pe pat, uitându-se la mine. E neobișnuit de palid, cu fruntea încruntată.

— De ce nu mi-ai spus că te simți rău, Nora? mă întreabă încet, întinzându-se să mă ia de mână.

Are degetele calde și mă ține tandru, deși simt un vârtej de furie în el.

Clipesc surprinsă. Credeam că mă va întreba de lista lui Peter, nu asta.

— Nu mi-a fost chiar atât de rău la cină, spun eu cu grijă. După ce am făcut dușul, mi-a fost mai bine și noi... ei bine, știi.

Fac un gest cu mâna liberă arătând patul.

— Am făcut sex?

Expresia încordată de pe chipul lui Julian se mai relaxează puţin, ochii îi strălucesc amuzaţi în mod neaşteptat.

— Da. Mă trec valuri de căldură când îmi amintesc ceea ce evocă vorbele lui. Se pare că nu mi-e chiar atât de rău încât să nu mă excit. Asta m-a făcut să mă simt mai bine.

— Înţeleg. Julian mă priveşte atent, atingându-mi încheietura mâinii cu degetul mare. Şi ai decis, de vreme ce te simţeai mai bine, să umbli prin laptopul meu.

Şi iată. Ziua Judecăţii, aşa cum am anticipat. Doar că Julian nu mai pare la fel de furios ca înainte, atingerea lui mai degrabă mă mângâie în loc să mă pedepsească.

Se pare că toxiinfecţia alimentară, sau ce-oi avea, are avantajele ei.

Îi zâmbesc precaută.

— Ei bine, da. M-am gândit că e o ocazie la fel de bună ca oricare alta. Nu încerc să îmi cer iertare şi nici să neg acţiunile mele. Nu are rost. Am făcut ce-am avut de făcut. Mi-am plătit datoria faţă de Peter.

— Cum de ai ştiut parola mea? Degetul lui Julian continuă să se mişte circular pe încheietura mâinii mele. Nu ţi-am spus niciodată care e.

— Te-am filmat când ai schimbat-o în urmă cu câteva zile. După ce am aflat că Frank ţi-a trimis lista.

Colţurile gurii lui Julian zvâcnesc aproape imperceptibil.

— Aşa m-am gândit şi eu. Mă întrebam în ziua aia de ce stai atât de mult la telefon.

Îmi ling buzele.

— Mă vei pedepsi?

În acest moment Julian pare mai degrabă amuzat decât furios, dar nu cred că mă lasă să scap uşor.

— Bineînţeles, dulceaţa mea.

Nu are pic de ezitare în voce.

Pulsul îmi creşte brusc.

— Când?

— Când aleg eu. Ochii lui strălucesc când îmi dă drumul la mână. Acum vrei nişte apă sau altceva?

— Nişte biscuiţi săraţi şi un ceai de muşeţel ar fi grozav, spun eu ca pe pilot automat, uitându-mă fix la el.

Mă aşteptam la asta, evident, dar tot sunt anxioasă.

— Îţi aduc eu, spune Julian ridicându-se. Mă întorc imediat.

Dispare pe uşă şi eu închid ochii, oboseala de mai devreme mă cuprinde din nou, acum că şocul de adrenalină s-a dus. Poate reuşesc să aţipesc până se întoarce Julian...

O bătaie în uşă mă sperie din nou şi sar în şezut.

— Da?

— Nora, sunt doctorul Goldberg. Pot să intru?

— Da, bineînţeles. Mă întind la loc pe spate, dar inima îmi bate încă puternic. Aveţi deja rezultatele analizelor? îl întreb pe doctor când intră în cameră.

— Da. Are o expresie ciudată pe chip când se apropie de pat. Nora, te-ai simţiţi obosită în ultima vreme, nu-i aşa? Şi neobişnuit de stresată?

— Da, mă încrunt, încep să nu mă simt în largul meu. De ce?

— Ai mai observat şi altceva? Schimbări de stare? Pofte ciudate sau lucruri care nu-ţi plac? Poate tensiune în sâni?

Mă uit lung la el, o gheară rece îmi strânge pieptul.

— Ce spuneţi?

Simptomele pe care mi le înşiră, cu siguranţă nu vrea să spună că...

— Nora, analizele de sânge pe care le-am făcut arată o puternică prezenţă a hormonului hCG, spune delicat doctorul Goldberg. Eşti însărcinată. Face o pauză, apoi adaugă uşor: Având în vedere perioada când ţi-a fost scos implantul anticoncepţional, părerea mea e că sarcina are şase săptămâni.

7

JULIAN

Urc scările spre dormitor, ducând tava cu biscuiți sărați și ceai. Ar trebui să fiu furios pe Nora, în schimb îmi fac griji și o admir fără să vreau.

M-a sfidat. S-a închis în baie și mi-a intrat pe laptop ca să plătească o datorie pe care ea crede că o avea. E clar că știa că va fi prinsă, dar a făcut-o oricum, iar eu nu pot să nu o respect pentru asta.

Și eu aș fi făcut la fel în locul ei.

Privind în urmă, ar fi trebuit să mă aștept la asta. Era foarte hotărâtă să-i dea lista lui Peter, așa că nu e de mirare că a decis să acționeze de una singură. Încă de la început, am simțit în ea o putere tăcută, încăpățânată, un miez de oțel care contrazice înfățișarea ei delicată.

Dulceața mea poate fi supusă în majoritatea timpului, dar asta doar pentru că e suficient de inteligentă ca să-și aleagă bătăliile și ar fi trebuit să-mi dau seama că va alege lupta asta.

Când mă apropii de dormitor, aud voci și recunosc tonul ușor nazal al doctorului Goldberg.

S-a întors cu rezultatul analizelor și Nora pare supărată.

La naiba! Frica, rece și ascuțită, mușcă din mine. Dacă e ceva serios, dacă e cu adevărat bolnavă... Măresc

pasul şi ajung la uşă din două mişcări. Ceaiul se varsă din ceaşcă, dar nici nu observ, toată atenţia mea e la Nora.

Ţinând tava cu o mână, deschid uşa şi intru.

Ea stă pe pat, are ochii mari şi faţa palidă, în timp ce doctorul Goldberg spune:

— Mă tem că este posibil...

Inima mea îngheaţă.

— Ce este posibil? întreb brusc. Ce s-a întâmplat?

Goldberg se întoarce să mă privească.

— O, eşti aici. Pare uşurat. Îi explicam soţiei tale că pastila de a doua zi este eficientă în procent de 99% doar dacă este luată în primele 24 de ore şi, deşi probabilitatea unei sarcini era mică având în vedere perioada când a fost scos implantul contraceptiv, există totuşi o şansă de a rămâne însărcinată...

— Însărcinată? Mă simt de parcă îmi vorbeşte într-o limbă străină. Despre ce vorbeşti?

Goldberg oftează, pare obosit.

— Nora este gravidă în şase săptămâni, Julian. Se pare că pastila de a doua zi nu a avut efect.

Mă uit la el fix, înţepenit, în timp ce continuă:

— Ascultă, ştiu că e o veste care trebuie digerată. Mai bine vă las singuri să discutaţi şi vă răspund la întrebări mâine-dimineaţă. Pentru moment, cel mai bine pentru Nora ar fi să se odihnească. Stresul nu îi face bine în situaţia ei.

Încuviinţez din cap, încă amuţit de şoc, iar el iese repede, lăsându-mă singur cu Nora.

Nora, care stă acolo ca o păpuşă de ceară, are faţa albă precum halatul cu care e îmbrăcată.

Un lichid fierbinte îmi curge pe mână şi mă arde şi în clipa aceea îmi dau seama că am uitat de tava pe care

o țin în mână. Durerea îmi limpezește mintea și în sfârșit procesez sensul cuvintelor doctorului Goldberg.

Nora e însărcinată.

Nu e bolnavă. E însărcinată.

Frica rece dispare, înlocuită de o senzație nouă, complet străină.

Așez tava cu ceașca de ceai pe jumătate goală pe noptieră, mă așez lângă soția mea și îi cuprind în palme mâinile micuțe.

— Nora. O trag de mâini ca să o fac să mă privească și văd că e încă în șoc, are privirea goală și distantă. Nora, iubito, vorbește cu mine.

Ea clipește, ca și cum s-ar întoarce la sine și mâinile îi tresaltă în palmele mele. Îi dau drumul și o privesc cum se retrage repede pe spate, strângând genunchii la piept cu brațele. Mă privește direct în ochi și ne uităm lung unul la altul în tăcere timp de câteva secunde.

— Tu ai făcut asta? întreabă în cele din urmă, cu voce șoptită. Tu l-ai rugat pe doctorul Goldberg să-mi dea un placebo în loc de pastila de a doua zi? E fals noul implant din brațul meu?

— Nu. Nici nu mă obosesc să fiu enervat de acuzațiile ei. Dacă aș fi vrut să rămână însărcinată, aș fi putut face ceva de genul acesta și Nora e suficient de inteligentă ca să știe asta. Nu, dulceața mea. Și pentru mine e la fel de șocant ca și pentru tine.

Dă din cap și știu că mă crede. Nu am niciun motiv să mint. E a mea și pot să fac ce vreau cu ea. Dacă aș fi lăsat-o gravidă intenționat, nu aș fi negat.

— Vino încoace, îi șoptesc, întinzându-mă după ea.

E de neclintit când o iau în brațe, dar ignor rezistența ei. Am nevoie să o țin în brațe, să o simt. Părul ei îmi gâdilă

bărbia când o trag spre mine și inspir adânc, închizând ochii.

Nora nu e bolnavă.

Nora poartă copilul meu.

Pare ireal, nefiresc. E mică în brațele mele, puțin mai mare decât un copil ea însăși. Totuși, va fi mamă și eu voi fi tată.

Tată, la fel ca omul care mi-a dat viață și care m-a transformat în ceea ce sunt azi.

Pe neașteptate, o amintire veche se trezește.

— *Prinde!*

El aruncă mingea spre mine, râzând. Sar după ea și mânuțele mele de copil de cinci ani o prind în plin zbor.

— *Am prins-o! Mă simt atât de mândru de mine însumi, sunt atât de bucuros. Tata, am prins-o din prima!*

— *Bravo, fiule!*

Îmi zâmbește și în acel moment îl iubesc. Aprobarea lui contează pentru mine mai mult decât orice altceva pe lume. Uit de bătăile dese cu cureaua, de toate momentele când a urlat la mine și mi-a spus că nu am nicio valoare.

E tatăl meu și în acel moment îl iubesc.

Deschid ochii și mă uit în gol la perete, ținând-o pe Nora încă în brațe. Nu-mi vine să cred că l-am iubit vreodată pe omul ăla. A fost obiectul urii mele atât de mult timp încât am uitat că au mai existat și astfel de momente.

Am uitat că au fost clipe când m-a făcut fericit.

Îmi voi face copilul fericit? Sau el, ea mă va urî? I-am spus Norei că aș fi un tată îngrozitor, dar nu am nici cea mai vagă idee dacă e adevărat. Pentru prima dată, încerc să-mi imaginez cum țin în brațe un nou-născut, cum mă joc cu un bebeluș bucălat, cum învăț să înoate un copilaș de cinci ani... Imaginile îmi vin în minte cu o ușurință

surprinzătoare şi mă umplu cu un amestec neliniştitor de frică şi dorinţă.

Cu dorinţa pentru ceva ce nu am cunoscut niciodată.

Un suspin ascuţit mă face să tresar şi îmi dau seama că vine de la Nora.

Plânge, corpul ei suplu tremură în braţele mele. Simt umezeala lacrimilor ei pe gât şi mă arde de parcă e acid.

Pentru o clipă am uitat că ea nu vrea deloc acest copil.

Că ea nu vrea deloc să aibă un copil cu mine.

— Linişteşte-te, dulceaţa mea. Cuvintele îmi ies mai aspre decât am intenţionat, dar nu mă pot abţine. Mi-a revenit strânsoarea neplăcută din piept şi, odată cu ea, nevoia de a o răni. Mă lupt cu acest sentiment şi spun pe un ton mai cald: Nu e sfârşitul lumii, crede-mă.

Ea se linişteşte, rămâne tăcută o vreme, dar apoi o serie nouă de suspine îi cutremură corpul.

Nu mai suport. Nefericirea ei e ca un cuţit încins cu care mă înjunghie, agonie şi nebunie în acelaşi timp.

Îmi înfig mâna în părul ei, închid pumnul în jurul şuviţelor mătăsoase şi îi trag capul pe spate, forţând-o să mă privească. Ochii ei, mari şi şocaţi, îi întâlnesc pe ai mei. Îi văd lacrimile cum strălucesc pe gene şi imaginea asta mă înfurie şi mai tare, trezind bestia din mine.

Buzele îi tremură, desfăcute de parcă ar vorbi, dar eu îmi aplec capul să-i înghit cuvintele cu un sărut dur, adânc. Pofta, ascuţită şi intensă, mi se aprinde în vene, întărindu-mi penisul şi înceţoşându-mi mintea. O vreau şi vreau să o pedepsesc în acelaşi timp. O pot simţi cum se luptă cu mine, îi simt sarea din lacrimi şi asta îmi dă ghes, amplificând foamea mea ciudată.

Nu știu cum ajungem în pat, ea întinsă sub mine, lipsită de ajutor. Hainele pe care le purtăm par o barieră de nesuportat, așa că le sfâșii, simțindu-mă mai mult animal decât bărbat. Îmi încleștez degetele în jurul încheieturilor ei, mutându-le în mâna mea stângă și cu genunchii împing între coapsele ei, despărțindu-le brutal.

O aud pe Nora cum imploră, cum mă roagă să mă opresc, dar nu pot. Nevoia de a o poseda arde ca un foc pe sub pielea mea, mistuind orice gând rațional. Îmi prind penisul cu mâna liberă, îl ghidez spre intrarea ei și o penetrez cu o mișcare adâncă, dură, posedându-i corpul în dorința de a-i avea inima și sufletul.

Ea e mică și strâmtă în jurul meu, mușchii ei se încordează disperați să mă țină afară din ea, dar presiunea strânsorii doar intensifică impulsul meu violent de a i-o trage. Rezistența ei mă înnebunește, mă face să vreau să o iau mai tare, să o lovesc repetat cu penisul meu în timp ce o țintuiesc sub mine. Fiecare penetrare este o pretenție lipsită de milă, o cucerire brutală a ceea ce îmi aparține deja. I-o trag așa un timp ce pare ore întregi, conștient doar de foamea feroce care-mi clocotește sub piele.

Abia când mă prăbușesc pe ea, respirând greu de la explozia orgasmului, ceața poftei se împrăștie din mintea mea și îmi dau seama ce am făcut.

Îi las mâinile libere, mă împing în coate și o privesc lung, cu penisul încă înfipt în ea. Zace sub mine, cu ochii strâns închiși și fața palidă. Văd o picătură de sânge pe buza ei inferioară. I-am tăiat-o eu cu dinții sau a mușcat-o ea de durere.

În timp ce mă uit fix la ea, deschide încet ochii și îmi întâlnește privirea... și pentru prima oară în zeci de ani simt gustul amar al regretului.

8

NORA

Am mintea goală, lipsită de orice fel de gânduri când mă uit la Julian. Sunt vag conştientă că e încă în mine, dar asta e tot ce pot procesa pentru moment. Mă simt ruptă, distrusă, usturimea jupuită a corpului e amplificată de durerea înţepătoare, adâncă a sufletului.

Nu ştiu de ce am simţit partida asta de sex violent, dur, ca pe un viol. De ce mi-a adus aminte de acele zile de la început de pe insulă când Julian era temnicerul meu crud în loc de bărbatul pe care îl iubesc. În urmă cu două zile m-a torturat cu un bici şi clame pentru sfârcuri şi mi-a plăcut asta, am cerut mai mult.

Am cerut şi azi, dar nu mai mult. Nu am vrut sex, nu cu inima ruptă pentru micuţa viaţă care creşte în mine.

Pentru copilul inocent conceput de doi ucigaşi.

Nora... vocea lui Julian e un murmur îndurerat. Durerea lui rezonează cu inima mea făcută bucăţi. Vreau să-l urăsc că m-a rănit, dar nu pot. E natura lui. E ceea ce e.

De aceea orice copil al nostru ar fi blestemat.

Îi susţin privirea, simţind cum mă desfac în bucăţi.

— Dă-mi drumul, Julian. Te rog.

— Nu pot. Chipul lui se schimonoseşte, cicatricile din jurul ochiului ies în relief. Nu pot, Nora.

Înghit cu durere, ştiind că nu vorbeşte despre momentul acesta, ci despre viitor.

— Nu îţi cer asta. Te rog, eu doar... am nevoie doar de un moment.

El se retrage din mine, răsucindu-se pe spate şi eu mă întorc pe o parte, strângându-mi genunchii la piept. Greaţa care m-a chinuit mai devreme s-a dus de tot, dar mă simt slăbită. Epuizată. Corpul mă doare de la penetrările dure ale lui Julian şi mă cuprinde un sentiment de neputinţă pe lângă disperarea care tot creşte.

Abia dacă îmi dau seama când se ridică Julian. Doar când îmi pune un prosop umed şi cald între picioare îmi dau seama că a fost la baie şi s-a întors. Nu am energie să mă mişc, aşa că stau întinsă şi îl las pe el să cureţe de pe coapsele mele urmele sexului.

După aceea, mă trage în braţele lui şi ne acoperă pe amândoi cu o pătură. Pe măsură ce căldura familiară a corpului său se strecoară în mine, legănându-mă să adorm, visez că simt buzele lui pe tâmpla mea şi îl aud şoptind:

— Îmi pare rău.

— Aşa cum am început să vă explic aseară, sarcina era improbabilă, dar nu imposibilă, spune doctorul Goldberg în timp ce eu mă aşez pe canapea lângă Julian. Pastila de a doua zi este ineficientă în 5% din situaţii şi probabilitatea ca tu să poţi concepe la câteva zile de la înlăturarea implantului vechi era, de asemenea, tot în jur de 5%, deci dacă facem calculul... ridică din umeri şi îmi zâmbeşte sfios.

— Dar cum rămâne cu faptul că Nora are încă implantul nou? întreabă Julian, încruntându-se. Îl are de câteva săptămâni.

— Aşa este. Doctorul dă din cap. Va trebui să îl scoatem cât mai curând posibil, iar Nora să înceapă să ia vitamine prenatale. Face o pauză, apoi adaugă cu delicateţe: Asta dacă vreţi să păstraţi copilul.

— Vrem, răspunde Julian înainte ca eu să procesez întrebarea. Şi vrem să fim siguri că acest copil e sănătos. Îmi ia mâna şi îmi cuprinde palma între degetele lui, strângând-o posesiv. Şi Nora, evident.

Înţelegând în cele din urmă cuvintele doctorului Goldberg, mă uit la Julian. Maxilarul lui e încordat, cu linii aspre care arată că nu acceptă compromisul. Avortul nu mi s-a părut o opţiune, dar sunt surprinsă că Julian se opune atât de vehement. El spune că nu vrea copii şi nu-mi pot imagina că e suficient de ipocrit ca să aibă motive religioase sau morale împotriva acestei proceduri.

— Bineînţeles, spune doctorul. Obstetrica nu e specialitatea mea, dar o pot examina pe Nora şi pot scoate implantul, iar apoi să-i prescriu vitaminele potrivite. De asemenea, vă pot recomanda un excelent doctor obstetrician care ar fi de acord să supravegheze sarcina Norei. Deja v-am trimis pe e-mail contactul lui.

— Bun. Julian îmi dă drumul la mână şi se ridică, pare încordat şi neliniştit. Vreau cea mai bună îngrijire pentru Nora.

— Şi o vei avea, promite doctorul Goldberg, ridicându-se şi el în picioare. Întorcându-se spre mine, spune: Cel puţin asta explică ceva.

— Ce anume?

Mă ridic şi eu, nu mă simt confortabil să fiu singura care stă jos.

— Atacurile tale de panică şi coşmarurile persistente. Doctorul îmi aruncă o privire plină de înţelegere. Nu este neobişnuit ca hormonii de sarcină să amplifice anxietatea, în mod special după evenimente traumatice.

— Ah, mă uit lung la el. Deci nu reacţionez exagerat la ce s-a întâmplat?

— Nu, mă asigură doctorul Goldberg. Depresia şi anxietatea apar şi la femei gravide cu mai puţine provocări decât tine. Trebuie să o iei uşor şi să te relaxezi totuşi cât de mult poţi, atât pentru tine, cât şi pentru copil. Stresul acut în timpul sarcinii poate duce la tot felul de complicaţii, inclusiv un avort spontan.

— Voi avea grijă să se odihnească şi să nu se streseze. Julian mă prinde iar de mână, împletindu-şi degetele cu ale mele. Parcă nu suportă să nu mă atingă azi. Dar ce trebuie să mănânce, să bea?

— Vă dau o listă cu ce trebuie evitat, spune doctorul Goldberg. Ştiţi probabil de alcool şi cofeină, dar mai sunt câteva lucruri, cum ar fi sushi sau fructele de mare care conţin mult mercur.

— În regulă. Julian întoarce capul şi mă priveşte. Iubito, este în regulă să te examineze doctorul acum şi să scoată implantul?

Vocea lui e neobişnuit de caldă, privirea lui e plină de o emoţie nedefinită.

— Ăă, sigur.

Nu văd niciun motiv pentru care să amân şi îmi place că Julian m-a întrebat în loc să-mi ordone examinarea în felul lui dictatorial obişnuit.

— Bine. Îmi ridică mâna şi o sărută apăsat pe dosul încheieturii înainte să-mi dea drumul. Mă întorc imediat.

Încuviinţez, iar Julian iese tăcut din cameră, închizând uşa în urma lui.

— În regulă, Nora, îmi zâmbeşte doctorul Goldberg, întinzându-se după trusa lui şi scoţând de-acolo o pereche de mănuşi de latex. Începem?

După ce pleacă doctorul, mă schimb într-un costum de baie şi ies pe verandă, luând în drum manualul de psihologie. Însărcinată sau nu, am un examen pentru care trebuie să învăţ şi sunt hotărâtă să o fac, dacă nu pentru alt motiv, măcar ca să-mi distrag atenţia de la situaţie. Am pe braţ un mic leucoplast care îmi acoperă rana şi încerc să ignor durerea uşoară, fiindcă nu vreau să mă gândesc că mi-am scos implantul contraceptiv... şi din ce motiv.

E ciudat, dar nu mai am sentimentul de distrugere interioară de aseară. E înlocuit de un fel de durere distantă. Ar trebui probabil să fiu traumatizată şi furioasă pe Julian, dar nu sunt. La fel ca în zilele de după răpirea mea, seara de ieri pare că aparţine unei alte epoci, unui timp de dinainte de a deveni cine suntem. Ştiu că iar mă joc cu mine însămi, un joc în care eu exist doar în prezent şi alung tot ce e rău într-un colţ separat al creierului meu, dar am nevoie de acest joc ca să-mi păstrez sănătatea mintală.

Am nevoie de acest joc pentru că nu pot să nu-l iubesc pe cel care m-a luat captivă, indiferent ce face.

Nu contează că Julian de azi-dimineaţă e foarte diferit de bruta sălbatică de aseară. Din clipa când m-am trezit, mă tratează de parcă aş fi de cristal. Micul-dejun la pat, apoi un masaj la picioare, mă sărută continuu şi are gesturi afectuoase; dacă nu l-aş cunoaşte mai bine, aş crede că se simte vinovat.

Bineînţeles că îl cunosc. Doar un fir subţire separă monstrul de aseară de iubitul tandru din dimineaţa asta. Ca de fiecare dată, afară aerul e umed şi fierbinte, atât de dens că e aproape sufocant. Totuşi, nu mă deranjează. M-am obişnuit. Dacă devine insuportabil, sar în piscină. Pentru moment, deschid manualul şi încep să recitesc capitolul despre neurotransmiţători.

Sunt abia la jumătate când o umbră care se mişcă pe lângă mine mă face să ridic privirea.

E Julian. E îmbrăcat cu bermude de înot, stă lângă scaunul meu şi mă priveşte de sus până jos cu o foame evidentă.

Îmi ling buzele şi mă uit în sus spre el. În lumina puternică a soarelui, e atât de frumos că nu mă pot uita la el, noile cicatrici cumva i-au adus un plus de masculinitate. De la umeri la gambe, fiecare centimetru din corpul lui e plin de muşchi puternici, tari. Pieptul lui puternic e umbrit de părul negru şi muşchii abdomenului sunt clar conturaţi, cu o linie fină de păr care coboară de la buric în chiloţi.

E uluitor, mai frumos decât orice bărbat pe care l-am întâlnit, şi îl doresc.

Îl doresc în ciuda nopţii de ieri, în ciuda a tot ce-a fost.

— Cum te simţi, iubito? mă întreabă cu voce joasă şi răguşită. Îţi mai e greaţă? Eşti obosită?

— Nu. Mă ridic balansând picioarele spre pământ şi las jos manualul. Azi sunt bine.

Julian se aşază lângă mine şi îmi dă după ureche o şuviţă de păr.

— Bine, spune el încet. Mă bucur.

— Ai venit să înoţi? Încerc să ignor căldura care se adună între coapsele mele la atingerea lui. Am crezut că te vei duce la birou.

— Am fost, doar pentru câteva minute, dar îmi iau liber restul zilei.

— Da? Julian îşi ia foarte rar zile libere, aproape niciodată. De ce?

Îmi aruncă un zâmbet precaut.

— Nu mă puteam concentra.

— Ah, îl privesc şi eu cu precauţie. Atunci vrei să înotăm? Mă gândeam să plonjez în apă după ce termin capitolul, dar putem merge chiar acum.

— Sigur. Julian se ridică în picioare şi îmi oferă mâna. Să mergem.

Îmi pun mâna în mâna lui şi îl las să mă conducă spre piscină. Când ne apropiem de apă, brusc se apleacă, îşi petrece mâna pe sub genunchii mei şi mă ridică.

Speriată, râd, prinzându-l cu braţele de după gât.

— Julian, nu mă arunca în apă! Vreau să intru încet...

— Nu te-aş fi aruncat, dulceaţa mea, şopteşte el, ţinându-mă strâns în timp ce coboară în piscină. Ochii îi strălucesc amuzaţi într-un mod neaşteptat. Ce fel de monstru crezi că sunt?

— Hm, trebuie să răspund?

Nu îmi vine să cred că am chef să îl tachinez, dar, dintr-odată, mă simt în mod ridicol plină de bună dispoziţie. Fără îndoială e vreo fluctuaţie hormonală ciudată, dar nu mă deranjează. Prefer oricând să fiu plină de voie bună şi nu deprimată.

— Trebuie să răspunzi, îmi zâmbeşte el poznaş. Apa ne ajunge acum până la talie şi el se opreşte, ţinându-mă lipită de pieptul lui. Sau...

— Sau ce?

— Asta! Julian mă lasă mai jos cu câţiva centimetri, astfel încât picioarele îmi ating apa.

Încearcă să se încrunte ameninţător, dar văd că în colţurile gurii îi apare un zâmbet reţinut.

— Mă ameninţi că mă scufunzi, domnule? Legănând piciorul drept în apă, îi arunc o privire de dojană prefăcută. Am crezut că tocmai am stabilit că nu mă arunci, nu?

— Cine a zis de aruncat? Şi păşeşte mai departe în piscină, lăsând apa să urce peste gambele mele. Falsa încruntare îi dispare de pe chip, înlocuită de un zâmbet senzual întunecat. Sunt alte feluri în care să te ocupi de fetele neascultătoare.

— Vai, chiar vă rog, arătaţi-mi... Într-un loc anume, muşchii mi se contractă de la imaginile care îmi inundă mintea. Cum anume?

— Ei bine, pentru început... îşi apleacă capul, buzele lui aproape le ating pe ale mele în timp ce eu îmi ţin respiraţia de anticipare... e necesară o răcire.

Şi înainte ca eu să pot reacţiona, mă scufundă, trăgându-ne pe amândoi în apă, care mă cuprinde imediat până la bărbie.

— Julian! Râd indignată, îmi retrag braţele din jurul gâtului său şi îl împing în umeri. Piscina e încălzită, dar apa e totuşi rece în comparaţie cu pielea mea încinsă de soare. Ai spus că nu faci asta!

— Am spus că nu te arunc, mă corectează el, zâmbind din nou poznaş. Nu am spus nimic de faptul că te cobor pe braţe în apă.

— Bine, gata. Reuşesc să mă strecor din îmbrăţişarea lui şi pun câţiva metri distanţă între noi. Vrei război? Atunci îl ai, domnule!

Luând apă în căuşul palmei, o arunc spre el şi îl privesc râzând, căci apa îl loveşte în faţă în plin.

El se şterge, clipeşte cu o neîncredere uimită şi eu mă retrag râzând şi mai tare.

Revenindu-şi din şoc, începe să înainteze spre mine.

— Ai aruncat cumva cu apă în mine? Vocea lui e joasă şi ameninţătoare. Mi-ai aruncat cumva apă în faţă acum, dulceaţa mea?

— Ce? Nu! Dau din gene zeflemitor şi încerc să mă retrag în colţul cel mai îndepărtat al piscinei. Nu aş îndrăzni...

Cuvintele mele se termină într-un ţipăt, căci Julian se aruncă după mine, acoperind imediat distanţa dintre noi. În ultima clipă, reuşesc să sar din calea lui şi încep să înot cât mai departe, dar continui să râd isteric.

Sunt o bună înotătoare, dar nu trec mai mult de două secunde şi degetele de oţel ale lui Julian mă prind de gleznă.

— Te-am prins! spune, trăgându-mă spre el.

Când sunt aproape de el, mă apucă de braţ ca să mă ridice în poziţie verticală şi mă cuprinde cu mâinile lui musculoase pe după spate, zâmbind larg la încercările mele nereuşite de a-l da deoparte.

— În regulă, m-ai prins, recunosc râzând. Şi acum?

— Acum asta.

Înclină capul, mă sărută, iar căldura corpului lui mare anulează răcoarea apei.

Când limba lui îmi invadează gura, mă încordez involuntar, amintirile de aseară ies la suprafaţă cu o claritate neaşteptată. Timp de câteva momente întunecate, retrăiesc sentimentul cumplit de neajutorare, de trădare dureroasă şi ştiu că nu am reuşit să separ

binele de rău, iar joaca amuzantă, în orice cantitate ar fi, nu schimbă faptul că răul din sufletul lui Julian nu va fi niciodată stârpit.

Că monstrul va sta mereu în aşteptare.

Şi totuşi, în timp ce continuă să mă sărute, fierbinţeala dorinţei creşte în mine, ademenindu-mă sub vraja ei. Acum e tandru cu mine şi corpul mi se înmoaie, scăldându-se în tandreţe, în căldura vicleană a îmbrăţişării lui. Vreau să cred în iluzia grijii lui, în mirajul iubirii lui dezaxate, aşa că las amintirile întunecate să dispară, revenind în prezentul luminos.

Lângă omul pe care îl iubesc.

9

JULIAN

Nora şi cu mine înotăm şi ne jucăm în piscină până când vine Ana după noi, spunând că e gata masa de prânz. Deja mor de foame şi presupun că şi Norei trebuie să-i fie foame. În plus, mi s-au învineţit şi testiculele de la atâta giugiuleală, dar asta e ceva ce trebuie să aştepte până mai târziu.

Îmi doresc mai mult ca Nora să mănânce decât să i-o trag.

Când o văd pe dulceaţa mea aşa, fericită, vibrantă, lipsită de orice grijă, presiunea pe care o simt în piept scade mult, dar tot nu dispare. Expresia de pe chipul ei când am penetrat-o... Mă bântuie, invadându-mi gândurile în ciuda eforturilor mele de-a mi-o scoate din minte. Ştiu că i-am făcut rău în trecut, dar simt că seara de ieri a fost mult mai rea.

Simt că i-am greşit.

Poate pentru că acum e a mea cu totul. Nu mai trebuie să o oblig, să o modelez în ceea ce am nevoie să fie. Mă iubeşte suficient de mult încât să-şi rişte viaţa pentru mine, suficient de mult încât să fie cu mine de bunăvoie. Tot ce i-am făcut în trecut a fost calculat într-o proporţie sigură, dar aseară am rănit-o fără să vreau.

Am rănit-o pe femeia care îmi poartă copilul şi, chiar dacă Nora pare să mă fi iertat, nu mă pot ierta eu însumi.

— Ce să-ţi aduc, Nora? întreabă Ana când ne aşezăm la masă pentru cină. Femeia străluceşte pur şi simplu când se uită la soţia mea, mai fericită ca niciodată. Pâine prăjită? Poate puţin orez simplu?

Ochii Norei se fac mari auzind cuvintele menajerei, dar reuşeşte să spună calmă:

— Mănânc ce ai pregătit, Ana. Azi sunt mai bine, sincer.

În ciuda gândurilor mele de mai înainte, nu pot să nu zâmbesc. Goldberg i-a spus ceva sau ne-a auzit Ana când am vorbit azi-dimineaţă. De aceea Ana zâmbeşte cu toată faţa: ştie că Nora e gravidă şi se bucură enorm de veste.

Spre uşurarea Norei, expresia de pe chipul Anei se luminează şi mai mult.

— Ah, bine. Acum îmi dau seama că probabil ţi-a fost rău ieri de la bebe. Se întâmplă, să ştii, spune ea pe un ton conspirativ. Cam la şase săptămâni se spune că ar începe.

— Ah, grozav. Nora încearcă să ascundă tristeţea din vocea ei, dar nu reuşeşte complet. Abia aştept.

— Mă voi asigura că vei fi perfect îngrijită, iubito, şoptesc eu, întinzându-mă peste masă şi punând mâna peste a Norei. Îţi voi aduce orice ai nevoie ca să te simţi bine.

L-am contactat deja pe obstetricianul pe care l-a recomandat doctorul Goldberg, trimiţându-i un e-mail în timp ce Nora era examinată pentru prima dată. Poate că nu am planificat să am acest copil, dar acum că e aici, gândul că i s-ar putea întâmpla ceva e de nesuportat.

Când Goldberg a menţionat azi posibilitatea unui avort spontan, abia m-am abţinut să nu-i smulg beregata.

Nora îmi zâmbeşte.

— Sunt sigură că va fi bine. Femeile nasc tot timpul.

În ciuda cuvintelor liniştitoare, vocea ei sună încordată şi ştiu că încă nu se simte confortabil cu felul în care au evoluat lucrurile.

Nu se simte în largul ei cu faptul că-mi poartă copilul.

Trag adânc aer în piept şi suprim orice urmă de furie care creşte în mine. Raţional, îi înţeleg frica. Nora mă iubeşte, dar nu e oarbă în privinţa naturii mele.

Nu poate să fie, mai ales după seara de ieri.

— Da, va fi bine, spun eu plat, strângând-o uşor de mână înainte să-i dau drumul. Voi avea grijă de asta.

Şi pentru tot restul cinei, evităm subiectul, amândoi mai mult decât fericiţi să ne mutăm atenţia pe altceva.

Petrec restul zilei cu Nora, ignorând complet ce mă aşteaptă de lucru. Pentru prima dată în ani, nu pot să fiu interesat de fabricarea unor chestii în Malaysia sau de faptul că îmi cer preţuri mai mici pentru mitralierele personalizate cei din cartelul mexican. Ucrainenii încearcă să facă modificări şi să mă mituiască să ies din alianţa cu ruşii, Interpolul e oripilat că CIA mi-a trimis lista lui Peter Sokolov, un grup terorist nou din Irak vrea să intre pe lista de aşteptare pentru explozibil şi mie nu îmi pasă de nimic din toate astea.

Azi, tot ce contează pentru mine e Nora.

După prânz, mergem să ne plimbăm pe moşie şi îi arăt unele dintre locurile pe unde bântuiam în copilărie,

inclusiv un mic lac de la marginea proprietății unde odată am dat peste un jaguar.

— Pe bune? Un jaguar? mă întreabă Nora făcând ochii mari în timp ce ieşim din zona împădurită spre o zonă deschisă, cu iarbă, din fața unui lac.

Copacii înalți care ne înconjoară oferă umbră, dar şi intimitate față de gărzi, de aceea îmi petreceam adesea timpul aici când eram copil.

— Uneori ies din junglă, îi răspund Norei la întrebare. Rar, dar se întâmplă.

— Cum ai scăpat? Îmi aruncă o privire îngrijorată. Ai spus că aveai doar nouă ani.

— Aveam o armă cu mine.

— Şi l-ai ucis?

— Nu. Am tras într-un copac lângă el şi l-am speriat. Aş fi putut să-l ucid, țintam deja excelent la vremea aceea, dar, din nu ştiu ce motiv, am respins gândul de a-i face rău unei creaturi fioroase. Nu era vina jaguarului că s-a născut prădător şi nu voiam să-l pedepsesc pentru că a avut ghinionul să se plimbe pe teritoriul omului.

— Ce au spus părinții tăi când le-ai povestit despre asta? Nora stă jos pe un trunchi de copac şi se uită în sus la mine. Umerii ei moi strălucesc în lumina reflectată de lac. Ai mei ar fi fost îngroziți dacă mi se întâmpla aşa ceva.

— Nu le-am spus.

Mă aşez lângă ea, nu pot să rezist, mă aplec şi o sărut pe umăr. Pielea îi miroase delicios şi foamea trezită în mine de joaca de la piscină reapare, corpul meu se întăreşte încă o dată în apropierea ei.

— De ce nu? mă întreabă sec, întorcând capul ca să mă privească. De ce nu le-ai spus?

— Mama era deja îngrozită de junglă şi tata s-ar fi supărat că nu i-am adus pielea jaguarului. Aşa că nu avea niciun rost să le spun, îi explic.

Mă întind spre părul ei, îmi trec degetele printre şuviţele mătăsoase, bogate, bucurându-mă de senzaţia senzuală când îmi alunecă printre palme. Penisul mi se întăreşte de dorinţă, dar nu vreau să merg mai departe de atât, pentru moment.

Nu vom face sex până diseară, când ea stă confortabil în patul nostru şi eu pot fi sigur că nu o rănesc.

— Ah! Nora îşi înclină capul, apropiindu-se de mâinile mele şi mă priveşte printre pleoapele întredeschise. Expresia ei îmi aminteşte de o pisică care e mângâiată. Dar prietenii tăi? Lor le-ai spus ce s-a întâmplat?

— Nu, şoptesc eu, în timp ce excitaţia mea creşte, în ciuda bunelor intenţii. Nu am spus nimănui.

— De ce nu? Nora parcă toarce în timp ce-mi trec degetele din nou prin părul ei, masându-i uşor pielea capului. Te-ai gândit că nu te vor crede?

— Nu, ştiam că nu mă vor crede. Îmi retrag mâinile din părul ei când nevoia mea devine şi mai puternică, ameninţând să-mi pierd autocontrolul. Pur şi simplu nu aveam prieteni apropiaţi.

Ceva deranjant ca nişte sclipiri de milă apar în privirea ei, dar nu spune nimic şi nici nu îmi mai pune alte întrebări. În schimb, se apleacă şi îşi lipeşte buzele de ale mele, mâinile ei mici îmi cuprind chipul între ele.

Atingerea ei e ciudat de inocentă şi nesigură, ca şi cum m-ar săruta pentru prima oară. Buzele ei abia mă mângâie, fiecare atingere e o aluzie, o promisiune că urmează mai mult. Aproape că îi simt gustul şi impulsul de a i-o trage e atât de puternic, încât tremur. Doar amintirea serii de ieri, a privirii ei rănite, trădate mă face

să rămân nemişcat şi să accept acest fel de sărutări, în timp ce îmi las mâinile liniştite pe umerii ei. Ştiu că ar trebui să o opresc, să o îndepărtez, dar nu pot.

Sărutările ei ezitante sunt cel mai dulce lucru pe care l-am simţit vreodată.

Când cred că nu pot suporta mai mult, gura ei mică şi fierbinte trece spre maxilarul meu şi coboară pe gât în jos, sărutându-mă şi muşcându-mă cu aceeaşi tandreţe chinuitoare. Îşi ia palmele de pe chipul meu şi mâinile ei coboară de-a lungul corpului meu, degetele ei se strâng de marginea cămăşii mele. Începe să o ridice, iar eu gem când pulpele ei îmi ating părţile goale ale corpului. Atingerea ei îmi lasă pielea arzând în aşteptare.

— Nora... trag adânc aer în piept în timp ce ea se lasă repede în jos şi îngenunchează între picioarele mele desfăcute, faţa ei fiind acum la nivelul zonei mele inghinale. Nora, iubito, nu mă mai tachina.

Ea ignoră ce-i cer şi continuă să-mi ţină cămaşa strânsă.

— Cine te tachinează? şopteşte ea, uitându-se în sus spre mine.

Şi înainte ca eu să răspund, se apleacă şi mă sărută pe abdomen, un sărut cald şi umed.

La naiba! Tot corpul îmi tresare, testiculele se întăresc de un val sălbatic de dorinţă. Când o văd în genunchi, îmi apasă toate butoanele greşite, stârnindu-mi cele mai întunecate dorinţe. Strâng mâinile în pumni şi respir scurt şi adânc, reamintindu-mi că ea e fragilă acum.

Că e gravidă cu copilul meu şi că nu i-o pot trage din nou aşa, ca un animal.

Doar că acum ea îmi linge abdomenul. La naiba cu asta! Îşi plimbă limba pe fiecare muşchi, ca şi cum ar vrea să şi-l fixeze în memorie.

— Nora, îi spun cu voce aspră. Iubito, ajunge.

Ea se retrage, se uită în sus la mine printre genele ei lungi şi groase.

— Eşti sigur? şopteşte ea, fără să dea drumul cămăşii mele. Fiindcă eu cred că vreau mai mult.

Şi se apleacă din nou, îmi zgârie cu dinţii abdomenul inferior, apoi suge locul, cu gura ei fierbinte şi umedă pe pielea mea goală.

Pielea din zona penisului meu, închis în pantalonii scurţi, pulsează.

La naiba!

— Nora... abia mai pot rosti cuvintele, în timp ce degetele mele intră în trunchiul copacului într-un efort de a nu mă înfige în ea. Nu vrei asta, iubito, opreşte-te...

— Cine a spus că nu vreau? Se lasă pe spate şi se uită din nou la mine. Privirea ei e întunecată şi fierbinte. Vreau asta, Julian... Tu m-ai făcut să îmi doresc.

Trag adânc aer în piept, în timp ce penisul îmi tresaltă când ea dă drumul cămăşii şi se întinde să-mi desfacă în schimb cureaua.

— Nu vreau să te rănesc.

Buzele ei se arcuiesc.

— Ba da, Julian, vrei. Reuşeşte să-mi desfacă cureaua şi mâna ei intră în pantalonii mei, degetele ei subţiri îmi prind în cerc penisul umflat şi strâng uşor. Tu nu vrei?

Sunt gata să explodez, mâinile mele se întind spre ea, înainte să-mi dau seama ce fac.

— Ba da... vocea mea sună ca un mârâit în timp ce o trag în braţele mele, forţând-o să mă încalece. Vreau să te rănesc, vreau să ţi-o trag, vreau să te iau în toate felurile posibile şi încă mai mult. Vreau să-ţi însemnez pielea frumoasă şi să te aud cum ţipi când intru adânc în

păsărica ta şi te fac să-ţi dai drumul pe penisul meu. Asta voiai să auzi, dulceaţa mea? Prinzând-o strâns de mâini, mă uit fix la ea. Asta vrei?

Ea îşi trece limba peste buze, ochii îi strălucesc cu o întunecare ciudată.

— Da, vocea ei e o şoaptă uşoară. Da, Julian. Exact asta vreau.

La naiba! Închid ochii, efectiv tremur de dorinţă. Cum stă călare pe mine doar în rochie, numai chiloţii tanga subţiri separă păsărica ei de penisul meu. Dacă o mişc câţiva centimetri în sus, pot intra în ea, lovindu-i repetat corpul micuţ şi strâmt...

Tentaţia e insuportabilă.

Unu, o mie. Doi, două mii. Trei, trei mii. Mă forţez să număr în gând până îmi recapăt un minim de control.

Apoi deschid ochii şi îi întâlnesc privirea din nou.

— Nu, Nora. Vocea mea e aproape lineară în timp ce mă desprind din braţele ei şi îi cuprind faţa între palmele mele. Nu aşa vor decurge lucrurile.

Ea clipeşte, pare surprinsă.

— Poftim?

Îmi aplec capul şi îi tai cuvintele cu un sărut. Încet şi adânc, îi invadez gura, o gust, o lovesc cu limba. Apoi îi prind părul în pumn şi o împing cu faţa între picioarele mele, bucurându-mă de expresia de şoc de pe chipul ei micuţ.

— O să îmi sugi penisul, spun aspru, şi apoi, dacă eşti o fată cuminte, o să primeşti o recompensă. Ai înţeles?

Nora face ochii mari, dar se supune imediat. Îmi scoate penisul din pantaloni şi închide buzele în jurul lui începând să îl mângâie ritmic cu mâna. Interiorul gurii ei e fierbinte, mătăsos şi umed, aproape la fel de delicios

ca păsărica ei şi presiunea mâinii ei e perfectă. Sunt atât de aproape de limită, că îmi ia doar câteva minute şi orgasmul creşte în testiculele mele, explodând în extaz prin terminaţiile nervoase. Gem, o prind de păr şi împing mai adânc în gâtul ei, forţând-o să înghită fiecare picătură.

Apoi ies, îngenunchez pe pământ lângă ea şi o fac să se întindă pe iarbă.

— Desfă picioarele, îi ordon, ridicându-i rochia şi dezvelindu-i partea de jos a corpului.

Face cum i-am cerut, privirea îi e plină de anticipare şi o notă de neîncredere. Îmi pun mâinile pe coapsele ei netede, bronzate şi le mângâi, mă bucur de textura catifelată a pielii ei. Apoi mă aplec, îmi prind degetele în chiloţii ei tanga roz şi îi trag în jos, dezgolindu-i labiile lucind de umezeală.

— Ai o păsărică atât de sexy, iubito.

Cuvintele îmi ies joase şi răguşite, în timp ce foamea mea, abia potolită, se întoarce răzbunătoare. Mă aplec mai jos şi îi respir parfumul dulce, de mosc.

— O păsărică atât de mică şi de frumoasă.

Respiraţia ei se accelerează, un geamăt îi vibrează în gât când îmi presez buzele de labiile ei, sărutându-le uşor.

— Julian, te rog. Vocea ei e încărcată de suferinţă. Te rog, am nevoie de tine.

— Da. Respir peste carnea ei sensibilă. Ştiu că ai. Îi ling despicătura lung şi încet. Întotdeauna vei avea nevoie de mine, nu-i aşa?

— Da. Împinge coapsele în sus, cerşind mai mult. Întotdeauna.

— Atunci, dulceaţa mea, iată recompensa ta.

Îmi apăs limba de clitorisul ei şi încep să-i ofer plăcere pe bune, îmbătându-mă cu rugăminţile şi gemetele ei. Când în sfârşit se cutremură şi ţipă de eliberare, o mai ling de câteva ori, smulgându-i orgasmul şi apoi mă ridic şi mă aşez lângă ea pe iarbă, cu braţul stâng sub cap, sprijinindu-i capul pe umărul meu drept.

Stăm întinşi o vreme, uitându-ne la apa lacului care străluceşte şi ascultând zgomotul insectelor şi ciripitul păsărilor. Încă o doresc, dar dorinţa e mai atenuată acum. Mai controlată. Nu am rănit-o de data asta, dar gheara din piept e încă acolo, încă mă apasă.

În cele din urmă, nu mai pot să tac.

— Nora, aseară... nu a fost din cauza listei lui Peter.

Nu ştiu de ce mă simt obligat să-i spun asta, dar o fac. Vreau să înţeleagă că nu am vrut să o pedepsesc atunci, că durerea pe care i-am provocat-o nu a fost parte dintr-un plan crud. Nu ştiu de ce ar conta asta pentru ea, având în vedere că vine de la cel care a răpit-o, sau ce diferenţă ar face de fapt, dar am nevoie ca ea să ştie asta.

— A fost o greşeală, nu ar fi trebuit să se întâmple.

Nu răspunde, nu reacţionează în niciun fel la cuvintele mele, dar după câteva clipe, se întoarce în braţele mele şi îşi pune mâna pe pieptul meu, chiar deasupra inimii.

10

NORA

În următoarele două săptămâni, fac tot ce pot să gestionez noua realitate a situației mele. Sau, mai precis, să-mi continui viața și să mă prefac că nimic nu s-a întâmplat.

Grețurile vin și trec. Am descoperit că, dacă mănânc mese mici și dese, mă ajută, la fel și respectarea unui meniu simplu, fără mâncăruri condimentate. Sub privirile atente ale Anei și ale lui Julian, iau cu conștiinciozitate vitaminele prenatale și evit mâncărurile de pe lista doctorului Goldberg, dar încerc să nu îmi preocup prea mult mintea cu aceste lucruri. Până apare burtica de gravidă, încerc să mă port de parcă totul e normal.

Din fericire, corpul meu cooperează pentru moment. Sânii sunt un pic mai mari și mai sensibili, dar asta e singura schimbare pe care am simțit-o. Am încă abdomenul plat și nu m-am îngrășat. Din contră, din cauza stomacului neliniștit, am pierdut câteva kilograme, ceea ce îl îngrijorează pe Julian, care face tot ce poate ca să mă răsfețe, încât mă înnebunește.

— Nu am nevoie să mă odihnesc, protestez eu exasperată când el încearcă încă o dată să mă facă să dorm puțin în timpul zilei. Sincer, sunt bine. Am dormit

zece ore noaptea trecută. De cât somn crezi că are nevoie o persoană?

Şi e adevărat. În ultimele săptămâni, am dormit mult mai bine. Oricât de ciudat ar părea, anxietatea mea s-a ameliorat mult, ştiind acum că are o cauză hormonală şi a scăzut semnificativ numărul coşmarurilor şi al atacurilor de panică.

Psihiatrul îmi spune că asta se întâmplă întrucât îmi fac mai puţine griji că toate prin câte am trecut mi-ar fi afectat sănătatea mintală. Se pare că stresul că sunt supra-stresată face rău psihicului, în timp ce factori de stres mai puţin complicaţi, cum ar fi să faci un copil cu un traficant de arme sadic, provoacă mai puţină anxietate.

— Creierul uman e foarte imprevizibil, spune doamna doctor Wessex, uitându-se la mine prin ochelarii ei Prada la modă. Ceea ce *crezi* că te sperie poate să nu fie deloc ceea ce apasă pe subconştientul tău. Îţi poţi face griji despre acest copil, dar nu te sperie la fel de tare ca gândul că e posibil să nu-ţi poţi controla anxietatea niciodată. Dacă atacurile tale de panică sunt din cauza sarcinii, atunci tu ştii că e o problemă temporară, iar asta te ajută să fii mai puţin anxioasă în privinţa lor.

Dau din cap aprobator şi zâmbesc, pentru că e perfect logic. De multe ori fac asta când vorbesc cu ea. Dacă Julian nu insista să continui şedinţele mele de terapie de două ori pe săptămână, le-aş fi oprit deja. Nu că nu îmi place doamna doctor Wessex, o femeie înaltă, stilată, la vreo 45 de ani, foarte competentă şi care se pare că nu emite judecăţi, dar am impresia că, vorbind cu ea, doar scot în evidenţă nebunia relaţiei mele cu Julian.

De ce, doamna doctor, soţul meu, ştiţi, bărbatul care v-a angajat şi care a insistat să veniţi în mijlocul pustietăţii, m-a ţinut captivă pe insula lui timp de cincisprezece luni, iar acum eu sunt atât de spălată pe creier încât nu mai pot trăi fără el şi tânjesc după sex abuziv?

Ah, și vom avea un copil. Nu e nimic în neregulă cu asta, evident. Este la fel ca în orice familie obișnuită, de duzină, din lumea interlopă.

Sigur că da.

În orice caz, faptul că mă forțează să dorm după masă este exemplul cel mai puțin scandalos din ritualul de răsfăț excesiv al lui Julian. De asemenea, îmi monitorizează dieta, se asigură că programul de exerciții fizice pe care l-am reluat este complet aprobat de doctor și, cel mai rău dintre toate, mă tratează cu mănuși în pat. Oricât aș încerca să-l provoc, nu face nimic mai mult decât să mă țină în pat. Parcă îi e frică să descătușeze brutalitatea din el, să-și piardă controlul din nou.

— Ți-am spus, obstetricianul a zis că sexul mai brutal e în regulă atât timp cât nu curge lichid amniotic, îi spun lui Julian când mă ia iar cu binișorul. Sunt sănătoasă, totul e normal, așa că nu e nimic rău.

— Nu risc, răspunde el, sărutându-mi partea exterioară a urechii și știu că nu are nicio intenție să mă asculte pe subiectul ăsta.

O parte din mine nu poate crede că îi cer așa ceva, că îmi lipsește latura întunecată a sexului. Nu e ca și cum sunt nesatisfăcută de fiecare dată, Julian are grijă să am câteva orgasme în fiecare noapte, dar ceva din mine tânjește după amestecul toxic de plăcere și durere, după fluxul de endorfine pe care îl am de la sexul cu adevărat intens. Chiar și frica pe care mă face să o simt creează, într-un fel, dependență, fie că vreau să recunosc asta, fie că nu.

E ceva bolnav, dar noaptea în care am aflat că sunt însărcinată, noaptea în care m-a forțat, îmi apare des în fantezii în ultimele zile.

Ce ar spune doamna doctor Wessex despre asta nu știu și nici nu vreau să aflu. E suficient că amintirea

acelei traume, la fel ca amintirea timpului petrecut pe insulă, au căpătat un sens erotic în mintea mea.

E suficient ca să ştiu că sunt complet dereglată psihic.

Desigur, neobişnuita delicateţe în pat a lui Julian nu este singura problemă. O altă victimă a grijii lui sufocante pentru mine este antrenamentul de autoapărare. E mai mult decât frustrant pentru că, pentru prima dată de săptămâni întregi, am energie. Dormind bine, nu mă mai simt epuizată, iar şcoala nu mă mai oboseşte atât de mult. Am reuşit să încep să alerg din nou, după ce, evident, am discutat cu doctorul despre asta, dar Julian refuză să mă lase să fac orice activitate care s-ar putea termina cu vânătăi. Trasul la ţintă nici nu se discută, se pare că o armă de foc eliberează particule de plumb care, în nu ştiu ce cantitate, i-ar putea face rău copilului nenăscut.

Sunt atâtea restricţii că-mi vine să urlu.

— Ştii că asta e temporar, Nora, spune Ana când fac greşeala să-mi exprim frustrarea faţă de ea la micul-dejun. Doar câteva luni şi vei avea un copil în braţe, şi atunci a meritat totul.

Dau din cap aprobator şi mă forţez să zâmbesc, dar cuvintele menajerei nu mă înveselesc.

Mă umplu de groază.

În mai puţin de opt luni voi fi responsabilă pentru un copil, şi ideea mă îngrozeşte mai mult ca niciodată.

— Nu le-ai spus încă părinţilor tăi despre copil?

Rosa îmi aruncă o privire uimită când ieşim din casă pentru plimbarea noastră obişnuită de dimineaţă.

— Nu, răspund sorbind din sucul de fructe cu vitamine. Nu am ajuns la asta încă.

— Dar am crezut că vorbeşti cu ei zilnic.

— Aşa este, dar nu a venit vorba despre asta.

Probabil par defensivă, dar nu mă pot abţine. Dintre lucrurile de care îmi este groază, „să le spun părinţilor de sarcină" este sus în top, chiar lângă „să nasc".

— Nora... Rosa se opreşte lângă un copac gros, înconjurat de iederă. Te temi că nu se vor bucura pentru tine?

Îmi imaginez posibila reacţie a tatei când ar afla că fiica lui, care nu are încă douăzeci de ani, e însărcinată cu copilul celui care a răpit-o.

— Ai putea să zici şi aşa.

— Dar de ce să nu se bucure? Prietena mea pare sincer confuză. Eşti căsătorită cu un bărbat bogat, care te iubeşte şi care va avea grijă de tine şi de copilul tău. Ce ar putea să-şi dorească mai mult?

— Ei bine, pentru început, şi-ar dori să nu fiu căsătorită cu bărbatul mai sus amintit, spun eu sec. Rosa, ţi-am spus povestea noastră. Părinţii mei nu sunt tocmai cei mai mari fani ai lui Julian.

Rosa mă opreşte cu un gest al mâinii.

— Asta... cum spuneţi voi? Fuse şi se duse. Cui îi pasă cum a început totul? Contează prezentul, nu ce-a fost în trecut.

— Ah, desigur. Trăieşte clipa şi tot restul.

— Nu e cazul să fii sarcastică, spune Rosa în timp ce ne reluăm plimbarea. Ar trebui să vorbeşti cu părinţii tăi, Nora. E nepotul lor. Trebuie să ştie.

— Da, probabil le voi spune curând. Mai iau o înghiţitură de suc. Nu am de ales.

Ne plimbăm în tăcere timp de câteva minute. Apoi Rosa mă întreabă încet:

— Tu chiar nu vrei copilul ăsta, Nora, nu-i aşa?

Mă opresc şi mă uit la ea.

— Rosa...

Cum să explic îngrijorarea mea unei fete care a crescut pe moşie şi care crede că acest fel de viaţă este normal? Că relaţia mea cu Julian e romantică?

— Nu e că nu vreau copilul. Dar lumea lui Julian, lumea noastră, e prea dementă ca să aduc un copil în ea. Cum ar putea cineva ca Julian să fie un tată bun? Cum aş putea să fiu eu o mamă bună?

— Ce vrei să spui? Rosa se încruntă la mine. De ce nu ai fi o mamă bună?

— Sunt îndrăgostită de un şef al crimei organizate care m-a răpit şi care ucide şi tortureazã oameni ca parte din afacerea lui, spun delicat. Asta cu greu mă face un părinte bun. Poate un caz de studiu pentru lucrările doctoriţei Wessex, dar nu un părinte bun.

— Ah, mai lasă-mă. Rosa îşi dă ochii peste cap. O mulţime de oameni fac lucruri rele. Voi, americanii, sunteţi aşa de sensibili. Señor Esquerra e departe de a fi cel mai rău om care există şi nu trebuie să te învinovăţeşti că ţii la el. Asta nu *te* face rea nicidecum.

— Rosa, nu e doar asta. Ezit, dar apoi decid să vorbesc direct. Când am fost în Tadjikistan, am ucis un om. Expir încet, retrăind sentimentul acela întunecat de excitaţie din clipa când am apăsat pe trăgaci şi am privit cum creierii lui Majid se împrăştie pe tot peretele. L-am ucis cu sânge-rece.

— Şi ce dacă? Abia dacă a clipit. Şi eu am ucis. O privesc mirată, amuţită, şi ea îmi explică: S-a întâmplat când moşia a fost atacată. Am găsit o armă, m-am ascuns

în tufişuri şi am tras în cei care ne atacau. L-am rănit pe unul şi l-am ucis pe celălalt. Mai târziu am aflat că şi cel rănit a murit.

— Dar erai doar un copil. Nu-mi revin din şoc. Tu îmi spui că ai ucis doi oameni când aveai cât... zece–unsprezece ani?

— Aproape unsprezece, spune ea ridicând din umeri. Da, aşa am făcut.

— Dar... dar pari atât de...

— Normală? mă completează ea, uitându-se la mine cu un zâmbet ciudat. Drăguţă? Bineînţeles, de ce nu aş fi? Am ucis ca să-i protejez pe cei la care ţineam. Am ucis oameni care au venit aici ca să ne aducă moartea şi distrugerea. Nu e diferit faţă de a tăia capul şarpelui care vrea să te muşte. Dacă nu îi omoram, ar fi murit mai mulţi dintre ai noştri. Poate că ar fi ucis-o pe mama, la fel pe tata sau pe fratele meu.

Nu ştiu ce să spun despre asta. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că Rosa, veselă, cu obrajii plini, ar fi fost capabilă de aşa ceva. Am crezut întotdeauna că răul lasă urme. Văd asta în Julian, e gravat atât de adânc în sufletul lui, încât a devenit o parte din el. Văd asta şi în mine acum. Dar nu văd în Rosa. Deloc.

— Cum de nu laşi asta să te afecteze? o întreb. Cum îţi păstrezi inocenţa?

Ea se uită la mine şi, pentru prima dată, mi se pare mai matură decât vârsta ei de 21 de ani.

— Poţi alege să laşi întunericul să te acopere, Nora, sau să-l cureţi, spune ea încet. Eu am ales a doua variantă. Am ucis, dar nu asta sunt. Nu las acel act să mă definească. S-a întâmplat, s-a încheiat. Ţine de trecut. Nu pot schimba trecutul, aşa că nu voi sta pe gânduri. Şi nici tu nu ar trebui. Prezentul tău, viitorul tău, asta e ceea ce contează.

Îmi muşc buza, ochii încep să-mi ardă de lacrimi.

— Dar ce fel de viitor poate avea acest copil cu părinţi ca noi, Rosa? Uite ce ni s-a întâmplat mie şi lui Julian în ultimii doi ani. Cum pot fi sigură că nu va fi răpit sau torturat de duşmanii lui Julian?

— Nu poţi fi sigură. Privirea Rosei nu tresare. Nimeni nu poate fi sigur de nimic. Lucrurile rele se întâmplă tuturor, pretutindeni. Sunt soldaţi care trăiesc până la o vârstă înaintată şi oameni care lucrează la un birou, dar care mor tineri. Viaţa nu are rime, nici sens, Nora. Poţi alege să trăieşti fiecare clipă în frică sau te poţi bucura de viaţă. Să te bucuri de ce ai cu Julian. Să te bucuri de acest copil care creşte în tine. E un dar, nu un blestem, să dai viaţă. Poate că nu ai ales tu să aduci un copil pe lumea asta, dar acum e aici şi tot ce poţi să faci este să-l iubeşti. Să-l preţuieşti. Nu lăsa fricile tale să strice asta. Face o pauză şi apoi adaugă încet: Nu lăsa sufletul tău să fie întunecat de ceea ce nu poţi schimba.

11

JULIAN

— Deci care sunt pierderile? îl întreb pe Lucas când plecăm de pe terenul de antrenament.

Respir greu, muşchii mă ustură şi simt o durere în umărul stâng, dar sunt mulţumit.

Sunt aproape de forma mea fizică de luptă pe care o aveam înainte, după cum pot confirma trei gărzi care se îndepărtează şchiopătând.

— Este vorba despre o lovitură în Franţa şi încă două în Germania. Lucas îşi şterge transpiraţia de pe faţă cu un prosop făcut ghem. Nu pierde timpul.

— Nici nu m-am gândit că o va face. Având în vedere că Peter Sokolov nu vrea decât să se răzbune, ştiu că e doar o chestiune de timp până când îi elimină pe restul celor de pe listă. Cum a procedat de data asta?

— Francezul a fost găsit plutind pe un râu, cu urme de tortură şi strangulare, deci presupun că Sokolov l-a răpit mai întâi. Cât despre germani, unul a fost eliminat de o maşină capcană şi celălalt de un lunetist. Lucas zâmbeşte întunecat. Cred că nu l-au enervat atât de tare.

— Sau a vrut să termine rapid.

— Sau asta, e de acord Lucas. Probabil ştie că Interpolul e pe urmele lui.

— Sunt convins că ştie.

Încerc să-mi imaginez ce aş face dacă cineva mi-ar răni familia şi un tremur de furie îmi scutură tot corpul. Nu-mi pot imagina ce trebuie să simtă Peter, nu că asta ar fi o scuză pentru că a pus-o pe Nora în pericol ca să obţină nenorocita aia de listă.

Încă vreau să-l omor pentru asta.

— Apropo, spune Lucas cu dezinvoltură, o aduc aici pe Iulia Ţakova de la Moscova.

Mă opresc uimit în loc.

— Traducătoarea care ne-a trădat ucrainenilor? De ce?

— Vreau să o interoghez personal, spune Lucas, punându-şi prosopul după gât. Nu am încredere că ruşii vor face o treabă temeinică. Expresia lui e impasibilă ca întotdeauna, dar văd o urmă de entuziasm în privirea lui palidă.

Abia aşteaptă.

Mă uit la el atent, cu ochii îngustaţi.

— Asta fiindcă i-ai tras-o în noaptea aia la Moscova?

Rusoaica mi-a făcut mai întâi mie avansuri, dar am refuzat invitaţia ei, apoi Lucas şi-a exprimat interesul pentru ea.

— Despre asta e vorba?

Gura i se încleştează.

— Mi-a tras-o. La propriu. Deci da, vreau să pun mâna pe ticăloasa aia mică. Dar mai cred şi că poate avea informaţii folositoare pentru noi.

Mă gândesc la asta o clipă, apoi dau aprobator din cap.

— În acest caz, procedează ca atare.

Ar fi o ipocrizie din partea mea să-i neg lui Lucas dreptul de a se distra puțin cu blonda aia drăguță. Dacă vrea să o facă personal să plătească pentru prăbușirea avionului, nu văd niciun rău în asta.

Ar fi murit oricum de mult la Moscova.

— Ai negociat deja asta cu rușii? îl întreb în timp ce ne punem în mișcare din nou.

Lucas încuviințează din cap.

— Inițial, au zis că discută doar cu Sokolov, dar i-am convins că nu ar fi bine să te provoace. Bușcekov a înțeles când i-am amintit de recentele probleme cu Al-Quadar.

— Bine.

Dacă rușii vor să se adapteze cererilor mele, atunci răzbunarea mea contra organizației teroriste și-a atins efectul scontat. Nu numai că Al-Quadar a fost decimată, dar reputația mea a fost substanțial sporită. Puțini dintre clienții mei mai sunt acum dispuși să mă înșele, o evoluție care promite să fie bună pentru afaceri.

— Da, ne ajută, spune Lucas ca un ecou al gândurilor mele. Ea ajunge mâine aici.

Ridic din sprâncene, dar decid să nu comentez viteza cu care au avansat lucrurile. Dacă vrea atât de mult să se joace cu rusoaica, e treaba lui.

— Unde o vei ține? îl întreb în schimb. Zâmbesc cu toți dinții, imaginându-mi interogatoriul. În regulă. Distrează-te.

— O, da, spune sumbru, poți să pui pariu că așa voi face.

După ce fac duș, mă duc să o caut pe Nora. Sau, mai degrabă, verific laptopul să văd locația dispozitivelor

de urmărire şi mă duc direct la bibliotecă, unde probabil studiază pentru examenele finale.

O găsesc aşezată la birou cu faţa spre mine, tastând furioasă la laptop. Are părul prins într-o coadă de cal şi poartă un tricou larg care îi coboară până la genunchi.

E tricoul *meu*, după cum arată.

A început să se îmbrace aşa în ultima vreme, când are de învăţat. Spune că tricourile mele sunt mai comode decât rochiile ei. Nu mă deranjează absolut deloc. Să o văd îmbrăcată în hainele mele doar amplifică faptul că e a mea.

Atât ea, cât şi copilul pe care îl poartă.

Nu reacţionează când intru în cameră şi mă îndrept spre ea. Când ajung lângă ea, văd şi de ce.

Are căştile în urechi, pe frunte i-a apărut o cută de concentrare, în timp ce degetele îi zboară peste taste cu o viteză uimitoare. Pentru o clipă mă gândesc să plec, dar e prea târziu. Nora m-a văzut probabil cu coada ochiului pentru că ridică privirea din laptop şi îmi zâmbeşte strălucitor, scoţându-şi căştile din urechi.

— Bună. Vocea ei e moale şi uşor aspră. E deja ora cinei?

— Nu încă. Îi zâmbesc şi îmi aşez mâna pe ceafa ei. Are muşchii încordaţi, aşa că încep să o masez cu degetele mari. Am făcut câteva ture de antrenament cu oamenii mei şi am venit să fac un duş aici, înainte de a mă întoarce la birou. M-am gândit să trec în drum să văd ce faci.

— Ah, se arcuieşte ea sub atingerea mea, închizând ochii. Ah, da, fix acolo... Ah, ce bine e...

Vorbeşte de parcă i-aş trage-o şi răspunsul meu e instantaneu.

Mă excit. Foarte tare.

La naiba!

Trag aer în piept şi pun frâu dorinţei, aşa cum fac în ultimele două săptămâni. Când i-o voi trage diseară, va fi din nou într-un mod atent şi controlat. Indiferent de provocare, nu voi risca să-i fac rău copilului.

— E lucrarea pentru psihologie? Îmi menţin vocea plată, în timp ce continui să-i fac masaj la gât. Se pare că te-a prins.

— O, da, deschide ochii şi lasă capul pe spate ca să mă privească. E vorba despre Sindromul Stockholm.

Rămân nemişcat.

— Chiar aşa?

Încuviinţează din cap şi un zâmbet întunecat îi arcuieşte buzele.

— Da. Interesant subiect, nu crezi?

— Da, fascinant, spun eu sec.

Cu siguranţă dulceaţa mea devine tot mai curajoasă. Mă tachinează, probabil cu speranţa că o voi pedepsi.

Şi vreau să o fac. Mă mănâncă palmele să o pun pe genunchi, să-i ridic tricoul ăla uriaş şi să o bat la fundul ăla perfect conturat, până e tot roşu. Penisul îmi pulsează doar gândindu-mă la asta, mai ales când îmi imaginez că la final îi depărtez fesele şi îi penetrez anusul strâmt şi mic.

La naiba, nu te mai gândi la asta! Văd zâmbetul Norei cum se lărgeşte în timp ce ochii îi alunecă pe umflătura din pantalonii mei. Micuţa vrăjitoare ştie exact ce-mi face, ce efect are asupra corpului meu.

— Da, îmi place, şopteşte ea şi mă priveşte din nou în ochi. Învăţ atât de multe despre acest subiect.

Inspir încet şi reîncep să-i masez gâtul.

— Atunci va trebui să mă înveţi şi pe mine, dulceaţa mea, spun calm, ca şi cum corpul meu nu explodează de nevoia de a i-o trage. Mă tem că am sărit peste cursurile de psihologie la Caltech.

Zâmbetul Norei devine diabolic.

— Deci la tine e ceva natural, nu-i aşa?

Îi menţin privirea în tăcere, nu mă obosesc să-i răspund. Cuvintele sunt de prisos. Am văzut-o, mi-a plăcut şi am luat-o. Dacă vrea să pună o etichetă relaţiei noastre, ca să mă facă să corespund vreunei definiţii din psihologie, e liberă să o facă.

Pur şi simplu nu va scăpa de mine niciodată.

După câteva momente, suspină şi închide ochii, lăsându-se din nou pe mâna mea. Îi simt muşchii cum se relaxează uşor în timp ce-i masez umerii şi gâtul. Expresia provocatoare de pe chip îi dispare şi ea arată deosebit de tânără şi lipsită de apărare. Cu genele lungi, zbătându-se peste obrajii catifelaţi, pare la fel de inocentă ca o căprioară nou-născută, neatinsă de nimic rău din viaţă.

Neatinsă de mine.

Pentru o clipă, mă întreb oare cum ar fi fost dacă lucrurile stăteau altfel. Dacă aş fi fost doar un băiat pe care îl întâlnea la şcoală, ca acel Jake de la care am luat-o. M-ar fi iubit mai mult? M-ar fi iubit oare? Dacă nu aş fi luat-o aşa, ar fi fost a mea?

E o prostie să mă întreb asta, evident. Aş putea la fel de bine să speculez despre călătoriile în timp sau despre ce aş face dacă vine sfârşitul lumii. Realitatea mea nu permite întrebări de tipul ce-ar fi fost dacă. Ce-ar fi fost dacă părinţii mei nu mureau şi eu terminam Caltech? Ce-ar fi fost dacă refuzam să-l omor pe acel bărbat când aveam opt ani? Ce-ar fi fost dacă reuşeam să o protejez

pe Maria? Dacă mă gândesc la toate astea, înnebunesc, şi refuz să las să se întâmple asta.

Sunt ceea ce sunt şi nu mă pot schimba.

Nici măcar pentru ea.

— Am vorbit cu părinţii mei azi după-amiază, spune Nora când ne aşezăm la cină în acea seară. M-au întrebat din nou când îi vizitez.

— Au aflat? Îi arunc o privire malefică. Şi doar asta aţi vorbit?

Nora îşi priveşte farfuria cu salată.

— Le voi spune curând.

— Când? Mă enervează că ea continuă să se poarte ca şi cum copilul nu ar exista. Când o să naşti?

— Nu, bineînţeles. Îşi ridică privirea şi se încruntă la mine. Şi tu de unde ştii că nu le-am spus încă? Îmi asculţi conversaţiile acum?

— Bineînţeles. Nu ascult tot, dar am tras cu urechea de câteva ori. Suficient cât să ştiu că părinţii ei sunt într-o fericită ignoranţă a evoluţiei recente din viaţa fiicei lor. Totuşi, nu ar strica să o fac pe Nora să creadă că îi sunt monitorizate conversaţiile. Te aşteptai să nu o fac?

Strânge din buze.

— Da, probabil. Intimitatea este un drept fundamental al omului şi aşa mai departe.

— Nu există drept fundamental al omului, dulceaţa mea. Îmi vine să râd de naivitatea ei. E un concept fabricat. Nimeni nu îţi datorează nimic. Dacă vrei ceva în viaţă, trebuie să lupţi. Trebuie să faci să se întâmple.

— Cum ai făcut tu când m-ai luat captivă?

Îi zâmbesc relaxat.

— Exact. Te-am vrut, aşa că te-am luat. Nu am stat să tânjesc şi să-mi doresc.

— Sau să te gândeşti la drepturile omului, se pare. Vocea ei are o uşoară urmă de sarcasm. Aşa îl vei creşte pe copilul nostru? Ia pur şi simplu ce vrei şi nu-ţi face griji dacă răneşti oamenii?

Inspir uşor, observând tensiunea de pe chipul ei.

— Asta te îngrijorează, dulceaţa mea?

— Multe lucruri mă îngrijorează, spune ea plat. Şi da, să cresc un copil cu un bărbat care nu are conştiinţă e destul de sus pe lista mea.

Nu ştiu din ce cauză cuvintele ei mă înţeapă. Aş vrea să îi ofer asigurări, să îi spun că greşeşte făcându-şi griji, dar nu o mai pot minţi, aşa cum nu mă pot minţi nici pe mine.

Habar nu am cum voi creşte acest copil, ce fel de lecţii îi voi da. Bărbaţii ca mine, ca tatăl meu, nu ar trebui să aibă copii. Ea ştie asta şi o ştiu şi eu.

De parcă mi-ar citi gândurile, Nora mă întreabă încet:

— De ce vrei copilul ăsta, Julian? De ce e atât de important pentru tine?

Mă uit la ea în tăcere, neştiind cum să-i răspund la întrebare. Nu există niciun motiv pentru care acest copil să fie atât de important pentru mine. Niciun motiv ca eu să îl vreau atât de mult cum îl vreau. Ar fi trebuit să fiu supărat, sau măcar enervat, de sarcina Norei; în schimb, când Goldberg ne-a dat vestea, emoţia pe care am simţit-o era atât de străină, că nu mi-am dat seama de la început ce e.

Era bucurie.

Bucurie pură, absolută.

Pentru un scurt moment binecuvântat, am fost cu adevărat fericit.

Cum nu răspund, Nora expiră şi se uită din nou în farfurie. O privesc cum taie o bucată de roşie şi începe să-şi mănânce salata. Are chipul palid şi încordat, totuşi fiecare mişcare e atât de graţioasă şi feminină, că sunt hipnotizat, complet absorbit de imaginea ei.

O pot privi ore în şir.

Când am adus-o prima dată pe insulă, orele de masă erau preferatele mele. Îmi plăcea să interacţionez cu ea, să o văd cum se luptă cu frica şi cum încearcă să-şi păstreze calmul. Curajul ei stoic, fragil era o încântare pentru mine, aşa cum a fost şi corpul ei delicios. Era îngrozită, totuşi puteam vedea calculele reci din spatele zâmbetului ei timid şi a flirtului timid.

În felul ei propriu, tăcut, iubita mea a fost mereu o luptătoare.

— Nora...

Vreau să o liniştesc, grija ei este îndreptăţită, dar nu o pot minţi. Nu mă pot preface că sunt altcineva decât sunt. Prin urmare, atunci când ridică privirea, îi spun doar atât:

— Acest copil e parte din tine, parte din mine. E un motiv suficient ca să-mi pese.

Când ea continuă să se uite la mine, cu aceeaşi expresie pe chip, adaug încet:

— Voi face tot ce pot mai bine pentru copilul nostru, dulceaţa mea. Asta îţi pot promite.

Colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet.

— Evident, Julian. La fel şi eu. Dar oare va fi suficient?

— Va trebui să aşteptăm şi să vedem, nu-i aşa? îi răspund şi, în timp ce Ana ne aduce felul următor, ne concentrăm atenţia la mâncare.

12

NORA

— Ai văzut-o pe fata pe care au adus-o aici azi-dimineață? întreabă Rosa în timpul plimbării noastre obișnuite. Ana a spus că avea cătușe și tot restul.

— Ce? îi arunc Rosei o privire speriată. Ce fată? Am fost să alerg înainte de micul-dejun și nu am văzut nimic.

— Nici eu nu am văzut nimic. Ana mi-a spus că a zărit-o și că este foarte blondă și foarte frumoasă. Se pare că Lucas Kent o ține în locuința lui. Rosei chiar îi face plăcere să transmită bârfa asta. Ana crede că e posibil ca ea să-l fi trădat pe Señor Esquerra cumva.

— Pe bune? răspund eu încruntându-mă.

Nu știu nimic despre asta. Julian nu mi-a povestit. În general, de când am intrat pe laptopul lui, el îmi povestește mai puține lucruri despre munca lui. Nu știu dacă se întâmpla asta din cauză că nu mai are încredere în mine sau fiindcă vrea să mă menajeze, să fiu cât mai calmă în perioada sarcinii. Suspectez că e a doua variantă, ținând cont de cât de protectiv este în ultima vreme.

— Vrei să mergem pe la casa lui Kent să vedem? Ochii Rosei strălucesc de entuziasm. Poate reușim să zărim ceva pe fereastră.

Fac ochii mari. E ultimul lucru la care mă aşteptam din partea ei.

— Rosa! Nu putem face asta.

— Haide, încearcă linguşitor să mă convingă prietena mea. O să fie distractiv. Nu vrei să vezi cine e blonda asta şi de ce a adus-o Kent?

— Pot să-l întreb pe Julian, pur şi simplu. Îmi va spune el.

Rosa îmi aruncă o privire rugătoare.

— Da, dar e posibil să mor de curiozitate înainte să-ţi spună el. Vreau doar să văd ce face Kent cu ea, asta-i tot.

— De ce?

Nu vreau să-l văd pe bărbatul care e mâna dreaptă a lui Julian torturând o femeie şi nu am idee de ce Rosa vrea să vadă ceva atât de tulburător. Dacă femeia aceea l-a trădat pe Julian, nu va fi o privelişte frumoasă. Stomacul mi se răsuceşte numai la gândul ăsta. Şi asta e o zi în care au revenit greţurile.

Rosa se îmbujorează:

— Aşa, fără niciun motiv, răspunde Rosa îmbujorându-se. Haide, Nora.

Mă apucă de încheietura mâinii şi începe să mă tragă în direcţia locuinţelor unde stau gărzile.

— Haide doar să mergem încolo. Tu eşti gravidă, aşa că nu se va supăra nimeni pe tine că-ţi bagi nasul.

Mă las trasă după ea, uluită de dorinţa ei inexplicabilă de a o face pe spionul. În mod normal, Rosa nu prea manifestă interes în privinţa activităţilor criminale desfăşurate de soţul meu. Nu-mi pot închipui ce se ascunde în spatele comportamentului ei neobişnuit, doar dacă...

— Îţi place Lucas? întreb eu deodată, oprindu-mă în loc şi făcând-o şi pe ea să se oprească. Despre asta e vorba?

— Ce? Nu! Vocea Rosei e ascuţită. Sunt doar curioasă, atât.

Mă uit lung la ea, observând roşeaţa uşoară care-i pătează obrajii.

— Ah, Doamne Dumnezeule, îţi place!

Rosa pufneşte furioasă şi-mi dă drumul la mână, încrucişându-şi braţele la piept.

— Nu.

Rosa mă priveşte aspru o secundă, dar apoi umerii ei se prăbuşesc şi braţele îi cad pe lângă corp.

— În regulă, bine, spune ea sumbru. Poate îl găsesc atractiv. Doar aşa puţin, OK?

— OK, bineînţeles, spun eu cu un zâmbet liniştitor.

Cu părul lui blond şi expresia fioroasă de pe chipul acela cu trăsături puternice, Lucas Kent îmi aminteşte de un războinic viking, cel puţin aşa cum îi portretizează cei de la Hollywood.

— E un bărbat frumos.

Rosa confirmă dând din cap.

— Este. Nu ştie că exist, bineînţeles, dar asta era de aşteptat.

— Ce vrei să spui? mă încrunt la ea. Ai încercat vreodată să vorbeşti cu el?

— Despre ce să vorbesc? Eu sunt doar fata care face curat în casa principală şi care, ocazional, le duce gărzilor ceva bun de mâncare din partea Anei.

— Îl poţi întreba care e felul lui preferat de mâncare, îi sugerez eu. Sau cum i-a fost ziua. Nu trebuie

să fie nimic complicat. Doar un simplu „bună!" te-ar pune probabil pe radarul lui.

În timp ce spun asta, îmi dau seama că a fi pe radarul unui bărbat ca Lucas Kent poate să nu fie cel mai bun lucru pentru Rosa, sau pentru orice altă femeie, de fapt.

Înainte să-mi pot retrage cuvintele, Rosa suspină și spune:

— L-am mai salutat și înainte. Cred că pur și simplu nu mă *vede*, Nora. Nu în felul acela. Și de ce ar face-o? Adică, uită-te la mine.

Face un gest în bătaie de joc spre ea însăși.

— Despre ce vorbești? Tot nu cred că e un lucru bun pentru viața Rosei să-i capteze atenția lui Lucas, dar nu pot lăsa să treacă așa acel comentariu. Ești foarte atractivă.

— Ei, haide. Rosa îmi aruncă o privire neîncrezătoare. Sunt de nivel mediu în cel mai bun caz. Cineva ca el este obișnuit cu supermodele, ca fata aceea blondă pe care o are acum cu el. Nu sunt genul lui.

— Ei, dacă nu ești genul lui, atunci e un prost, spun ferm și chiar așa gândesc.

Cu fața ei rotundă și plăcută, ochii căprui calzi și un zâmbet luminos, Rosa este chiar drăguță. În plus, are tipul de siluetă pe care am invidiat-o mereu: voluptuoasă și cu forme, cu talia subțire și sâni uriași.

— Ești o fată frumoasă, un bărbat trebuie să fie orb ca să nu vadă asta.

Ea râde zgomotos.

— Sigur. De aceea viața mea amoroasă e atât de minunată.

— Viaţa ta amoroasă este limitată de graniţele acestei moşii, îi reamintesc. În plus, nu mi-ai spus că ai ieşit cu câţiva dintre cei care sunt gărzi?

— Da, sigur. Dă din mână dezaprobator. Eduardo şi Nick, dar asta nu înseamnă nimic. Şi ei sunt limitaţi când au de ales şi nu sunt atât de mofturoşi. Şi-ar trage-o cu orice mişcă.

— Rosa! îi arunc eu o privire dojenitoare. Acum pur şi simplu exagerezi.

Ea râde forţat.

— OK, poate. Ar trebui să spun probabil „orice femeie care mişcă", deşi am auzit că doctorul Goldberg are şi el parte de acţiune. Zvonurile spun că tipii tatuaţi sunt preferaţii lui. Mişcă din sprâncene cu subînţeles.

Încuviinţez din cap, rânjesc fără să vreau, apoi amândouă izbucnim în râs la gândul că doctorul acela sobru şi-ar trage-o cu unul dintre paznicii masivi, tatuaţi.

— Bine, acum că am stabilit că eşti moartă după Domnul Blond şi Periculos, spun eu câteva minute mai târziu când ne oprim din râs şi ne reluăm plimbarea spre locuinţa gărzilor, îmi poţi spune, te rog, de ce îl spionezi când e cu tipa asta?

— Nu ştiu, recunoaşte Rosa. Pur şi simplu. E aiurea rău treaba, ştiu, dar vreau pur şi simplu să văd cum e el cu altă femeie.

— Rosa... tot nu înţeleg. Dacă ea a venit aici cu cătuşe la mâini, nu au o întâlnire tocmai romantică. Ştii asta, da?

— Da, bineînţeles, răspunde ea cu un aer frivol. Îi face probabil ceva oribil.

— Şi tu de ce vrei să vezi asta?

Dă din umeri.

— Nu ştiu, răspunde dând din umeri. Poate pentru că sper că, dacă îl văd în ipostaza asta, mă va ajuta să trec peste îndrăgosteala asta prostească. Sau poate am o curiozitate morbidă. Contează?

— Nu, cred că nu. Mă grăbesc să ţin ritmul cu pasul ei rapid. Dar îţi pot spune de pe-acum că doctoriţa Wessex s-ar distra de minune cu tine.

— O, sunt sigură, spune ea şi rânjeşte din nou. Atunci e bine că tu eşti cea care face terapie, nu-i aşa?

Barăcile gărzilor sunt chiar la capătul moşiei, exact acolo unde începe jungla. Amestecate cu un grup de locuinţe mici, pătrăţoase, sunt câteva case de dimensiuni obişnuite. Din timpul primelor mele explorări, ştiu că sunt locuite de angajaţii lui Julian de rang mai înalt şi de gărzile care au familii.

Când ne apropiem, Rosa se duce în linie dreaptă spre una dintre casele mai mari şi eu o urmez, aproape alergând ca să ţin pasul cu ea. Stomacul meu începe să dea semne de nelinişte şi deja regret că am cedat acestei propuneri nebuneşti.

— Asta e, spune ea pe un ton şoptit când ocolim spre partea cealaltă a casei. Dormitorul lui e acolo.

— Cum de ştii tu asta?

Rânjeşte spre mine.

— E posibil să mai fi fost pe-aici de câteva ori înainte, îmi răspunde cu un rânjet pe faţă.

— Rosa... descopăr o cu totul altă latură a prietenei mele. L-ai mai spionat pe bietul om?

— Doar o dată sau de două ori, şopteşte, ghemuindu-se sub o fereastră în timp ce eu rămân câţiva paşi

mai în spate și observ. Acum, șștt, își lipește ea degetul de buze.

Mă sprijin de trunchiul unui copac, îmi încrucișez brațele și o urmăresc în timp ce ea se ridică și trage cu ochiul înăuntru pe fereastră. Sunt uluită că are curaj să facă asta în plină zi. Chiar dacă latura asta a casei lui Lucas dă spre pădure, sunt o mulțime de gărzi în zonă și ar putea, teoretic, să ne descopere aici.

Înainte să-i spun asta, Rosa se întoarce spre mine cu o expresie de dezamăgire pe chip.

— Nu sunt aici, spune cu voce joasă. Mă întreb unde ar putea fi oare.

— Poate a dus-o în altă parte, răspund, ușurată de întorsătura pe care au luat-o lucrurile. Hai să mergem.

— Stai, lasă-mă să verific ceva.

Încă ghemuită, se îndreaptă spre o altă fereastră, mai la stânga.

Fără chef, mă duc după ea, îmi e din ce în ce mai greață și nu mă simt deloc confortabil cu toată situația asta. Îmi promit să mai stau un minut, apoi să plec.

Chiar în momentul când vreau să-i spun că e timpul să ne întoarcem, Rosa scapă un strigăt ușor și îmi face semn să mă apropii.

— Uite, spune ea, șoptind entuziasmată și arătând spre fereastră. O ține chiar acolo.

Acum sunt și eu curioasă. Mă aplec, îmi fac drum spre locul unde se ascunde Rosa și mă ghemuiesc lângă ea.

— Ce face? șoptesc, deși aproape că îmi e frică să știu.

— Nu știu, îmi răspunde ea tot în șoaptă, întorcându-se să mă privească. Lucas nu e în cameră. E singură acolo.

— Atunci *ea* ce face?

— Uită-te şi tu. Oricum nu priveşte în direcţia asta, aşa că nu te poate vedea.

Ezit pentru o clipă, dar nu rezist tentaţiei. Îmi ţin respiraţia şi mă ridic suficient cât să văd peste marginea de jos a ferestrei, abia conştientă că, lângă mine, Rosa trage şi ea cu ochiul.

Aşa cum mă temeam, imaginea îmi întoarce stomacul pe dos.

Camera la care mă uit este mare şi puţin mobilată. Judecând după canapeaua neagră de piele, aflată lângă perete, şi după televizorul de pe partea opusă, este probabil camera de zi a lui Lucas. Pereţii sunt vopsiţi în alb, iar covorul este gri. E o cameră extrem de masculină, funcţională şi austeră, dar nu decorul îmi atrage atenţia.

Ci femeia din mijlocul camerei.

Complet dezbrăcată, este legată de un scaun masiv din lemn, cu picioarele depărtate şi mâinile prinse la spate. Are capul lăsat în jos, părul ei blond încâlcit îi ascunde faţa şi partea de sus a corpului. Tot ce pot vedea sunt tălpile înguste şi picioarele lungi şi palide acoperite de vânătăi.

Picioare care par mult prea suple pentru o fată cu înălţimea ei.

Când mă uit aşa lung, fascinată şi îngrozită deopotrivă, femeia îşi ridică brusc capul, într-o mişcare convulsivă, şi se uită direct spre mine. Ochii ei albaştri sunt inteligenţi şi limpezi pe chipul cu trăsături delicate.

Instantaneu mă las în jos, inima îmi bate rapid de la valul de adrenalină. Cu toate acestea, Rosa încă se uită pe fereastră, cu o expresie de curiozitate avidă pe chip.

— Rosa, şuier eu, apucând-o de braţ. Ne-a văzut. Hai să mergem.

— Bine, bine, capitulează prietena mea, lăsându-mă să o trag de-acolo după mine. Să mergem.

Ne îndreptăm spre traseul nostru în tăcere. Rosa pare cufundată adânc în gânduri și nici mie nu îmi vine să vorbesc, grețurile sunt tot mai puternice cu fiecare pas. Când trecem pe lângă niște tufe de trandafiri, îngenunchez și vomit în timp ce Rosa îmi ține părul prins și își tot cere scuze că mi-a provocat asemenea stres în starea mea.

Îi fac semn să înceteze cu scuzele și mă ridic tremurând în picioare. Ceea ce mă tulbură cel mai mult nu este faptul că am văzut o femeie legată și care, probabil, urmează să fie torturată.

Mă tulbură că imaginea aceea nu m-a șocat cât ar fi trebuit.

Julian nu ia cina cu mine în seara aceea. Din ce spune Ana, a primit un telefon urgent de la asociații lui din Hong Kong. Mă gândesc să mă duc la biroul lui să trag cu urechea, dar decid să folosesc timpul ca să-i sun pe ai mei.

— Nora, scumpo, când te vedem din nou? mă întreabă mama pentru a mia oară după ce o pun repede la curent cu studiile mele. Tata e în călătorie de afaceri, așa că suntem doar noi două azi în convorbirea video. Îmi e atât de dor de tine.

— Știu, mamă. Și mie îmi e dor de tine. Îmi mușc obrazul, iar ochii mi se umplu brusc de lacrimi. La naiba cu hormonii de sarcină! Ți-am spus, Julian zice că vom putea veni curând.

— Când? mă întreabă mama frustrată. De ce nu îmi poți spune o dată?

Pentru că sunt gravidă și răpitorul/soțul meu hiperprotectiv refuză și să vorbească despre a pleca acum undeva.

— Mama... respir adânc, încercând să-mi adun curajul. E ceva ce cred că ar trebui să știi.

Mama se apleacă mai aproape de camera video, o cută de îngrijorare apărându-i brusc pe frunte.

— Ce este, scumpo?

— Sunt gravidă în opt săptămâni. Julian și cu mine vom avea un copil.

De îndată ce îmi ies cuvintele pe gură, mă simt de parcă un munte de granit mi s-a luat de pe umeri. Nu mi-am dat seama până acum cât de tare mă apăsa acest secret.

Mama clipește.

— Ce? Deja?

— Ăăă, da. Nu e reacția la care mă așteptam. Mă încrunt, mă apropii de camera video. Cum adică deja?

— Păi, ne gândeam cu tata că, dacă sunteți căsătoriți și tot restul... Dă din umeri. Adică, noi speram să nu se întâmple chiar acum și tu să apuci să-ți termini studiile mai întâi.

— V-ați gândit că voi face copii cu Julian? Mă simt de parcă sunt într-un univers paralel. Sunteți în regulă cu asta?

Mama oftează și se lasă pe spate, privindu-mă cu o expresie obosită.

— Bineînțeles că nu suntem în regulă cu asta. Dar nu ne putem trăi viețile în negare, oricât de tare ar încerca tatăl tău. Evident, nu e ceea ce ne-am dorit pentru tine, dar... Se oprește și mai oftează o dată înainte să spună: Uite ce e, iubito, dacă tu asta îți dorești, dacă el chiar te face atât de fericită pe cât spui, atunci nu e treaba

noastră să ne amestecăm. Vrem doar ca tu să fii fericită şi sănătoasă. Ştii asta, da?

— Da, mama. Clipesc repede, încercând să-mi opresc lacrimile de emoţie. Ştiu.

— Bine. Zâmbeşte şi sunt convinsă că şi ea lăcrimează. Acum povesteşte-mi tot. Ai greţuri? Eşti obosită? Cum ai aflat? A fost un accident?

Şi ora următoare, mama şi cu mine vorbim despre copii şi sarcină. Îmi povesteşte totul despre experienţa ei, cum am fost un copil surpriză pentru ea şi tata, conceput în timpul lunii lor de miere, şi le explic că m-am accidentat la braţ când am fost răpită de terorişti şi că probabil implantul nu a funcţionat o vreme. E versiunea cea mai apropiată de adevăr pe care i-o pot spune: că Al-Quadar mi-a scos implantul din braţ crezând că este un dispozitiv de localizare. Părinţii mei ştiu că am fost răpită în mall, a trebuit să le explic cumva dispariţia mea, dar nu le-am spus toată povestea.

Nu au nicio idee că fiica lor a acţionat ca momeală pentru a-i salva viaţa celui care a răpit-o şi nici că a ucis un om cu sânge-rece.

Până la finalul conversaţiei, e deja întuneric afară şi încep să mă simt obosită. De îndată ce închidem conexiunea, fac un duş, mă spăl pe dinţi şi mă bag în pat aşteptându-l pe Julian.

După o vreme, pleoapele îmi devin grele şi simt că mă fură somnul. În timp ce mintea începe să-mi amorţească, îmi apare o imagine în faţa ochilor: o fată legată şi neajutorată, ţintuită de un scaun în mijlocul unei case mari, cu pereţii albi. Doar că părul ei nu e blond.

E brunetă... şi e însărcinată.

13

JULIAN

E aproape miezul nopții când termin munca și ajung în dormitorul nostru. Intru în cameră, aprind veioza de lângă pat și văd că Nora doarme deja, ghemuită sub pătură. Fac un duș și mă bag în pat lângă ea, trăgând corpul ei gol aproape de mine de îndată ce mă așez. Mi se potrivește perfect, fundul ei mic și bombat se cuibărește în zona mea inghinală și gâtul îi stă ca pe o pernă pe mâna mea întinsă. Cu brațul celălalt o acopăr din lateral, cu palma căuș în jurul unui sân mic și ferm.

Un sân care pare mai plinuț decât înainte, reamintindu-mi că acum corpul ei se schimbă.

E ciudat cât de erotică mi se pare descoperirea asta, cum gândul că Nora se rotunjește în timpul sarcinii mă excită. Niciodată nu m-am gândit la femeile gravide ca fiind sexy, dar cu soția mea, mă trezesc obsedat de corpul ei încă suplu, fascinat de posibilitățile lui. Nevoia mea de sex, mereu puternică, zilele astea atinge apogeul și tot ce pot să fac e să nu o asaltez constant.

Dacă nu m-aș masturba zilnic de două ori, nu aș putea să mă abțin.

Chiar și acum, după ce tocmai m-am masturbat la duș, să stau așa întins, înfășurat în jurul ei, e ca o tortură.

Cu toate acestea, nu vreau să stau departe de ea. Am nevoie să o simt lipită de mine, chiar şi dacă doar o ţin în braţe. Dar ea trebuie să se odihnească şi vreau să o las să doarmă. Totuşi, când mă aşez mai confortabil pe pernă, ea se mişcă în braţele mele şi spune adormită:

— Julian?

— Da, iubito. Cedez tentaţiei şi îmi frec nasul de pielea catifelată din spatele urechii ei în timp ce-mi cobor mâna de pe sânul ei spre labiile calde dintre picioare. Cine altcineva ar putea fi?

— Eu, eu nu ştiu... Îşi ţine respiraţia când ajung la clitoris şi îl apăs. Cât e ceasul?

— E târziu. Îi bag un deget înăuntru să văd dacă e pregătită şi penisul îmi pulsează când simt umezeala din canalul ei strâmt şi fierbinte. Ar trebui să te las să dormi.

— Nu, inspiră adânc când îmi curbez degetul în ea, atingându-i punctul G. Sunt bine, sincer.

— Eşti bine? Nu rezist să nu o chinui puţin. Trebuie să îmi ţin în frâu pornirile sadice zilele astea, dar când o aud cum cere, nu pot refuza. Îmi cobor vocea şi îi şoptesc: Nu sunt sigur. Cred că ar trebui să mă opresc.

— Nu, te rog, nu. Geme în timp ce cu degetul mare fac cercuri pe clitorisul ei şi simultan îmi frec erecţia de fundul ei. Te rog, nu te opri.

— Atunci spune-mi ce vrei să-ţi fac. Continui să fac cercuri în jurul clitorisului ei. E ca un foc în braţele mele, corpul ei e cald şi alunecos. Părul îi miroase a flori de la şampon şi pereţii interiori i se contractă în jurul degetului meu, încercând parcă să mă sugă mai adânc în păsărica ei. Spune-mi exact ce vrei, dulceaţa mea.

— Ştii ce vreau. Acum gâfâie, şoldurile i se mişcă ritmat în timp ce încearcă să-mi forţeze degetele să capete un ritm constant. Vreau să mi-o tragi. Tare.

Cât de tare? Vocea mi se înăspreşte în timp ce imagini întunecate, depravate îmi inundă mintea. Sunt atâtea lucruri murdare pe care vreau să i le fac, atâtea feluri în care vreau să i-o trag. Chiar şi după atât timp, are o inocență care mă face să vreau să o corup. Mă face să vreau să o împing spre limitele ei. Spune-mi, Nora, vreau să aud fiecare detaliu.

De ce? mă întreabă cu răsuflarea tăiată, frecându-şi pelvisul de mâna mea. Umiditatea i se prelinge din păsărică, umezindu-mi degetele. Nu-mi vei face ce vreau eu.

— Nu ai voie să mă întrebi de ce. Nu-mi mai mişc degetele şi las să mi se strecoare în voce o parte din pofta întunecată. Spune-mi acum.

— Eu... soarbe aer adânc în piept în timp ce eu încep iar să mă joc cu clitorisul ei. Vreau să mi-o tragi atât de tare încât să mă doară. Vocea ei tremură când bag al doilea deget în ea, întinzându-i mica deschidere. Vreau să mă legi şi să mă pui să fac ceea ce vrei tu.

— Vrei să ţi-o trag în fund?

Păsărica i se încleştează de degetele mele şi un tremur îi scutură corpul.

— Eu... Vocea ei cedează. Nu ştiu.

Dacă nu mi-ar exploda testiculele, mi s-ar părea amuzantă atitudinea ei evazivă. Într-una din zilele astea o voi face să recunoască că a început să-i placă sexul anal, că îi produce plăcere să i-o trag aşa. De fapt, o voi face să mă implore să-i bag penisul în anusul ei mic. Pentru moment însă, toată vorbăria asta e doar vorbărie. Oricât de mult aş vrea să i-o trag în toate găurile ei mici, nu pot. Nu voi pune copilul în pericol pentru o plăcere de moment.

Acest interludiu verbal va trebui să-mi fie de ajuns până naşte Nora.

Îmi retrag degetele din corpul ei, îmi apuc penisul și îl ghidez spre păsărica ei caldă și udă. Ea geme când încep să mă împing în ea. Cum stăm amândoi culcați pe o parte și ea cu picioarele lipite, e mai strâmtă decât de obicei și mă mișc încet, ignorând pofta sălbatică care îmi pulsează în vene.

„Nu-i face rău, nu-i face rău". Cuvintele îmi sună în cap ca o mantra. Își arcuiește spatele, curbându-și coloana ca să mă primească mai bine în ea și eu îmi trec mâna în fața sexului ei, căutând micul mugur ascuns printre labii. Când îi ating clitorisul cu degetele, îmi strigă numele și o simt contractându-se în jurul meu, mușchii ei interiori mă strâng în timp ce-și dă drumul.

Inima îmi bate cu putere în piept, respir adânc și stau nemișcat, încercând să-mi stăpânesc explozia iminentă. Când se potolește puțin nevoia de a-mi da drumul, încep să mă împing în ea, frecându-i în același timp clitorisul umflat. Ea scoate un sunet incoerent, ceva între geamăt și suspin, și corpul i se tensionează în îmbrățișarea mea. În timp ce continui să i-o trag cu penetrări scurte și superficiale, ea se tensionează mai tare, țipă și simt cum carnea ei umflată se prinde de mine când ajunge la al doilea climax.

Când își dă drumul pe penisul meu, îmi produce o senzație de nedescris, o plăcere acută și electrică. Trece ca un fulger prin mine, aruncându-mă brusc în orgasm. Gem aspru și îmi frec pelvisul de ea, săpând adânc în ea în timp ce sperma mea țâșnește cu o forță violentă, orgasmică.

Stăm întinși încercând să ne recuperăm respirația, corpurile noastre sunt lipite unul de celălalt de transpirație. Când bătăile inimii revin la normal, un sentiment de sațietate, de mulțumire relaxată se revarsă în mine. Știu că ar trebui să mă ridic și să o duc pe Nora la duș ca să se clătească repede, dar mă simt prea bine stând

Întins acolo, ținând-o în brațe în timp ce penisul meu devine moale în interiorul ei. Închid ochii și mă desfăt în senzațiile acelui moment, gândurile îmi rătăcesc în timp ce încep să alunec în nimicul greu al somnului.

— Julian?

Vocea moale a Norei mă scutură din moțăiala mea, făcându-mi inima să bată rapid.

— Ce este, iubito? Tonul meu e ascuțit din cauza îngrijorării bruște. Ești bine?

Ea oftează adânc și se întoarce în brațele mele, depărtându-se ca să mă privească.

— Evident că sunt bine, de ce nu aș fi?

Expir încet, ușurat și satisfăcut sexual, încât nu mă enervez de tonul ei exasperat.

— Despre ce e vorba? întreb pe un ton mai calm, ridicând pătura ca să o învelesc.

Camera e răcoroasă de la aerul condiționat și știu că Norei i se face frig când e obosită.

Ea oftează din nou când o învelesc cu pătura.

— Știi că nu sunt de sticlă, da?

Nu mă obosesc să-i răspund la așa ceva. În schimb, mă uit lung la ea, cu ochii îngustați, până expiră și zice:

— Voiam doar să-ți spun că am discutat cu părinții mei, atât.

— Despre copil?

— Da. Un zâmbet mulțumit îi arcuiește buzele. Mama a reacționat surprinzător de bine.

— Mama ta e o femeie inteligentă. Dar tatăl tău?

— Nu a fost azi, dar mama a spus că vorbește ea cu el.

— Bun. Mi se pare ciudat de satisfăcător faptul că Nora a făcut în sfârșit pasul acesta. Înseamnă că începe

să accepte, să recunoască în sfârşit că bebeluşul face parte din vieţile noastre. Acum poţi să nu îţi mai faci griji despre asta.

— Aşa e. Ochii ei strălucesc întunecaţi în lumina slabă a veiozei de lângă pat. Partea grea s-a terminat. Acum trebuie doar să nasc şi să cresc copilul.

Tonul ei e relaxat, dar îi pot auzi frica dincolo de sarcasm. Se teme de viitor şi, oricât aş vrea să o liniştesc, nu îi pot spune că totul va fi bine.

Pentru că adânc înăuntrul meu, şi eu sunt la fel de îngrozit ca ea.

Fiindcă am stat până târziu la muncă, dorm mai mult decât de obicei şi când mă trezesc, Nora deja se mişcă în pat.

Când mă aude, se răsuceşte cu faţa spre mine şi îmi zâmbeşte somnoros.

— Eşti încă aici.

— Da.

Cedând unui impuls de moment, o trag aproape de mine, luând-o strâns în braţe. Uneori mi se pare că timpul pe care îl avem împreună nu e suficient. Deşi o văd în fiecare zi, vreau mai mult.

Vreau încontinuu mai mult timp cu ea.

Îşi petrece piciorul peste coapsa mea şi se cufundă mai mult în mine, frecându-şi nasul de pieptul meu. Corpul meu reacţionează după cum era de aşteptat, erecţia de dimineaţă se întăreşte dureros de tare. Înainte să pot face ceva, totuşi, îmi distrage atenţia vorbind.

— Julian... vocea îi e stinsă. Cine e femeia din casa lui Lucas?

Surprins, mă retrag ca să o pot privi.

— De unde știi de asta?

— Rosa și cu mine am văzut-o ieri. Nora se ferește să-mi întâlnească privirea. Noi... eram în trecere.

Se uită în sus la mine printre gene.

— Ați fost acolo? Mă ridic sprijinit în cot și o studiez, observând cum roșește. Și de ce erați în trecere? De obicei nu vă plimbați în zona aia.

— Ne-am plimbat ieri. Trăgând pătura în jurul ei, Nora se ridică în șezut și se uită la mine cu hotărâre. Deci cine e ea? Ce a făcut?

Oftez. Nu am vrut ca Nora să fie expusă acestei drame, dar se pare că nu pot evita asta.

— Fata e interpreta rusă care ne-a vândut ucrainenilor, îi explic, privind cu atenție reacția Norei.

Dulceața mea abia a trecut peste coșmaruri și ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-i declanșez o recidivă.

În timp ce vorbesc, ochii Norei se fac mari.

— Ea e responsabilă pentru prăbușirea avionului?

— Nu direct, dar informațiile pe care le-a furnizat ucrainenilor au dus la asta.

Dacă Lucas nu decidea să preia controlul situației, aș fi trimis pe cineva la Moscova să rezolve cu trădătoarea, în caz că nu o făceau rușii înaintea mea.

În timp ce Nora digeră informația, văd cum i se schimbă expresia de pe chip, întunecându-se. E fascinant de observat. Buzele ei moi devin încordate și privirea i se umple de ură pură.

— Aproape că te-a omorât, spune cu vocea sugrumată. Julian, nenorocita aia aproape că te-a omorât.

— Da. Şi a ucis aproape cincizeci dintre oamenii mei.

Această pierdere mă consumă mai mult decât orice şi ştiu că Lucas simte la fel. Orice pedeapsă hotărăşte să-i dea prizonierei va fi mult mai puţin decât merită şi văd că Nora ajunge la aceeaşi concluzie.

În timp ce o privesc, sare din pat, lăsând pătura acolo. Îşi ia halatul, îl trage pe ea şi începe să se plimbe prin cameră, vizibil agitată. Când îi văd pentru scurt timp corpul gol, mă excit din nou, dar îmi menţin privirea concentrată pe faţa ei în timp ce mă ridic şi eu din pat.

— Te supără, dulceaţa mea? o întreb. Nora se opreşte din mers, ochii ei rămân o vreme lipiţi de partea inferioară a corpului meu, înainte de a-i ridica să mă privească. De asta ai vrut să afli despre ea?

— Evident că mă supără. Vocea Norei e plină de o tensiune pe care nu pot să o definesc. Pe moşia noastră e o femeie legată.

— O trădătoare, o corectez eu. Nu e nici pe departe o victimă inocentă.

— De ce nu ai lăsat autorităţile ruse să se ocupe de ea? Nora păşeşte mai aproape de mine. De ce ai avut nevoie să o aduci aici?

— Lucas a vrut asta. El a avut... un fel de relaţie... personală cu ea.

Nora face ochii mari, înţelegând.

— A avut o aventură cu ea?

— Mai degrabă o chestie de-o noapte, dar da.

Mă duc spre baie şi Nora mă urmează. Când dau drumul duşului şi încep să mă spăl pe dinţi, îşi ia şi ea periuţa de dinţi şi face acelaşi lucru. Văd că e încă agitată, aşa că după ce mă clătesc de pasta de dinţi, îi spun:

— Dacă te supără atât de tare, îi voi spune să o ducă undeva departe de aici.

Nora lasă jos periuța și îmi aruncă o privire sarcastică.

— Ca să o poată tortura fără ca nimeni să știe? Cum ar fi asta mai bine?

Dau din umeri și mă îndrept spre duș.

— Nu ai vedea tu.

Las deschisă ușa cabinei de duș ca să pot vorbi cu ea. E suficient spațiu și apa nu va curge în afară.

— Așa e, bineînțeles.

Ea se uită la mine în timp ce încep să mă săpunesc.

— Deci dacă eu nu văd, nu se întâmplă.

Oftez din nou.

— Vino încoace, iubito.

Ignorând săpunul care îmi acoperă mâinile, mă întind după ea și o trag în cabina de duș cu mine. Apoi îi scot halatul și îl arunc pe jos, afară din duș.

Nu se opune când o trag lângă mine sub jetul de apă fierbinte. În schimb, închide ochii și stă nemișcată când pun șampon în palmă și încep să-i masez pielea capului. Chiar și ud, părul ei se simte plăcut la atingere, gros și mătăsos printre degetele mele.

E ciudat cât de mult îmi place să am grijă de ea în felul acesta. Cum simplul act de a-i spăla corpul mă înmoaie și mă excită în același timp. În momente ca acestea, îmi e mai ușor să uit violența din mine, să potolesc poftele cărora nu le pot ceda în lunile care urmează.

— Ce contează dacă Lucas e cel care îi aplică pedeapsa sau dacă sunt rușii? întreb când am terminat să-i spăl părul cu șampon.

Nora nu spune nimic, dar ştiu că se gândeşte încă la interpretă, obsedată de soarta ei.

— Rezultatul ar fi acelaşi. Ştii asta, nu-i aşa, dulceaţa mea?

Încuviinţează în tăcere, apoi îşi lasă capul pe spate ca să o clătesc de şampon.

— Atunci de ce te mai gândeşti la asta? Mă întind după balsam în timp ce ea îşi şterge apa de pe faţă şi deschide ochii să mă privească. Vrei să o las să plece liberă?

— Aşa ar trebui. Se uită lung la mine în timp ce îi dau cu balsam pe păr. Nu ar trebui să vreau ca ea să sufere aşa.

Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet sălbatic.

— Dar vrei, nu-i aşa? Vrei să te răzbuni la fel de mult ca şi mine.

Agitaţia ei are sens acum. La fel ca în cazul celui pe care l-a ucis, sensibilităţile de clasă de mijloc ale Norei se ciocnesc de instinctele ei. Ştie ce-i dictează societatea că ar trebui să simtă şi o deranjează că emoţiile ei adevărate sunt diferite.

Nu e specific naturii umane să întoarcă şi celălalt obraz, iar dulceaţa mea începe să înţeleagă acest lucru.

Nora închide ochii din nou şi lasă capul pe spate sub jetul de apă. Apa îi curge în cascadă pe chip, genele ei părând mai lungi şi mai întunecate.

— Am vrut să mor când am crezut că tu ai murit, spune ea, şi eu abia îi aud vocea de zgomotul apei care curge. A fost chiar mai îngrozitor decât atunci când te-am pierdut prima oară. Când am văzut-o pe fată, m-am gândit că a făcut ceva care ţi-a afectat afacerea, dar nu mi-am dat seama că ea a provocat prăbuşirea avionului.

Îmi imaginez cum trebuie să se fi simțit Nora în ziua aceea și o durere acută se întinde de-a lungul pieptului meu. Aș înnebuni numai la gândul că aș pierde-o.

— Iubito...

Pășesc mai aproape de ea, astfel încât să o protejez de jetul de apă și îi prind fața în palme, uitându-mă în jos la ea.

— S-a terminat. Acel episod din viața noastră s-a încheiat, în regulă? E în trecut.

Ea nu răspunde, așa că îmi aplec capul și o sărut pe gură încet, adânc, liniștind-o în singurul mod pe care îl știu.

14

NORA

Mă pierd. Încet și sigur, sunt trasă pe orbita întunecată a lui Julian, înghițită de mlaștina nebună care e această moșie.

Știu asta de ceva vreme, evident. Mi-am observat transformarea cu un fel de groază distantă și curiozitate. Lucruri care cândva îmi păreau odioase sunt acum o parte din viața mea de zi cu zi. Crimă, tortură, trafic ilegal de arme – la nivel intelectual încă le condamn pe toate, dar nu mă mai deranjează așa cum o făceau odată. Busola mea morală a deviat treptat de la curs și eu am permis să se întâmple asta.

Am lăsat lumea lui Julian să mă schimbe, fără să mă opun măcar.

Chiar înainte să știu ce a făcut fata blondă, situația ei critică nu m-a afectat deloc în profunzime. La fel ca Rosa, eram mai degrabă morbid de curioasă decât oripilată. Iar acum când știu că e traducătoarea care aproape l-a ucis pe Julian, ura îmi urcă prin vene la suprafață, nelăsând prea mult loc pentru milă. Înțeleg că e greșit să-l las pe Lucas să o pedepsească în acest fel, dar nu simt că face ceva rău.

Vreau ca ea să sufere, să plătească pentru agonia prin care ne-a făcut să trecem.

Faptul că pot gândi acum, cu atât mai mult să analizez emoţiile mele tulburătoare, este bizar. Sunt la duş şi Julian mă sărută, atingerea lui e ca un drog pentru simţurile mele. Palmele lui mi-au cuprins chipul şi corpul meu îi răspunde ca întotdeauna, apa caldă sporeşte fierbinţeala din mine. Cu toate acestea, gândurile mele sunt reci şi clare. Există doar o soluţie pe care o pot vedea, doar un singur mod în care pot încerca să salvez rămăşiţele sufletului meu.

Trebuie să plec.

Nu permanent. Nu pentru totdeauna. Dar trebuie să plec, chiar şi pentru câteva săptămâni. Trebuie să-mi recâştig simţul perspectivei, să intru iar în lumea din afara moşiei noastre.

Dacă nu de dragul meu, atunci de dragul micuţei vieţi pe care o port.

— Julian...

Vocea îmi tremură când el se desprinde din sărut şi îşi lasă mâna în jos pe spatele meu, făcându-mi sexul să pulseze de nevoie.

— Julian, vreau să mă duc acasă.

Se opreşte brusc şi îşi înalţă capul, ţinându-mă încă în braţe lipită de el. Privirea i se înăspreşte, fierbinţeala dorinţei transformându-se în ceva rece şi ameninţător.

— Eşti acasă.

— Vreau să-mi văd părinţii, insist eu, cu inima bătându-mi să-mi sară din piept.

Cuprinsă de corpul puternic al lui Julian, în aburul care înceţoşează cabina de duş, mă simt captivă într-o bulă de carne dezgolită şi dorinţă. Corpul meu cere

atingerea lui, dar mintea ţipă să nu cedez. Nu când sunt atâtea în joc.

Un muşchi începe să i se zbată în maxilar.

— Ţi-am spus că te voi duce eu la un moment dat. Dar nu acum. Nu în starea ta.

— Atunci când? Mă forţez să-i susţin privirea. Când voi avea un nou-născut de care să mă ocup? Sau un copilaş de 2 ani? Sau când e deja adult? Crezi că atunci aş fi în siguranţă dacă merg la ei?

Buzele lui Julian se subţiază într-o linie dură, periculoasă. Lipindu-mă cu spatele de peretele cabinei de duş, mă apucă de încheieturile mâinilor şi mi le ţintuieşte deasupra capului.

— Nu mă forţa, iubito, şopteşte el, în timp ce erecţia lui mă apasă pe abdomen. Nu-ţi vor plăcea consecinţele.

În ciuda hotărârii mele, un cârcel de frică mi se răsuceşte în piept. Ştiu că Julian nu îmi va face rău acum, dar pedeapsa fizică nu e singura armă din arsenalul soţului meu. Imagini cu Julian bătut crunt îmi fulgeră prin minte, făcând să mă treacă fiori reci.

— Nu, şoptesc în timp ce el se apleacă şi îşi freacă buzele de urechea mea, gestul tandru fiind în contrast total cu ameninţarea pe care o transmite corpul său care mă domină. Julian, nu face asta.

Se îndreaptă, ochii îi sunt ca două pietre preţioase dure, albastre.

— Ce să nu fac?

Prinzându-mi încheieturile mâinilor într-una din palmele lui mari, îşi trece mâna liberă peste sânii mei şi în jos pe abdomen, degetele lui zgârâindu-mi pielea încinsă.

— Nu. Vocea mea se sfărâmă, atingerea lui îmi face centrul să pulseze de nevoie, în ciuda fiorului rece care persistă. Nu te purta așa.

Ridică mâna, degetele lui mă prind de maxilar într-o strânsoare din care nu pot scăpa.

— Așa cum? întreabă el, iar tonul vocii îi e înșelător de calm. Ca și cum ai fi a mea?

Îmi țin răsuflarea.

— Sunt soția ta, nu sunt sclava ta.

— Ești orice vreau eu să fii, dulceață. Ești proprietatea mea.

Cruzimea relaxată a cuvintelor lui mă lovește ca o explozie, lăsându-mă fără aer în plămâni. Ceva din reacția mea s-a văzut probabil, pentru că strânsoarea lui slăbește și tonul vocii devine mai cald când îmi spune:

— Aceasta este casa ta, Nora. Aici. Cu mine. Nu acolo.

— Sunt părinții mei, Julian. Familia mea. Așa cum tu ești familia mea acum. Nu îmi pot petrece toată viața încuiată într-o cușcă, pentru siguranța mea. Voi înnebuni.

Simt cum mi se adună lacrimi în spatele pleoapelor și clipesc rapid, încercând să le rețin. Ultimul lucru pe care îl vreau este să arăt în ce hal sunt emoțional zilele astea.

Prostia asta cu hormonii de sarcină.

Julian se uită lung la mine, ochii îi strălucesc de frustrare și apoi, cu o mișcare bruscă, îmi dă drumul, făcând un pas în spate. Oprește apa, iese din cabina de duș și înșfacă un prosop, abia controlându-și violența. Penisul îi e încă erect și faptul că nu e deja călare pe mine mă surprinde, chiar și luând în considerare noua lui abordare „trateaz-o pe Nora ca și cum ar fi din sticlă".

Mişcându-mă precaut, îl urmez afară din duş, picioarele mele ude se scufundă în moliciunea de pluş a covorului din baie.

— Poţi, te rog... încep eu, dar Julian deja vine spre mine cu un prosop.

Îl înfăşoară în jurul meu, mă ajută să mă şterg, apoi ia alt prosop pentru el.

— Ce legătură au toate astea cu Iulia Ţakova?

Cuvintele lui mă opresc în loc chiar în momentul când mă pregăteam să ies din baie. Când mă întorc confuză spre el, mă lămureşte:

— Traducătoarea rusoaică pe care ai văzut-o ieri. Are vreo legătură cu dorinţa ta bruscă de a-ţi vedea părinţii?

Pentru o clipă, mă gândesc să neg, dar Julian îşi poate da seama că mint.

— Într-un fel, da, spun cu precauţie. Am nevoie să petrec puţin timp departe de aici, să schimb decorul. Am nevoie de o pauză, Julian. Înghit în sec, susţinându-i privirea. Am mare nevoie.

El se uită lung la mine şi apoi, fără să spună vreun cuvânt, se duce în dormitor şi începe să se îmbrace.

La micul-dejun, Julian e tăcut, pare absorbit de e-mailurile pe care le citeşte pe iPad. Mă simt ignorată, o senzaţie care nu îmi e familiară. De obicei, când mâncăm împreună, am atenţia totală a lui Julian şi faptul că acum se concentrează pe altceva mă deranjează mai mult decât ar fi normal.

Aş începe o discuţie ca să rup tăcerea, dar nu vreau să înrăutăţesc lucrurile. După cum stă treaba, cearta de azi-dimineaţă mi-a anulat şansele de a pleca de pe moşie.

Ar fi trebuit să aştept un moment mai potrivit ca să aduc în discuţie vizita la părinţii mei, dar faptul că mi-a scăpat în mijlocul unei scene intime nu a fost tocmai cea mai bună mişcare.

Bineînţeles, nu există nicio garanţie că o altfel de abordare ar fi schimbat rezultatul. Odată ce Julian ia o decizie, am puţine şanse să-i schimb părerea, mai ales dacă subiectul e legat de siguranţa mea personală. M-am certat cu el pe tema dispozitivelor de urmărire şi încă le am implantate în corp. Julian nu mă va lăsa niciodată să le scot, aşa cum e posibil să nu mă lase niciodată să plec de pe moşie. Din toate punctele de vedere, sunt proprietatea lui şi nu pot face nimic în legătură cu asta.

Încerc să nu cedez disperării întunecate care mă cuprinde, termin de mâncat ouăle şi mă ridic, nevrând să mai stau în atmosfera asta tensionată. Înainte de a mă îndepărta de masă, Julian ridică ochii din iPad şi mă străfulgeră cu privirea.

— Unde te duci?

— Să învăţ pentru examene, răspund cu precauţie.

— Stai jos. Face un gest imperios spre scaunul meu. Nu am terminat încă.

Îmi cenzurez o străfulgerare de furie, mă întorc la locul meu şi-mi încrucişez braţele.

— Chiar trebuie să învăţ, Julian.

— Când ai ultimul examen?

Mă uit lung la el, pulsul mi se accelerează când o fărâmă de speranţă îmi apare în suflet.

— Este flexibil pentru programul online. Dacă termin toate cursurile mai devreme, pot da imediat examenele.

— Deci la începutul lui iunie? mă presează el.

— Nu, mai devreme. Îmi aşez palmele umede pe masă. Aş putea, în principiu, să termin în următoarea săptămână şi jumătate.

— Bine.

Se uită din nou în iPad şi scrie ceva în timp ce îl privesc, abia îndrăznesc să mai respir. După un minut, ridică din nou ochii, ţintuindu-mă cu o privire dură albastră.

— Îţi voi spune asta o singură dată, Nora, reia calm. Dacă nu mă asculţi sau dacă faci ceva care să te pună în pericol cât timp suntem la Chicago, te voi pedepsi. M-ai înţeles?

Înainte chiar să termine el de vorbit, am ajuns la jumătatea mesei, aproape răsturnându-i scaunul ca să-i sar în braţe.

— Da! Nici nu ştiu cum am ajuns în braţele lui, cu mâinile în jurul gâtului său, turnând o ploaie de sărutări pe toată faţa lui. Mulţumesc! Mulţumesc! Mulţumesc!

Mă lasă să îl sărut până îmi pierd răsuflarea şi apoi îmi ia faţa între palmele lui mari, privindu-mă intens. Pot vedea strălucirea dorinţei în ochii lui, îi simt umflătura tare care mă presează în coapse şi ştiu că vom continua ce am început de dimineaţă. Corpul începe să-mi pulseze de anticipare, sfârcurile mi se întăresc sub pânza rochiei.

Ca şi cum îmi simte excitaţia, Julian zâmbeşte întunecat şi se ridică în picioare, ţinându-mă lipită de pieptul lui.

— Să nu mă faci să regret asta, dulceaţa mea, şopteşte în timp ce mă poartă spre scări. Nu vrei să mă dezamăgeşti, crede-mă.

— Nu te voi dezamăgi, îi jur cu înflăcărare, înfăşurându-mi braţele în jurul gâtului său. Îţi promit, Julian, nu te voi dezamăgi.

CĂLĂTORIA

15

NORA

Mă duc acasă. Doamne Dumnezeule! Mă duc acasă.

Chiar şi acum, când mă uit pe fereastra avionului la norii de dedesubt, nu-mi vine să cred că se întâmplă asta. Au trecut doar două săptămâni de la conversaţia noastră de la micul-dejun şi iată-ne, suntem pe drum spre Oak Lawn.

— Acest avion nu seamănă cu nimic din ce am văzut la televizor, spune Rosa, privind în jur la interiorul luxos al cabinei. Adică, am ştiut că nu vom zbura cu o companie aeriană obişnuită, dar acesta e cu adevărat drăguţ, Nora.

— Da, ştiu, îi răspund zâmbind. Prima dată când l-am văzut, am avut aceeaşi reacţie.

Trag cu ochiul spre Julian, care stă pe canapea cu laptopul deschis, părând să ignore conversaţia noastră. Mi-a spus că vrea să se întâlnească cu managerul lui de portofoliu cât suntem la Chicago, deci presupun că analizează perspective de investiţii. Fie asta, fie modificările de ultimă oră legate de proiectarea dronei trimise

de inginerii lui, acel proiect îi consumă mult timp săptămâna asta.

— E prima dată când zbor cu un avion particular. Îţi vine să crezi?

Mai bine de atât nu se poate, decât dacă am merge la New York, spune Rosa, atrăgându-mi atenţia înapoi la ea. Ochii ei căprui strălucesc de încântare şi practic sare în sus pe scaunul îmbrăcat în piele. E aşa de câteva zile, de când am reuşit să-l conving pe Julian să vină şi ea cu noi în America, un lucru la care prietena mea visează de ani buni.

— Chicago este la fel de frumos, spun, amuzată de snobismul ei, e un oraş interesant, vei vedea.

— A, bineînţeles. Dându-şi seama că mi-a insultat oraşul natal, Rosa roşeşte. Sunt convinsă că este extraordinar şi nu vreau să crezi că sunt nerecunoscătoare, spune ea repede şi pare agitată. Ştiu că m-ai luat cu tine doar pentru că eşti drăguţă şi sunt încântată că mergem.

— Rosa, vii cu noi pentru că am nevoie de tine, o întrerup, nevrând să discutăm asta în faţa lui Julian. Eşti singura în care Ana are încredere să-mi pregătească sucurile de dimineaţă şi ştii că am nevoie de vitamine.

Sau cel puţin asta e ceea ce i-am spus soţului meu hiperprotectiv când i-am cerut să vină şi Rosa cu noi. Sunt aproape sigură că-mi puteam face şi singură sucurile sau să înghit vitaminele, dar am vrut să mă asigur că-i ofer prietenei mele ocazia să vină cu noi. Nici până azi nu sunt sigură dacă el a acceptat pentru că m-a crezut sau pentru că nu avea nimic de obiectat. Oricum ar fi, nu vreau ca Rosa să agite lucrurile acum, chiar dacă o face neintenţionat.

Încă mi se pare incredibil că mergem să îmi văd părinţii. Ultimele două săptămâni au zburat pur şi simplu. Cu toate examenele şi lucrările, abia am mai

avut timp să mă ocup de călătoria care urma. Cu trei zile în urmă am reuşit în sfârşit să-mi trag sufletul şi să-mi dau seama că într-adevăr se întâmplă asta şi că Julian a făcut deja toate pregătirile necesare, întărind măsurile de securitate din jurul părinţilor mei, la un nivel demn de Casa Albă.

— Ah, da, sucurile, spune Rosa, aruncând o privire precaută către Julian. În sfârşit, s-a prins. Bineînţeles, am uitat. Şi te voi ajuta să despachetezi toate ustensilele ca să nu oboseşti tu prea tare.

— Corect, exact, îi zâmbesc conspirativ. Nu mă poţi lăsa să ridic pânzele grele şi tot restul.

În acel moment, avionul se zgâlţâie şi Rosa devine albă la faţă, entuziasmul ei se evaporă total.

— Ce... ce e asta?

— Doar turbulenţe, spun, respirând încet ca să opresc un val brusc de greaţă.

Nu am depăşit încă faza greţurilor matinale şi mişcarea smucită a avionului nu mă ajută.

— Nu ne vom prăbuşi, nu-i aşa? întreabă Rosa cu frică şi eu scutur din cap, ca să o liniştesc.

Când mă uit spre Julian, văd că el se uită la mine, are faţa extrem de încordată şi degetele albite de la cât de strâns ţine laptopul.

Fără să mă gândesc, îmi desfac centura de siguranţă şi mă ridic, vrând să mă duc la el. Dacă Rosei îi e frică să nu ne prăbuşim, abia îmi pot imagina cum se simte Julian, care a trecut prin experienţa unei prăbuşiri cu avionul cu trei luni înainte.

— Ce faci? Vocea lui Julian e ascuţită şi se ridică în picioare, lăsând laptopul pe canapea. Stai jos, Nora, nu eşti în siguranţă aşa.

— Eu doar...

Înainte să termin ce am de spus, el e deja lângă mine, forţându-mă să mă aşez înapoi în scaun şi legându-mă cu centura de siguranţă.

— Stai jos, latră la mine, fulgerându-mă cu privirea. Nu ai promis că te porţi cum trebuie?

— Da, doar că... nu mai contează, apuc eu să şoptesc, apoi, văzând expresia de pe chipul lui Julian, tac din gură.

Încă fulgerându-mă cu privirea, păşeşte înapoi şi se aşază pe un scaun în faţa mea şi a Rosei. Ea nu pare că stă confortabil şi îşi frământă mâinile în poală în timp ce se uită pe fereastră. Îmi pare rău pentru ea, cred că e ciudat să-ţi vezi prietena tratată ca un copil neascultător.

— Nu vreau să cazi dacă avionul intră într-un gol de aer, spune Julian pe un ton mai cald când e clar că nu mai vreau să mă ridic în picioare. Nu eşti în siguranţă dacă te plimbi prin cabină în timpul turbulenţelor.

Dau din cap că am înţeles şi mă concentrez să respir încet. Mă ajută să-mi potolesc greaţa şi furia. Uneori uit cum stau lucrurile şi încep să cred că avem o căsătorie normală, un parteneriat între două persoane egale, în loc de... mda, ceea ce avem de fapt. Pe hârtie, oi fi eu soţia lui Julian, dar în realitate, sunt mai degrabă sclava lui sexuală.

O sclavă sexuală care e îndrăgostită nebuneşte de proprietarul ei.

Închid ochii, îmi găsesc o poziţie confortabilă în mijlocul scaunului spaţios învelit în piele şi încerc să mă relaxez.

Va fi un zbor lung.

— Trezește-te, iubito. Buzele lui calde mă apasă pe frunte în timp ce-mi desface centura de siguranță. Am ajuns.

Deschid ochii și clipesc încet.

— Poftim?

Julian îmi zâmbește, privirea lui albastră e amuzată în timp ce stă în picioare în fața mea.

— Ai dormit tot drumul. Erai probabil epuizată.

Eram puțin cam obosită, efectul învățatului și al împachetatului, dar un somn de opt ore e un nou record pentru mine. Probabil e tot de la hormonii de sarcină.

Îmi acopăr cu mâna un căscat, mă ridic și o văd pe Rosa care stă deja în picioare lângă ieșire, cu rucsacul în mână.

— Am aterizat, spune ea voioasă. Abia am simțit când avionul a atins solul. Lucas este un pilot extraordinar.

— E bun, confirmă Julian, punându-mi un șal de cașmir pe umeri. Când mă uit întrebătoare spre el, îmi explică: Sunt doar 20 de grade afară. Nu vreau să răcești.

Abia mă abțin să nu chicotesc. Doar cineva de la tropice poate considera că e „frig" la 20 de grade, deși, ca să fiu sinceră, probabil e puțin cam răcoare pentru rochia cu mâneci scurte pe care o port. Vremea la Chicago la sfârșitul lui mai e imprevizibilă, cu zile de primăvară răcoroase, amestecate cu zile toride de vară. Julian e îmbrăcat cu o pereche de blugi și o cămașă cu mâneci lungi, închisă cu nasturi până la gât.

— Mulțumesc, spun eu privindu-l.

Într-un fel, găsesc înduioșătoare grija lui, chiar dacă o duce la extrem zilele astea. Bineînțeles, nu mă

deranjează să-i simt mâinile mari pe umeri, care mă fac să vreau să mă topesc lipită de el, chiar şi cu Rosa care stă la câţiva paşi departe de noi.

— Cu plăcere, iubito, spune el aspru, susţinându-mi privirea, şi ştiu că simte la fel, această atracţie profundă, inexplicabilă, a unuia faţă de celălalt.

Nu ştiu dacă e chimie sau altceva, dar ne leagă împreună mai strâns decât orice funie.

Zdrăngănitul uşii avionului care se deschide mă eliberează de sub vraja în care căzusem. Speriată, fac un pas înapoi, prinzând şalul ca să nu cadă. Julian îmi aruncă o privire care promite să continuăm ceea ce am început şi un fior de anticipare mă străbate.

— Pot să cobor? întreabă Rosa şi mă întorc ca s-o descopăr cum aşteaptă nerăbdătoare lângă uşă.

— Sigur, spune Julian. Dă-i drumul, Rosa. Venim şi noi imediat.

Ea dispare prin uşa deschisă şi Julian se apropie mai mult de mine, făcând să mi se oprească respiraţia.

— Eşti gata? mă întreabă încet şi eu încuviinţez, fermecată de privirea lui caldă. În acest caz, să mergem, şopteşte el, luându-mă de mână. Palma lui mare, masculină îmi cuprinde degetele complet. Părinţii tăi aşteaptă.

Maşina care ne duce de la aeroport la casa părinţilor mei este o limuzină lungă, modernă, cu geamuri extraordinar de groase.

— Antiglonţ? întreb când urcăm, iar Julian aprobă, confirmându-mi bănuiala.

El stă în spate cu mine şi Rosa, în timp ce Lucas conduce, ca de obicei.

Mă întreb dacă bărbatul blond detestă această călătorie pentru că l-am luat de lângă jucăria lui rusească. Cel mai recent lucru pe care l-am aflat e că traducătoarea e încă în viață, prizonieră în casa lui Lucas. Julian mi-a spus că Lucas a numit două gărzi care să o păzească în absența lui și care să aibă grijă să-i fie bine. Se pare că nu vrea ca nimeni altcineva să aibă privilegiul de a o tortura pe fată.

Întreaga situație îmi provoacă silă, așa că încerc să nu mă gândesc. Singurul motiv pentru care știu lucrurile astea e fiindcă Rosa nu vrea să uite subiectul și mă roagă tot timpul să-l întreb pe Julian care sunt noutățile. Ciudata ei obsesie pentru omul de bază al lui Julian mă îngrijorează, deși am ajuns la concluzia că Rosa avea dreptate când a spus că Lucas are zero interes față de ea. Totuși, oricât aș vrea ca ea să nu aibă de-a face cu el, de asemenea, nu vreau ca ea să aibă inima frântă și mă tem că lucrurile într-acolo se îndreaptă.

— Ești sigură că pe părinții tăi nu-i deranjează că ajungem atât de târziu? întreabă Rosa întrerupându-mi șirul gândurilor. E aproape ora nouă seara.

— Nu, ei abia așteaptă să mă vadă. Mă uit în jos la telefonul care bipăie cu încă un mesaj de la mama. Ridic telefonul, citesc mesajul și îi spun Rosei: Mama a pus deja masa.

— Și nu îi deranjează că vin și eu? Își mușcă buza inferioară. Adică, tu ești fiica lor, deci evident vor să te vadă pe tine, dar eu sunt doar camerista.

— Tu ești prietena mea. Mă întind brusc peste culoarul limuzinei și o strâng pe Rosa de mână. Te rog, nu-ți mai face griji. Nu deranjezi.

Rosa zâmbește, pare ușurată și eu mă uit la Julian ca să-i văd reacția. Fața lui e indiferentă, dar surprind o strălucire de amuzament în privirea lui. Soțul meu clar

nu-şi face griji că îi deranjează pe părinţii mei atât de târziu seara. Şi e perfect logic. De ce l-ar afecta aşa ceva, când el le-a răpit fiica fără nicio părere de rău?

Asta ar trebui să fie o cină cu adevărat interesantă.

— Nora, scumpo!

De îndată ce se deschide uşa părinţilor mei, sunt învăluită într-o îmbrăţişare moale, parfumată. Râzând, o iau pe mama în braţe, apoi pe tata, care stă chiar în spatele ei. El mă ţine în braţe strâns pentru câteva momente şi îi simt inima bătându-i rapid în piept.

Când se dă un pas înapoi ca să mă privească, are ochii umezi.

— Ne bucurăm să te vedem, spune el cu o voce joasă, adâncă şi eu îi zâmbesc la rândul meu printre lacrimi.

— Şi eu, tata. Şi eu. Mi-a fost foarte dor de tine şi de mama.

De îndată ce spun asta, îmi aduc aminte că nu sunt singură. Mă întorc şi văd că mama se uită la Rosa şi la Julian, cu un zâmbet care e înţepenit şi nefiresc acum.

Trag aer în piept şi mă pregătesc.

— Mama, tata, pe Julian îl ştiţi deja. Iar aceasta este Rosa Martinez. Este cea mai bună prietenă a mea de la moşie.

L-am invitat şi pe Lucas să ni se alăture la cină, dar a refuzat, explicând că în seara asta se ocupă de securitate şi trebuie să rămână afară.

Mama face prudent un semn cu capul spre Julian. Apoi zâmbetul îi devine mai cald când se uită la prietena mea.

— Mă bucur să te cunosc, Rosa. Nora ne-a povestit multe despre tine. Te rog, intră.

Face un pas în spate ca să-i invite înăuntru și Rosa intră, zâmbind nesigură. După ea vine Julian, care pășește înăuntru la fel de relaxat și de încrezător ca întotdeauna.

— Gabriela. Mă bucur să te văd.

Zâmbindu-i mamei năucitor, fostul meu răpitor se apleacă să o sărute pe obraz – un gest european. Când se îndreaptă, ea e îmbujorată, ca o școlăriță îndrăgostită pentru prima dată. Lăsând-o să-și revină, Julian își îndreaptă atenția spre tata.

— Este o plăcere să vă întâlnesc în persoană, Tony, spune el, întinzând mâna.

— Asemenea, spune tata, iar maxilarul i se încordează când îi strânge mâna lui Julian. Mă bucur că în sfârșit ai reușit să ajungi.

— Da, și eu la fel, spune Julian calm, dând drumul mâinii tatei.

Văd semne roșii de degete pe mâna lui, unde tata l-a strâns intenționat prea tare și inima îmi stă un pic în loc. Totuși, când arunc o privire și către mâna tatei, îmi dau seama cu ușurare că nu are aceleași semne de la strânsoare.

Julian i-a iertat probabil lui tata acest mic gest agresiv, sau cel puțin așa sper.

În timp ce ne îndreptăm spre sufragerie, privesc pe ascuns profilul frumos al soțului meu. Să fie în casa copilăriei mele cel care m-a răpit e mai mult decât ciudat. Sunt obișnuită să fiu cu el în locații exotice, în străinătate, nu la Oak Lawn, Illinois. Văzându-l pe Julian în casa părinților mei e ca și cum aș întâlni un tigru într-un mall de provincie, e bizar într-un fel înfricoșător.

— Ah, scumpo, ești atât de slabă, exclamă mama, uitându-se la mine cu un ochi critic când intrăm în sufragerie. Știam că nu vei începe încă să te rotunjești de la sarcină, dar arăți mai slabă.

— Știu, spune Julian, așezându-și mâna pe spatele meu. Atingerea lui mă încălzește și mă tulbură, venind așa dintr-odată, în fața părinților mei. Din cauza grețurilor, a fost greu să o fac să mănânce bine. Cel puțin nu a slăbit mai mult. Trebuia să o fi văzut în urmă cu patru săptămâni.

— Chiar așa de rău a fost, scumpo? întreabă mama cu empatie când ne oprim în fața mesei.

Mă privește în continuare, clar hotărâtă să ignore gestul posesiv al lui Julian. Tata strânge din dinți, încât aproape că pot să aud cum scrâșnește.

— A fost mai bine când am aflat că sunt însărcinată. Am început să mănânc mâncăruri simple la intervale regulate și se pare că mi-a ajutat, explic eu, înroșindu-mă.

E ciudat să vorbesc de sarcină în fața tatei. Am tot evitat subiectul în timpul conversațiilor noastre video, când tata întreba posac cum mă simt și eu îi dădeam răspunsuri expeditive. Știu că urăște faptul că sunt gravidă la vârsta mea și disprețuiește toată situația cu Julian. Mama simte probabil la fel, dar ea e mult mai diplomată.

— Sper să poți mânca în seara asta, spune mama îngrijorată. Tata și cum mine am pregătit o grămadă de mâncare.

— Sunt sigură că mă descurc, mama. Zâmbind, mă așez pe scaunul tras de Julian pentru mine. Totul arată delicios.

Și așa este. Părinții mei s-au întrecut pe ei înșiși. Masa are de toate, de la puiul cu rozmarin al tatei, o rețetă

pe care o face numai pentru ocaziile speciale, la tamale, plăcinta cu carne de vită tocată, a bunicii, și felul meu de mâncare preferat, coaste de miel fripte. Este un festin și stomacul meu mormăie de apreciere față de mirosurile delicioase care emană din platourile de sticlă acoperite.

Julian se așază în stânga mea, iar mama și tata vizavi de noi.

— Vino, stai lângă mine pe partea asta, îi spun Rosei, bătând cu palma ușor pe scaunul gol din dreapta mea.

Observ că prietena mea nu se simte confortabil încă, convinsă că deranjează cumva. Zâmbetul ei luminos e de data asta nesigur și un pic timid când se așază lângă mine, netezindu-și cu palmele rochia albastră.

— Totul arată extraordinar, doamnă Leston, spune ea încet, iar în voce i se simte accentul.

— O, mulțumesc, iubito. Mama strălucește. Engleza ta este foarte bună. Unde ai învățat să vorbești așa? Nora mi-a spus că nu ai mai fost niciodată în Statele Unite.

— Nu, nu am mai fost.

Încântată de compliment, Rosa explică cum mama lui Julian a învățat-o engleza americană când ea era copil. Părinții mei ascultă povestea ei cu interes, pun o mulțime de întrebări și eu folosesc această ocazie ca să mă scuz și să mă duc la toaletă.

Când mă întorc câteva minute mai târziu, atmosfera de la masă e tensionată. Singura persoană care pare relaxată este Julian, care stă pe spate în scaunul lui și se uită la părinții mei cu o privire impenetrabilă. Tata e vizibil supărat și mama ține mâna pe cotul lui, un gest clasic de calmare. Biata Rosa arată de parcă ar vrea să fie oriunde altundeva.

Mă aşez şi mă gândesc dacă să întreb ce s-a întâmplat, dar am sentimentul că ar agita şi mai tare cuibul de viespi.

— Cum e noul loc de muncă, tată? întreb senină.

Tata trage aer adânc în piept, apoi încă o dată şi încearcă să schiţeze ceva ce ar trebui să fie un zâmbet. Arată mai mult a grimasă, dar îi sunt recunoscătoare pentru că încearcă.

Înainte să-mi răspundă la întrebare, Julian se apleacă înainte, pune palmele pe masă şi spune:

— Tony, poate că nu cunoşti acest aspect, dar acum fiica ta este una dintre cele mai bogate femei din lume. Nu va avea nevoie de nimic, indiferent dacă îşi alege o profesie sau nu. Înţeleg că a avea un copil în timpul studiilor nu este optim, dar nu aş spune nici pe departe că „şi-a distrus viaţa", mai ales în această situaţie.

Pieptul tatei se umflă de furie.

— Crezi că singura problemă e copilul? Ai furat-o...

— Tony – vocea mamei e moale, dar inflexiunile ei îl fac pe tata să se oprească la mijlocul propoziţiei. Apoi ea se întoarce spre Julian. Îmi cer scuze pentru manierele proaste ale soţului meu, spune ea calm. Evident, suntem cu toţii conştienţi de capacitatea ta de a o susţine financiar pe Nora.

— Bun. Julian îi zâmbeşte relaxat. Sunteţi conştienţi şi de faptul că Nora devine un artist căutat?

Eu mă întindeam după un cotlet de miel şi mă opresc la mijlocul gestului, uitându-mă la Julian cu gura căscată. Un artist căutat? Eu?

— Ştiu că o galerie din Paris şi-a exprimat interesul faţă de picturile ei, spune mama cu precauţie. La asta te referi?

— Da. Zâmbetul lui Julian se ascute. Ceea ce nu știi, totuși, e că proprietarul galeriei este unul dintre colecționarii de top din Europa. Și este fascinat de lucrările Norei. Atât de fascinat, de fapt, încât tocmai mi-a trimis o ofertă de cumpărare pentru cinci dintre tablourile ei pentru colecția lui particulară.

— Pe bune? Nu-mi pot ascunde nerăbdarea din voce. Vrea să le cumpere? Cu cât?

— Cincizeci de mii de euro, cinci tablouri. Deși sunt sigur că putem negocia pentru mai mult.

Pentru o clipă, mi se oprește respirația.

— *Cincizeci de mii?*

Aș fi fost în al nouălea cer să obțin și o sută de dolari. La naiba, aș fi luat și cincizeci. Doar faptul că cineva îmi vrea mâzgăliturile e dincolo de orice închipuire.

— Ai spus *cincizeci de mii de euro*?

— Da, iubito. Privirea lui Julian devine caldă când se uită la mine. Felicitări! Ești pe cale să faci prima ta vânzare importantă.

— O, Doamne Dumnezeule, expir, o, Doamne Dumnezeule...

Văd același șoc reflectat pe fețele părinților mei. Ei, de asemenea, sunt uimiți de această turnură a evenimentelor. Doar Rosa pare să considere această evoluție ca pe un lucru obișnuit.

— Felicitări, Nora, exclamă ea, zâmbind cu gura până la urechi. Ți-am spus că tablourile acelea sunt uimitoare.

— Când ai primit oferta asta? îl întreb pe Julian când vorbim din nou.

— Chiar înainte să ajungem aici. Julian se întinde ca să mă strângă ușor de mână. Voiam să-ți spun în seara

asta mai târziu, dar m-am gândit că poate şi părinţii tăi vor să ştie.

— Da, cu siguranţă, spune mama, revenindu-şi în sfârşit din şoc. Asta este... este incredibil, scumpo. Suntem atât de mândri de tine.

Tata dă aprobator din cap, încă amuţit, dar pot vedea că şi el e la fel de impresionat. Şi că e posibil să înceapă să-şi schimbe părerea despre potenţialul hobbyului meu.

— Tata, spun eu încet, uitându-mă la el, nu intenţionez să renunţ la studii. Chiar şi cu copilul care e pe drum, în regulă? Te rog, nu-ţi mai face griji pentru mine. Sincer, sunt bine.

Tata se uită lung la mine, apoi la Julian şi din nou la mine. Aştept ca el să spună ceva, dar nu o face. În schimb, se întinde după platoul cu cotlete de miel şi îl împinge spre mine.

— Haide, scumpo, spune el încet. Cred că îţi e foame după drumul lung.

Eu accept cu bucurie oferta şi toată lumea începe să-şi umple farfuriile.

Restul cinei decurge cât se poate de bine. Deşi mai sunt câteva tăceri tensionate, în majoritatea timpului cina e însoţită de conversaţii relativ civilizate. Mama mă întreabă despre viaţa la moşie, iar Rosa şi cu mine îi arătăm câteva fotografii pe telefonul Rosei. În acest timp, tata începe cu Julian o discuţie pe teme politice. Spre surprinderea tuturor, cei doi se pare că au aceleaşi vederi cinice privind situaţia din Orientul Mijlociu, deşi cunoştinţele de geopolitică ale lui Julian le depăşesc cu mult pe cele ale tatei. Spre deosebire de părinţii mei, care află ştirile din media, Julian ia parte la ştiri.

El dă forma ştirilor, de fapt, deşi puţini din afara serviciilor de informaţii ştiu asta.

Trebuie să le acord credit părinţilor mei cum se cuvine. Pentru nişte oameni care cred că locul lui Julian e în spatele gratiilor, sunt nişte gazde extrem de binevoitoare. Presupun că asta e din cauză că se tem să nu mă piardă dacă îl îndepărtează pe Julian. Mama ar cina şi cu diavolul însuşi dacă asta i-ar permite să continue legătura cu singura ei fiică şi tata tinde să o urmeze când e vorba de situaţii dificile.

Totuşi, ei îl urmăresc pe Julian în timpul cinei, stau cu ochii pe el cu precauţie ca şi cum ar observa o creatură sălbatică. El zâmbeşte, farmecul lui puternic e pornit pe modul „Lovitură totală", dar eu ştiu că ei pot simţi aura lui de pericol, mereu prezentă, umbra de violenţă care se agaţă de el ca o manta întunecată.

Când ajungem la cafea şi desert, Julian primeşte un mesaj urgent de la Lucas şi se scuză ca să iasă afară câteva minute.

— Nu e nimic grav, îmi spune când îi arunc o privire îngrijorată. Doar o mică problemă de afaceri de care trebuie să mă ocup.

Iese din casă şi Rosa alege acest moment ca să meargă la toaletă, lăsându-mă singură cu părinţii mei pentru prima dată de când am venit.

— O problemă de afaceri? întreabă tata neîncrezător, de îndată ce Rosa nu ne mai poate auzi. La 22.30 noaptea?

Dau din umeri.

— Julian are afaceri cu oameni din ţări care au diverse fusuri orare. Undeva e zece dimineaţa.

Văd că tata vrea să-mi pună întrebări mai departe, dar, din fericire, mama îmi sare în ajutor.

— Prietena ta e foarte drăguţă, spune ea, făcând un semn spre holul pe unde a ieşit Rosa. E greu de crezut că

a putut să crească în asemenea condiții. Coboară vocea. Alături de criminali, adică.

— Da, știu. Mă întreb ce ar spune părinții mei dacă ar ști că Rosa a trebuit să ucidă doi oameni. Este minunată.

— Nora, scumpo... mama aruncă o privire rapidă în jurul camerei goale, apoi se apleacă în față, coborând și mai mult vocea. Știu că nu avem prea mult timp acum, dar spune-mi un singur lucru: chiar ești fericită cu el? Pentru că acum că sunteți amândoi pe teritoriul Statelor Unite, FBI-ul ar putea să...

— Mama, nu pot să trăiesc fără el. Dacă i s-ar întâmpla ceva, aș muri. Adevărul absolut îmi scapă de pe buze înainte să mă pot gândi la un mod mai delicat de a-l spune. Nu mă aștept să înțelegeți, reiau pe un ton mai cald, dar el e totul pentru mine acum. Îl iubesc cu adevărat.

— Și el te iubește? întreabă tata încet.

Pare mai în vârstă în clipa asta, îmbătrânit de mila dureroasă pe care i-o văd în ochi.

— Un om ca el poate fi capabil să te iubească, scumpo?

Deschid gura ca să îl liniștesc, dar, nu știu din ce motiv, nu pot rosti cuvintele. Vreau să cred că, în felul lui, Julian mă iubește, dar există o fărâmă de îndoială care e mereu prezentă în mine.

Tata a pus punctul pe i.

E Julian capabil să iubească?

Sincer, încă nu știu.

16

JULIAN

Lincolnul negru deja mă aşteaptă când ies afară.

— Le-am spus că eşti ocupat, dar au insistat să ne întâlnim, spune Lucas, apărând dintre umbrele de lângă casă. Am zis că este mai bine să te anunţ.

Dau din cap afirmativ şi mă îndrept spre maşină.

Fereastra din spate se lasă în jos.

— Hai să facem o plimbare, spune Frank, descuind uşa. Trebuie să vorbim.

Îi arunc o privire dură.

— Nu cred. Dacă vrei să vorbim, o vom face aici.

Frank mă studiază cu privirea, probabil se întreabă cât de mult îmi poate forţa mâna şi văd exact momentul când decide să nu mă enerveze mai mult.

— Bine.

Coboară din maşină, costumul lui gri e întins peste abdomenul rotund.

— Dacă nu te deranjează vecinii curioşi, sigur.

Mă uit peste tot în jur cu o privire antrenată. Din păcate, are dreptate. Vizavi, o perdea e deja trasă deoparte.

Începem să atragem atenția.

— E un parc mic chiar după colț, spun eu. Hai să ne plimbăm în direcția aia. Ai exact 15 minute.

Frank încuviințează și Lincolnul negru pleacă, probabil să dea ture de bloc. Nu mă îndoiesc că e o echipă secundară care nu este vizibilă, la fel cum sunt și oamenii mei. În niciun caz CIA-ul nu ar lăsa pe unul dintre oamenii lor fără protecție.

— Bine, vorbește, spun eu deschizând discuția când pornim către parc. Îi fac un semn lui Lucas să ne urmeze de la o oarecare distanță. De ce ai venit?

— O întrebare mai bună este: de ce ai venit tu? Vocea lui Frank e plină de frustrare. Ai idee câte necazuri ne provoacă prezența ta? FBI-ul știe că ești în jurisdicția lor și vor face ca gorilele...

— Credeam că ai rezolvat asta.

— Da, dar Wilson nu vrea să renunțe. El și Bosovski adulmecă, încearcă să descopere mușamalizarea. E o nebunie, iar vizita ta nu ne ajută.

— Și de ce e asta problema mea?

— Nu te vrem în țara asta, Esguerra, spune Frank în timp ce dăm colțul. Nu ai niciun motiv să fii aici.

— Nu? Ridic dintr-o sprânceană. Părinții soției mele sunt aici.

— Soția ta? Frank râde zgomotos. Adică fata aia de 18 ani pe care ai răpit-o?

Nora are 20 de ani acum, îi va împlini în câteva zile, dar nu îl corectez. Nu vârsta ei este tema discuției noastre.

— Da, ea, spun calm. Așa cum bine știi, de vreme ce m-ai chemat de la cina cu părinții ei... socrii mei.

Frank îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Vorbeşti serios? Cum de ai curajul să te uiţi în ochii acestor oameni? Le-ai răpit fata...

— Care acum este soţia mea. Tonul vocii mele devine ascuţit. Relaţia mea cu părinţii ei nu e treaba ta, aşa că nu te băga!

— Aşa voi face, dacă şi tu stai departe de ţara asta. Frank se opreşte, respiră greu din cauza efortului de a ţine ritmul cu pasul meu mai mare. Nu glumesc cu asta, Esguerra. Putem şterge dosare şi înregistrări, dar nu putem şterge oameni. Nu în felul acesta.

— Vrei să-mi spui că CIA nu poate face să tacă doi agenţi FBI băgăreţi? Îi arunc o privire rece. Fiindcă dacă doar ei sunt problema...

— Nu ei, mă întrerupe Frank, dându-şi seama rapid ce am de gând să fac. Nu e doar FBI, Esguerra. Îşi şterge transpiraţia de pe frunte. Sunt oameni sus-puşi care sunt neliniştiţi de prezenţa ta aici. Nu ştiu la ce să se aştepte.

— Spune-le să se aştepte că le fac o vizită socrilor şi apoi plec. Pentru prima dată sunt total sincer cu Frank. Nu am venit să fac afaceri, aşa că sus-puşii tăi nu trebuie să-şi facă griji.

Frank nu pare să mă creadă, dar nu-mi pasă. Dacă CIA îşi vede interesul, îi va ţine pe cei de la FBI departe de mine.

Am venit aici pentru Nora şi cui nu-i place poate să se ducă direct la dracu'!

Când mă întorc în casă, o găsesc pe Nora certându-se cu Rosa cine să strângă masa.

— Rosa, te rog, azi eşti musafir, spune Nora, întinzându-se după platoul cu resturile de miel. Te rog, doar stai jos şi o ajut eu pe mama....

— Nu, nu, nu, obiectează Rosa, făcând ocolul mesei şi luând vasele murdare. Tu trebuie să ai grijă de copil. Te rog, e treaba mea. Lasă-mă să ajut.

— Sunt în zece săptămâni, nu în nouă luni.

— Are dreptate, iubito, spun eu, păşind spre Nora şi luând platoul din mâinile ei. A fost o zi lungă şi nu vreau să te suprasoliciţi.

Nora încearcă să comenteze, dar eu deja duc platoul la bucătărie, unde părinţii Norei împachetează resturile de la cină. Când intru, Gabriela face ochii mari, dar acceptă platoul de la mine cu un „mulţumesc" şoptit.

Îi zâmbesc şi mă întorc în sufragerie după alte vase.

Eu şi Rosa mai facem câteva drumuri, ca să strângem masa şi să ducem totul la bucătărie. Nora stă în living pe canapea, privindu-ne cu un amestec de exasperare şi curiozitate.

În sfârşit, masa e curată şi familia Leston iese din bucătărie împreună cu noi. Eu mă aşez lângă Nora pe canapea, îi ridic mâna şi o trag spre mine ca să mă pot juca cu degetele ei.

— Gabriela, Tony, vă mulţumesc pentru o cină minunată, spun eu când părinţii Norei se aşază lângă Rosa pe cealaltă canapea. Îmi cer scuze că a trebuit să ies şi am pierdut desertul.

— Ţi-am păstrat o bucată de tort, spune Nora în timp ce îi masez palma. Mama ne-a pus-o la pachet.

Îi zâmbesc mamei ei cu căldură.

— Mulţumesc, Gabriela.

Femeia înclină capul.

— Bineînţeles. Din nefericire, afacerea ta te ţine ocupat atât de târziu seara.

— Da, aşa este, răspund eu, prefăcându-mă că nu observ în cuvintele ei o întrebare implicită. Şi ai dreptate, se face târziu...

Mă uit în jos la Nora care îşi acoperă un căscat cu dosul mâinii.

— Nora spune că staţi la o casă în Palos Park, spune Tony, urmărindu-ne cu o privire indescifrabilă. Acolo veţi dormi în seara asta?

— Da, aşa este. Casa este la marginea comunităţii, cu suficient spaţiu liber în jur astfel încât Lucas să poată lua măsurile de securitate necesare. Acolo vom sta pe durata vizitei noastre.

— Amândoi sunteţi bineveniţi să folosiţi camera Norei dacă vreţi.

Oferta Gabrielei sună nesigură.

— Mulţumim, dar nu vrem să deranjăm. E mai bine să avem spaţiul nostru pentru următoarele două săptămâni. Încă ţinând-o pe Nora de mână, mă ridic şi zâmbesc politicos familiei Leston. Apropo de asta, cred că e timpul să ne retragem. Nora are nevoie de odihnă.

— *Nora* este bine, mormăie subiectul grijii mele în timp ce o conduc spre ieşire. Pot să stau trează şi după zece, să ştii.

Îmi înăbuş un rânjet când aud în vocea ei o notă morocănoasă. Dulceaţa mea nu vrea să recunoască că oboseşte uşor zilele astea.

— Da, ştiu asta. Dar şi părinţii tăi au nevoie de odihnă. Mâine e joi, nu-i aşa?

— Ah, sigur, bineînţeles. Oprindu-se înainte să ajungem la uşă, Nora se întoarce către părinţii ei. Am uitat că voi mergeţi mâine la muncă, spune ea plină de

remuşcări. Îmi pare rău. Probabil ar fi trebuit să plecăm mai devreme...

— O, nu, scumpo, protestează mama. Ne bucurăm atât de mult că eşti aici şi noi ţi-am spus să vii azi. Când ne întâlnim data viitoare?

Nora se uită în sus spre mine şi spune:

— Mâine-seară, dacă este în regulă cu amândoi. De data aceasta vom lua cina la noi acasă.

— Vom veni, spune Tony, şi mă uit cum cei doi Leston o îmbrăţişează şi o sărută pe Nora în timp ce îşi iau la revedere.

17

NORA

Când ne urcăm în limuzină, îmi dau seama cât sunt de obosită, entuziasmul tensionat al serii se împrăștie și mă lasă epuizată. Rosa se așază din nou vizavi de noi și Julian mă trage mai aproape de el, punându-și mâna peste umerii mei. Când parfumul lui cald, masculin mă învăluie, mă relaxez lipită de el și-mi las gândurile să hoinărească.

Eu și fostul meu răpitor tocmai am luat cina cu părinții mei. Ca o familie. Este atât de absurd, că nu îmi vine încă să cred că s-a întâmplat. Nu știu ce mi-am închipuit când Julian a fost de acord să mă aducă în vizită, dar sigur nu asta.

Cred că, la un anumit nivel, am refuzat să mă gândesc cum ar putea decurge așa ceva, cel care m-a răpit stând la masă civilizat împreună cu familia mea. A fost ca un zid pe care l-am ridicat în mintea mea, ca să nu-mi fac griji. Când m-am gândit să mă întorc acasă, m-am văzut cu ochii minții pe mine cu părinții mei... doar noi trei, ca și cum Julian ar fi rămas în fundal, ca parte din cealaltă viață a mea, mai întunecată.

A fost ridicol să cred așa ceva, evident. Julian nu rămâne niciodată în fundal. El domină orice situație în care s-ar afla, o modifică după voința lui. Și chiar în această

situaţie, relaţia mea cu părinţii mei, el a preluat controlul, inserându-se în familia noastră în condiţiile lui, perfect confortabil, când alţi bărbaţi s-ar ascunde de ruşine.

Se pare că prinde bine să nu ai conştiinţă.

— Cum te simţi, dulceaţa mea?

Când Julian şopteşte această întrebare, eu îmi înclin capul ca să mă uit în sus la el, dându-mi seama că am fost tăcută în ultimele minute.

— Sunt bine, spun eu, conştientă de prezenţa Rosei la câţiva centimetri de noi. Doar digeram totul.

— Ah? Julian îmi aruncă o privire amuzată, slăbindu-şi strânsoarea astfel încât să pot sta mai confortabil. Te referi la mâncare sau la gânduri?

— La ambele, presupun. Zâmbesc, dându-mi seama de gluma neintenţionată. A fost bună mâncarea.

— Da, a fost. Chiar şi în lumina redusă din maşină, îi pot vedea curba senzuală a gurii. Părinţii tăi au gătit minunat.

— Cu siguranţă aşa au făcut, adaug încuviinţând din cap.

Mă întreb cum a fost oare pentru ei să ia cina cu bărbatul care le-a răpit fata.

Cu un criminal care le este acum ginere şi tatăl nepotului lor.

Oftând, mă cuibăresc înapoi lipită de Julian şi închid ochii.

Nebunia din viaţa mea a ajuns la un alt nivel.

Ne ia mai puţin de douăzeci de minute să ajungem în cartierul de lux din Palos Park. Crescând în acest oraş, am ştiut mereu de existenţa lui, treceam cu maşina

pe lângă el în drum spre rezervația Lacului Tampier. Rezidenții din Palos Park sunt de obicei avocați și doctori și nu am auzit pe nimeni care să fi închiriat o casă acolo pentru câteva săptămâni.

Evident, Julian nu e oricine.

Casa pe care a ales-o este la marginea cartierului, izolată printr-un gard înalt, din fier forjat. După ce trecem de porțile acționate electronic, mergem câteva sute de metri cu mașina de-a lungul unei alei largi, înainte de a ajunge la casa propriu-zisă.

Înăuntru, casa este aranjată luxos, aproape la fel de frumos ca aceea de la moșia noastră. De la podelele strălucitoare din parchet până la arta modernă de pe pereți, totul în reședința noastră de vacanță strigă „bogăție extremă".

— Cât ai plătit pentru asta? întreb eu în timp ce ne plimbăm prin uriașa sală pentru cină. Nu mi-am închipuit că o asemenea casă ar fi de închiriat.

— Nu este, spune Julian relaxat. Am cumpărat-o.

Rămân cu gura deschisă.

— Ce? Când? Ai spus că ai închiriat-o.

— Am spus că am luat o casă pentru vizita noastră, mă corectează el. Nu am spus niciodată cum am luat-o.

— Ah, mă simt prost că am făcut o astfel de presupunere. Și când ai reușit să o cumperi?

— Am început pregătirile imediat ce am căzut amândoi de acord asupra călătoriei. A durat cam o săptămână să se mute proprietarul anterior, dar acum casa este a noastră.

A noastră. Cuvintele îi alunecă atât de ușor pe limbă, că pentru o clipă nu-mi dau seama. Apoi înțeleg ce a spus.

— Casa este proprietatea noastră? întreb cu atenție. Adică, a noastră a amândurora?

— Practic, una dintre corporațiile petroliere o deține, dar te-am făcut acționar cu 50% în companie, deci da, ne aparține, spune Julian în timp ce intrăm într-un dormitor spațios, cu un pat cu baldachin.

— Julian... spun și mă opresc în fața patului, apoi mă uit în sus la el. De ce ai făcut asta? Contul de economii era mai mult decât suficient...

— Fiindcă îmi aparții. Pășește mai aproape de mine, o fierbințeală familiară îi arde în privire când întinde mâna spre nasturii rochiei mele. Degetele lui îmi mângâie pielea goală, făcându-mi sfârcurile să se întărească de nevoie. Fiindcă vreau să am grijă de tine, să te răsfăț, să mă asigur că nu îți va lipsi nimic în viață... În ciuda cuvintelor lui tandre, ochii lui strălucesc mai întunecați când termină de descheiat rochia și o lasă să cadă pe podea. Alte întrebări, dulceața mea?

Scutur din cap, uitându-mă lung la el. Acum port doar un chilot tanga albastru și un sutien asortat și felul în care se uită la mine îmi amintește de un leu înfometat, gata să sară pe o gazelă. O vrea el să aibă grijă de mine, dar în acest moment vrea și să mă devoreze.

— Bun. Vocea lui e adâncă, un fel de tors amenințător. Acum întoarce-te.

Pulsul mi se accelerează de anticipare și fac cum îmi spune. Chiar dacă tânjesc după întuneric, simt încă o urmă de frică. Julian e întotdeauna imprevizibil. După câte știu, viața de familie din seara asta i-a retrezit dorințele sadice, dezlănțuind demonul pe care l-a ținut sub control în aceste ultime săptămâni.

La acest gând, o pulsație caldă, trădătoare începe între coapsele mele.

Cum stau acolo așa, aud un foșnet ușor și apoi o pânză moale îmi acoperă ochii.

Îmi dau seama, ținându-mi respirația, că mă leagă la ochi. Mă simt infinit mai vulnerabilă. Mâna dreaptă îmi tresare cu o dorință bruscă de a smulge bucata de pânză.

— O, nu, nu faci asta. Julian mă ia de mână, degetele lui ca de oțel îmi prind încheietura ca în cătușe. Aplecându-se, îmi șoptește la ureche: Cine a spus că poți să faci asta, dulceața mea?

Tremur când simt căldura respirației lui.

— Eu doar...

— Taci. Comanda lui vibrează prin mine, sporind fierbințeala care îmi pulsează între picioare. Îți spun eu când să vorbești. Îmi dă drumul la mână, mă împinge în față, făcându-mă să mă împiedic și să cad pe pat cu fața în jos. Nu te mișca, îmi ordonă, pășind mai aproape.

Mă supun, abia mai respir când el își trece mâinile pe corpul meu, începând de la umeri și terminând cu coapsele. Atingerea lui e delicată, dar cumva invazivă, ca a unui străin. Sau poate doar simt astfel pentru că sunt legată la ochi. Îl simt în spatele meu, dar nu pot vedea nimic și el mă atinge ca și cum aș fi un obiect... cu care poate face tot ce vrea. Simt bătăturile de pe palmele lui mari, calde și amintirea primei noastre întâlniri îmi trece ca un fulger prin minte, făcându-mi abdomenul să se strângă de anxietate și de nevoie întunecată.

Când termină cu mângâiatul, mă răsucește pe spate și mă reașază pe pat, punându-mi o pernă sub cap. Apoi mă apucă de mână și simt că-mi petrece o frânghie aspră în jurul încheieturii. Prinde celălalt capăt al frânghiei de ceea ce presupun că este una dintre coloanele patului.

După aceea, ocolește patul și face același lucru cu cealaltă mână.

Rămân așezată acolo ca un fel de ofrandă sexuală, cu brațele întinse pe diagonală și legată la ochi. Sunt și mai neajutorată ca de obicei, iar asta mă sperie, dar mă și încântă, la fel ca majoritatea interacțiunilor mele cu Julian. Pentru alte cupluri, aceasta e doar o glumă. Dar pentru noi, e cât se poate de real. Nu am opțiunea să spun nu. Julian mi-o trage așa fie că vreau eu, fie că nu, și, în mod pervers, faptul că știu asta îmi intensifică durerea din sex.

— Ești frumoasă. Șoapta lui aspră e însoțită de atingerea ușoară ca un fulg a degetelor lui peste pielea sensibilă a abdomenului meu. Și toată a mea. Nu-i așa, dulceața mea?

— Da. Respirația îmi devine neregulată în timp ce degetele lui se apropie de chiloții mei tanga. Da, toată a ta.

Salteaua se adâncește când se suie pe pat și-mi depărtează picioarele. Materialul blugilor lui e aspru pe coapsele mele goale, aducându-mi aminte că el e încă îmbrăcat.

— Așa e...

Se apleacă peste mine, nasturii cămășii lui mă apasă pe abdomen în timp ce mă acoperă cu pieptul lui lat, puternic. Dinții lui îmi zgârie lobul urechii, făcându-mi pielea de găină când îmi șoptește:

— Nimeni nu te va avea vreodată în afară de mine.

Îmi opresc un tremur în timp ce mă umezesc toată de lichid fierbinte. Venind de la un alt bărbat, astea ar fi doar replici posesive în pat, dar de la Julian este atât amenințare, cât și o afirmare a stării de fapt. Dacă aș fi atât de nebună încât să las un alt bărbat să mă atingă, Julian l-ar omorî fără să se gândească.

— Nu vreau pe nimeni altcineva decât pe tine.

Așa este, totuși vocea îmi tremură când Julian mă sărută pe gât, apoi îmi suge carnea sensibilă de sub ureche.

— Știi asta.

Chicotește ușor, sunetul adânc, masculin reverberează prin mine.

— Da, dulceața mea. Știu.

Coboară de pe mine și îl simt cum se mișcă la picioarele patului. Când mă prinde de glezna dreaptă știu de ce.

Mă vă lega și de picioare.

Frânghia e înfășurată în jurul gleznei în timp ce eu stau întinsă, cu inima bătându-mi să-mi sară din piept. Rareori mă leagă Julian așa temeinic. Nu e nevoie. Chiar dacă aș fi înclinată să mă lupt, e suficient de puternic să mă controleze și fără frânghii și lanțuri.

Evident, nu vreau să fug. Nici când știu de ce este în stare, de ce e dornic să-mi facă încât să mă posede total.

După ce mi-a legat piciorul drept, se întinde după cel stâng. Mâinile lui sunt puternice și sigure în timp ce înfășoară frânghia în jurul gleznei și leagă celălalt capăt de ultima coloană a patului, lăsându-mă întinsă cu picioarele desfăcute. E o poziție derutantă și, îndată ce Julian face un pas în spate, eu instinctiv îmi apropii picioarele. Nu le pot închide mai mult de trei centimetri, evident. La fel ca frânghiile de la încheieturile mâinilor, legăturile de la glezne mă țintuiesc, fără să-mi blocheze circulația.

Poate că cel care m-a răpit nu practică un BDSM tradițional, dar cu siguranță știe cum să lege pe cineva.

— Julian? Îmi dau seama că încă mai port lenjeria intimă, atât sutienul, cât şi chilotul tanga. Ce ai de gând să-mi faci?

Nu-mi răspunde. În schimb, simt cum se adânceşte din nou salteaua când se ridică şi apoi îi aud paşii şi zgomotul uşii care se închide.

A ieşit din cameră şi m-a lăsat legată de pat.

Inima începe să-mi bată mai repede.

Îmi îndoi braţele, testând frânghia din nou, deşi ştiu că e inutil. Aşa cum mă aşteptam, e foarte strânsă, nu are joc deloc şi funia îmi muşcă dureros din piele când încerc să trag. Sunt aproape goală şi singură, legată la ochi, de mâini şi de picioare, într-o casă necunoscută. Deşi ştiu că Julian nu ar lăsa să mi se întâmple ceva rău, nu pot opri tensiunea care-mi invadează corpul pe măsură ce secundele trec şi nu e niciun semn că el s-ar întoarce.

După câteva minute, testez din nou frânghia. Tot nu cedează... şi tot nici urmă de Julian.

Mă forţez să inspir şi să expir încet. Nu se va întâmpla nimic îngrozitor, nimeni nu-mi va face rău. Nu ştiu ce joc joacă Julian, dar nu pare în mod special brutal.

Dar tu ai vrut brutal, îmi reaminteşte o voce mică, insidioasă din interiorul meu. *Tu vrei durere şi violenţă.*

Potolesc acea voce şi mă concentrez să rămân calmă. Abordarea schimbătoare a lui Julian când e vorba de sex mă excită, dar mă şi înspăimântă. Mă refer la partea sănătoasă din mine, cel puţin. Îmi doresc durerea, dar, în egală măsură, mă tem de ea. Aşa se întâmplă mereu zilele astea. E ca şi cum sunt ruptă în două, rămăşiţele persoanei care am fost luptându-se cu cine sunt acum.

Alte câteva minute care abia trec.

— Julian? Nu mai pot să tac. Julian, unde eşti?

Nimic. Niciun răspuns de niciun fel.

Îmi frec spatele capului de cearșafuri, încercând să mi desfac legătura de la ochi, dar nu se mișcă nici măcar un centimetru. Frustrată, smulg cu toată puterea funiile cu care sunt legată, dar nu reușesc decât să mă rănesc. În cele din urmă, renunț și încerc să mă relaxez, ignorând anxietatea care începe să mi se strecoare în suflet.

Mai trec câteva minute. Chiar în momentul când sunt pe punctul de a-mi pierde mințile, se aude ușa deschizându-se și zgomotul moale al unor pași.

— Julian, tu ești? Nu-mi pot ascunde ușurarea din voce. Ce s-a întâmplat? Unde ai fost?

— Sssst. Sunetul este urmat de o senzație de gâdilare pe care o simt pe buze. Cine ți-a spus că poți vorbi, dulceața mea?

Pulsul îmi crește când aud nota rece din vocea lui. Mă pedepsește pentru ceva?

— Ce...

— Sssttt. Degetele lui mă apasă pe buze, făcându-mă să tac. Niciun cuvânt.

Înghit, îmi simt gâtul brusc uscat. Nu mă atinge nicăieri în afară de buze, totuși corpul meu ia foc, excitația de mai devreme revine, în ciuda nervozității mele crescânde.

Sau poate datorită ei. Mi-e imposibil să spun.

— Suge-mi degetele, îmi comandă șoptit, apăsând mai puternic pe împreunarea buzelor mele. Acum.

Obedientă, deschid gura și îi sug în gură două dintre degetele lui mari. Sunt curate și ușor sărate, marginea unghiilor scurte apasă aspru pe palatul delicat al gurii mele. Îmi rotesc limba în jurul degetelor lui ca și

cum ar fi penisul şi mâna lui zvâcneşte, de parcă senzaţia este la fel de intensă pentru el.

Exact când începe să-mi placă, Julian îşi retrage degetele şi le plimbă în jos pe partea din faţă a corpului meu, lăsând o urmă rece, umedă pe piele. Tremur, iar muşchii mi se tensionează când degetele lui fac un cerc în jurul buricului, unghiile lui mă zgârie uşor pe pântec.

Mai jos, îl rog în tăcere, *te rog, mergi doar un pic mai jos*; în schimb, el îşi ridică mâna, lipsindu-mă de atingerea lui.

Deschid gura ca să îl rog, dar atunci îmi aduc aminte că nu vrea să vorbesc. Înghit şi îmi reţin cuvintele, nevrând să-l nemulţumesc când e într-o stare atât de imprevizibilă.

Dacă Julian mă pedepseşte într-adevăr pentru ceva, nu vreau să-l provoc şi mai tare.

Aşa că în loc să-l rog, stau nemişcată, aşteptând, respir adânc şi superficial, încercând să-i ascult mişcările. Nu pot auzi nimic. Stă acolo pur şi simplu şi mă priveşte? Se uită lung la corpul meu aproape dezbrăcat, întins aşa şi legat de pat?

În sfârşit, aud ceva. Un hârşâit, de parcă ar lua ceva din noptieră.

Aştept, ascultând încordată, şi apoi simt.

Ceva rece şi dur care se strecoară sub elasticul strâns al sutienului, apăsându-mă între sâni.

Aproape tresar de şoc, dar reuşesc să rămân nemişcată, inima bătându-mi nebuneşte.

Zgomotul e inconfundabil.

E sunetul a ceva metalic care taie printr-o ţesătură groasă. Julian a folosit foarfeca pentru partea din faţă a sutienului meu.

Îmi permit să expir uşurată, dar apoi mă tensionez din nou simţind foarfeca rece cum coboară în jos pe corpul meu.

Acelaşi sunet. Ambele laturi ale chilotului tanga sunt tăiate, partea boantă a foarfecii mă apasă pe oasele şoldului. Simt căldura mâinii lui Julian când trage de pe corpul meu bucăţile de material tăiate şi apoi îl aud cum trage aer în piept. Se uită la mine. Ştiu asta. Îmi imaginez ce vede când stau întinsă acolo goală, cu picioarele larg desfăcute şi mă înroşesc atunci când proiectez în minte scena aceea pornografică.

— Eşti deja udă. Vocea lui, joasă şi groasă de poftă, mă face să ard şi mai tare. Păsărica ta picură pentru mine.

Îşi însoţeşte cuvintele cu o atingere uşoară ca aripile unui fluture pe clitorisul meu dureros. Vârfurile degetelor lui se simt aspre pe carnea mea sensibilă, totuşi îmi trece foc prin vene, umplându-mă cu o nevoie disperată. Spontan, un geamăt îmi scapă din gât şi îmi ridic şoldurile spre el, cerşind în tăcere mai mult.

De data aceasta răspunde cererii mele.

Simt salteaua că se adânceşte din nou când se urcă în pat, aşezându-se între picioarele mele. Mâinile lui, mari şi puternice, mă prind de coapse şi apoi îşi coboară capul spre sexul meu. Îi simt respiraţia puternică pe labiile mele desfăcute. Aproape scâncesc de anticipare, dar mă opresc în ultima secundă, nu vreau să fac nimic care să-l provoace pe Julian să-şi schimbe intenţia. Vreau să mă atingă. Am nevoie de asta. E o agonie lipsa atingerii lui.

Şi apoi simt presiunea uşoară, umedă, a limbii lui între labiile mele, presiune care îmi potoleşte, dar îmi şi intensifică durerea. Nu mă linge, doar îşi ţine limba pe clitorisul meu, însă e suficient. E mai mult decât destul. Îmi balansez şoldurile cu mişcări spasmodice, scurte,

creând exact ritmul de care am nevoie și tensiunea din mine crește, plăcerea se adună într-un ghem fierbinte, pulsatil în centrul meu. Atunci limba lui se mișcă, buzele se închid în jurul clitorisului sugându-mă puternic și ghemul fierbinte explodează, cioburi de extaz trec prin terminațiile mele nervoase în timp ce țip, nemaiputând să rămân tăcută.

Înainte să se termine orgasmul meu, el începe să mă lingă. Încet, delicat, ceea ce-mi prelungește plăcerea undelor post-orgasm din tot corpul. E așa bine, chiar și cu clitorisul umflat și sensibilizat, așa că stau întinsă acolo și mă bucur de asta, moale și mulțumită de eliberarea mea. Abia un minut mai târziu îmi dau seama că plăcerea se intensifică din nou, devine tot mai puternică, transformându-se în tensiune dureroasă.

Trag adânc aer în piept, arcuindu-mă spre gura lui, având nevoie de mai multă presiune ca să mă ducă la climax, dar el continuă să mă lingă ușor, limba lui abia dacă-mi atinge clitorisul.

— Te rog, Julian...

Cuvintele îmi scapă înainte să-mi pot aminti interdicția de a vorbi, dar spre ușurarea mea, el nu se oprește. În schimb, continuă să mă lingă, limba lui se mișcă într-un ritm încet și chinuitor, mă încordez mai tare, mă duce aproape de orgasm, dar nu mă lasă să primesc ceea ce am nevoie. Încerc să-mi împing șoldurile mai sus, dar nu câștig prea multe beneficii, așa întinsă și desfăcută.

Tot ce pot face este să suport, cerșind orice plăcere chinuitoare pe care a ales Julian să mi-o ofere.

Chiar în clipa în care mă gândesc că nu pot suporta mai mult, el se așază pe o parte, mutându-și mâna dreaptă de pe coapsa mea pe sexul care îmi pulsează. Degetele lui mari, boante îmi pipăie intrarea și eu gem în timp ce el împinge în interior două dintre ele, penetrându-mă cu o

rapiditate uimitoare. Aproape am reuşit, sunt pe punctul de a obţine ce am nevoie... şi atunci degetul lui mare mă apasă tare pe clitoris.

Zbor în bucăţi, plăcerea acută se propagă prin corp în timp ce tremur de convulsii, printre respiraţii intense şi ţipete.

— Da, asta e, iubito, şopteşte.

Nu mă mai atinge şi aud zgomotul unui fermoar care se deschide. Îl aud în surdină. Sunt ameţită de orgasme, epuizată de intensitatea lor brutală. Inima îmi bate de parcă am alergat la curse şi oasele mi s-au înmuiat complet.

E imposibil să vreau mai mult, totuşi când mă acoperă cu corpul lui mare, o mică tresărire de senzaţii reînnoite îmi face pântecul să se încordeze. E gol, şi-a scos deja toate hainele, şi îi simt căldura, îi simt erecţia. Puterea masculină pură. Chiar dacă nu eram legată, m-aş fi simţită mică şi lipsită de ajutor, înconjurată aşa cum sunt de el, dar cu frânghiile de la glezne şi de la încheieturile mâinilor, acest sentiment e amplificat. Abia pot respira sub greutatea lui, dar nu contează. Chiar şi aerul mi se pare opţional acum.

Am nevoie doar de Julian.

Se mişcă pe mine, sprijinindu-se în coate. Vârful tare şi catifelat al erecţiei lui se freacă de coapsa mea interioară când se apleacă să mă sărute şi eu mă încordez de anticipare când simt cum începe să preseze intrarea.

Sunt udă şi alunecoasă de la orgasme, corpul meu e pregătit să fie penetrat de el, totuşi simt cum mă întinde când penisul lui gros îmi depărtează pereţii interiori ai vaginului, senzaţia fiind aproape dureroasă. Limba lui îmi invadează gura în acelaşi timp şi nu pot nici măcar geme când începe să se mişte, intrând adânc şi ritmic. E copleşitor să îl simt, să îl gust, felul în care corpul lui

mă domină şi mă are complet. Nu pot vedea, nu mă pot mişca. Mă înec şi el e singura mea salvare.

Nu ştiu cât durează până ce tensiunea pulsatilă se adună din nou în centrul meu. Tot ce ştiu este că atunci când Julian îşi dă drumul, am şi eu orgasm, tremurând şi ţipând în îmbrăţişarea lui.

După aceea, îmi scoate legătura de la ochi şi frânghiile şi mă duce la duş. Sunt atât de epuizată încât abia mai pot sta în picioare, aşa că Julian mă spală, are grijă de mine de parcă aş fi un copil. Când mă aduce înapoi în pat, mă trage în braţele lui şi în timp ce adorm, îl aud spunând uşor:

— Îţi voi oferi lumea, dulceaţa mea. Toată afurisita asta de lume, atât timp cât eşti a mea.

18

JULIAN

Mă trezesc a doua zi dimineață cu senzația familiară a Norei care doarme întinsă peste mine. Ca de obicei, doarme cu capul pe pieptul meu și cu unul dintre picioarele ei suple înfășurat în jurul coapselor mele. Simt greutatea ușoară, rotundă a sânilor ei, o aud cum respiră liniștit și penisul meu se întărește în timp ce amintiri din seara precedentă îmi invadează mintea cu detalii grafice.

Nu știu de ce uneori simt nevoia asta de a o chinui, de a o auzi cum se roagă și cerșește. De ce, dacă o văd legată de pat, am o asemenea satisfacție. Când veneam aseară cu mașina de la părinții ei, mă gândeam să o iau delicat și să o fac să adoarmă, dar când am văzut-o stând lângă patul acela cu baldachin, intențiile mele bune s-au spulberat. Ceva în felul cum s-a uitat la mine mi-a ascuțit foamea periculoasă, aducând la suprafață întunericul. Ce voiam să îi fac doar începea cu frânghiile și, dacă nu mă forțam să ies din cameră după ce am legat-o, aș fi încălcat jurământul pe care mi l-am făcut mie însumi în seara când am rănit-o.

Jurământul de a ține violența departe de dormitorul nostru, pentru următoarele câteva luni.

Din fericire, lăsând-o singură o vreme şi făcând un duş rece într-una dintre camerele de oaspeţi a funcţionat, domolindu-mi pofta. Când m-am întors, eram mai stăpânit, capabil să o torturez prin plăcere, nu prin durere.

O schimbare în ritmul respiraţiei Norei mă face să fiu din nou atent la ea. Se răsuceşte peste mine, făcând un mic zgomot, şi îşi freacă obrazul de pieptul meu.

— Nu te-ai ridicat încă din pat, şopteşte adormită, şi eu zâmbesc.

Un sentiment neobişnuit, o stare de bine se răspândeşte prin mine când aud vocea ei mulţumită.

— Nu, nu încă, confirm, mângâindu-i spatele catifelat şi gol. Va trebui să mă ridic în câteva clipe, totuşi.

— Trebuie? Cuvintele ei sunt înăbuşite. Eşti o pernă tare bună.

— Mă bucur că pot fi de folos.

Când aude tonul meu sec, ridică ochii spre mine, privindu-mă printre genele ei lungi şi întunecate.

— Te deranjează? Că dorm deasupra ta aşa?

— Nu, zâmbesc eu la întrebarea ei. Crezi că te lăsam dacă mă deranja?

Clipeşte.

— Nu. Evident că nu. Ridicându-se de pe mine, se aşază în şezut, trăgând pătura în jurul ei. Ar trebui să ne ridicăm din pat. Voiam să alerg înainte de micul-dejun.

Mă ridic şi eu.

— Să alergi?

— Da. Sunt în siguranţă aici, nu-i aşa?

— Nu la fel ca pe moşie.

Ideea ca ea să alerge pe afară mă face să mă simt neliniştit, chiar şi cu toate măsurile de securitate luate şi orice ameninţare prezentă. Dacă i s-ar întâmpla ceva...

— Julian, te rog. Nora începe să pară supărată. Voi alerga doar pe-aici, în Palos Park. Nu mă duc departe, dar nu pot sta închisă aici în casă timp de două săptămâni.

— Voi veni cu tine. Mă ridic din pat şi mă duc la dulap să găsesc o pereche de pantaloni scurţi pentru alergat. Îmbracă-te. Ar trebui să ne grăbim. Presupun că Rosa pregăteşte deja micul-dejun.

Începem să alergăm uşor pentru încălzire. E răcoare, sunt vreo 15 grade afară, dar mişcarea mă împiedică să-mi fie frig, deşi nu port cămaşă. Mă gândesc că Nora ar trebui să se îmbrace mai gros, dar ea pare să se simtă bine în colanţi şi tricou, aşa că o las în pace.

Când ieşim de pe aleea noastră şi cotim pe stradă, mă uit atent la maşinile vecinilor parcate în afara garajelor şi la oamenii care ies din case ca să alerge de dimineaţă. Să fiu în preajma atâtor străini mă face să nu mă simt în largul meu. Oamenii mei sunt plasaţi strategic prin tot cartierul, aşa că suntem în siguranţă, dar nu mă pot abţine să nu mă uit după semnale de pericol.

— Ştii că nu va sări nimeni pe noi din tufişuri, da? spune Nora, observând preocuparea mea. Nu e genul acela de cartier.

Mă uit la ea.

— Ştiu. L-am verificat.

Ea zâmbeşte şi măreşte viteza.

— Bineînţeles că aşa ai făcut.

Îmi reglez ritmul după al ei şi alergăm rapid câteva străzi. O uşoară transpiraţie apare pe chipul Norei,

făcând pielea ei aurie să strălucească, iar eu descopăr că sunt tot mai distras de imaginea ei. Întotdeauna arată sexy când aleargă, corpul ei mic şi atletic e în acelaşi timp feminin. Muşchii fesieri rotunzi, tonifiaţi se contractă cu fiecare pas pe care îl face şi nu mă pot opri să nu-mi imaginez cum mâinile mele strâng aceste sfere în timp ce penisul meu intră în ea.

La naiba! În ritmul ăsta, o să am nevoie de încă un duş rece.

— Ce faci după micul-dejun? întreabă Nora cu respiraţia tăiată în timp ce trecem pe lângă un cuplu care aleargă. Ai ceva de lucru?

— Am întâlnirea cu managerul de portofoliu în oraş, răspund, încercând să-mi controlez impulsul de-a mă întoarce ca să-l studiez pe bărbatul care aleargă. Nenorocitul i-a aruncat Norei o privire prea apreciativă când am alergat pe lângă el. Mă întorc până la cină.

— A, asta e bine. Începe să gâfâie în timp ce vorbeşte. Vreau să mă tund azi şi poate să mă întâlnesc cu Leah şi Jennie.

— Ce? Întorc capul să o privesc când dăm colţul. Unde anume ai de gând să faci asta?

— La mall, la Chicago Ridge. Le-am scris lui Leah şi lui Jennie săptămâna trecută ca să le spun că voi fi în oraş şi ele au spus că vor veni azi şi vor sta tot weekendul de Ziua Eroilor.

Spune totul dintr-o singură suflare, apoi trage aer în piept şi îmi aruncă o privire imploratoare.

— Nu te superi dacă mă văd cu ele, da? Nu am văzut-o pe Jeannie de doi ani, iar Leah...

Tace brusc, iar eu ştiu că voia să spună că a văzut-o ultima dată când a fost în nenorocitul ăla de mall, când Peter a lăsat-o să se expună ca momeală pentru Al-Quadar. Dulceaţa mea nu îşi dă seama, dar eu ştiu

deja de întâlnirea aceea și de faptul că a fost prezent și Jake în acea zi.

Nu te duci la mall. Știu că sună aspru, dar nu mă pot abține. Doar gândul că ea umblă în locul acela de una singură e suficient încât să mă facă să văd roșu în fața ochilor. E prea aglomerat ca să fii în siguranță.

Dar...

Dacă vrei să te întâlnești cu prietenele tale, o poți face aici, acasă, sau la un restaurant în Oak Lawn, după ce verific eu că e sigur.

Nora strânge din buze, dar e înțeleaptă și nu obiectează cu voce tare. Știe că asta e limita până la care poate merge cu mine.

— Bine, le voi ruga să vină să ne vedem la Fish-of-the Sea, spune ea după un minut. Și cu tunsul?

Mă uit la coada lungă de cal care îi atârnă pe spate. Mi se pare frumoasă, mai ales cu vârfurile care se leagănă înainte și înapoi peste fundul ei tonifiat.

— De ce ai avea nevoie de tuns?

— Pentru că, gâfâie în timp ce mărim ritmul, nici măcar vârfurile nu mi le-am mai tăiat de doi ani.

— Și? Tot nu văd care e problema. Îmi place părul tău lung.

— Ești bărbatul tipic. Abia mai poate vorbi, dar reușește cumva să-și dea ochii peste cap. Am nevoie să-i dau o formă. Acum arată ca o claie. Mă înnebunește.

— Nu vreau să te tunzi scurt. Nu știu de ce brusc îmi pasă, dar așa este. Dacă îl scurtezi un pic la vârfuri, să nu tai mai mult de câțiva centimetri.

Nora îmi aruncă o privire neîncrezătoare când ne oprim ca să lăsăm o mașină să iasă de pe o alee din fața noastră.

— Pe bune? De ce?

— Ți-am spus. Îmi place lung.

Își dă ochii peste cap când reîncepem să alergăm.

— Da, bine. Nu aveam de gând să mă rad în cap sau ceva de genul ăsta. Vreau doar să-i dau puțin volum.

— Nu mai mult de câțiva centimetri, repet, aruncându-i o privire dură.

— Ah, sigur. Am sentimentul că își rotește al treilea ochi în cap. Deci mă duc la tuns, da?

— Nu la Chicago Ridge Mall. Găsește un loc liniștit în zonă și le voi cere oamenilor mei să securizeze perimetrul.

— Bine, gâfâie ea când începem sprintul. Ne-am înțeles.

Înainte să plec spre oraș, mă asigur că Nora are planurile complet făcute pentru ziua asta. Numesc vreo doisprezece dintre cei mai buni oameni ai mei să se ocupe de paza ei și le dau ordin să fie cât mai puțin intruzivi. Probabil că ea nici nu va observa prezența lor, dar ei se vor asigura că nicio persoană suspectă nu se apropie la mai puțin de o sută de metri de ea.

— O să fiu bine, spune când eu ezit în hol înainte să ies din casă. Sincer, Julian. E doar un tuns și un prânz cu fetele. Promit că totul va fi bine.

Inspir adânc și expir. Are dreptate. Sunt deja paranoic cu asta. Măsurile de precauție pe care le-am luat sunt cel mai bun mod de a o ține în siguranță în afara moșiei. Bineînțeles, aș putea foarte bine să o țin la moșie pentru tot restul vieții ei, asta ar fi cel mai bine pentru liniștea mea, dar Nora nu ar fi fericită așa, iar fericirea ei contează pentru mine.

Contează mai mult decât m-aș fi așteptat.

— Cum te simţi? întreb, încă reticent nu ştiu din ce motiv. Ţi-e greaţă? Eşti obosită?

Mă uit la abdomenul ei, încă plat în blugii strâmţi pe care îi poartă.

— Nu, nimic. Îmi zâmbeşte liniştitor când mă uit spre ea să-i întâlnesc privirea. Nici urmă de greaţă. Sunt sănătoasă ca un cal.

— Bine atunci. Păşesc spre ea, apoi ridic mâna ca să o mângâi uşor pe obraz. Ai grijă, iubito, da?

— În regulă, şopteşte ea, uitându-se la mine. Şi tu, Julian. Ai grijă de tine şi ne vedem curând.

Şi înainte să mă îndepărtez de ea, se ridică în vârful picioarelor şi mă sărută scurt şi fierbinte pe buze.

19

NORA

— Rosa, sigur nu vrei să vii cu mine?

— Nu, nu, ţi-am spus, am multe de făcut până la cină. Señor Esguerra are încredere în mine că-i voi impresiona pe părinţii tăi cu această masă, aşa că nu vreau să-l dezamăgesc. Mergi tu, distrează-te, stai la poveşti cu prietenele tale. Rosa mă dă practic afară din bucătăria uriaşă. Pleacă sau o să întârzii la programarea de la coafor.

— În regulă, dacă eşti sigură.

Dau din cap văzând încăpăţânarea îndatoritoare a Rosei şi mă îndrept spre ieşirea principală, unde deja mă aşteaptă o maşină. Din fericire, nu e o limuzină, ci un Mercedes negru de dimensiuni obişnuite. Nu voi ieşi prea mult în evidenţă, deşi această maşină, la fel ca limuzina, pare echipată, de asemenea, cu geamuri antiglonţ.

Şoferul e un bărbat înalt, subţire, pe care l-am mai văzut la moşie, dar nu am vorbit niciodată cu el. Julian mi-a spus azi-dimineaţă că numele lui este Thomas. Thomas nu se prezintă singur şi nu spune nici de data asta prea multe, toată atenţia lui e concentrată la drum. Când ieşim de pe aleea noastră, văd două SUV-uri negre care vin în spatele nostru şi ne urmează la o oarecare

distanță. Asta mă face să mă simt de parcă aş fi Prima Doamnă, sau poate o prinţesă din mafie.

Ultima variantă e probabil o comparaţie mai bună.

Ne ia mai puţin de jumătate de oră să ajungem la coafor. Nu este un salon de top, dar are o reputaţie bună în zonă şi, mult mai important, Julian a considerat că e uşor de securizat. Nu mă aşteptam să primesc atât de uşor o programare, dar cineva a anulat în această dimineaţă şi astfel au putut să mă ia pe mine de la 11:00.

— Vă rog, doar filat, spun eu, după ce o tânără cu tatuaje şi păr violet îmi spală părul şi mă conduce spre unul dintre scaunele pentru tuns. Doar câţiva centimetri.

— Sunteţi sigură? mă întreabă. Uitaţi-vă cât de gros este. Ar trebui să facem măcar câteva trepte.

Mă încrunt, uitându-mă la imaginea mea din oglindă.

— O să rămână tot lung?

— Bineînţeles. Nu veţi pierde din lungime, dar va avea o formă frumoasă. Treptele scurte, cele din jurul feţei, vor fi sub nivelul umerilor.

— În acest caz, aşa facem. Încerc să par hotărâtă, deşi nu mă simt deloc aşa. E greu să nu mă supun lui Julian, chiar şi pentru un lucru atât de mic, şi asta mă face să fiu hotărâtă să fac astfel. Hai să-i dăm o formă.

Şi în timp ce stilista se agită în jurul meu, întinzând şuviţele şi tăind din părul meu, eu mă uit la ceilalţi oameni din salon. După săptămâni de izolare la moşie, mi se pare ciudat să fiu printre străini. Nimeni nu-mi acordă prea multă atenţie, dar tot mă simt inconfortabil de expusă, de parcă toată lumea s-ar holba la mine. În plus, sunt şi puţin anxioasă. Ştiu că nimeni de aici nu vreau să-mi facă rău, deci sentimentul nu e logic, dar într-un fel ceva din paranoia lui Julian m-a prins şi pe mine.

Totuşi, să fiu singură aici de capul meu mi se pare captivant. Ştiu că oamenii lui Julian sunt afară, aşa că nu am libertate cu adevărat, dar mă simt de parcă aş avea.

Mă simt de parcă aş fi o fată obişnuită, care a ieşit la un salon să se îngrijească şi să îşi petreacă timpul cu prietenele ei.

— Gata, anunţă stilista după câteva minute. Acum doar îl uscăm şi am terminat.

Încuviinţez din cap, încercând să evit să mă uit la şuviţele lungi de păr împrăştiate pe toată podeaua. Pare mult păr, deşi şuviţele ude pe care le văd în oglindă nu mi se par prea scurte.

— Deci, ce părere aveţi? mă întreabă după ce îmi usucă părul. Îmi întinde o oglindă. Vă place?

Mă întorc în scaunul pivotant şi îmi studiez noua tunsoare din toate unghiurile. Arată ca o reclamă la şampon, lung, întunecat şi mătăsos, cu straturi mai scurte în jurul feţei, care îi dau volum.

— Perfect. Îi dau oglinda înapoi cu un zâmbet. Vă mulţumesc foarte mult.

Se pare că-mi prieşte să nu-l ascult pe Julian. Cel puţin în privinţa aspectului fizic.

Mai am încă ceva timp de pierdut până la întâlnirea cu Leah şi Jennie, aşa că ies şi mă duc la manichiură-pedichiură în acelaşi salon. Nici nu am început bine să-mi fac pedichiura, că primesc un mesaj de la Julian.

— Eşti încă acolo? îmi scrie el. Thomas zice că au trecut aproape două ore.

— Îmi fac unghiile, îi răspund. La tine cum merge?

— Probabil nu la fel de colorat ca la tine.

Zâmbesc şi pun telefonul deoparte. Totul pare minunat de normal, chiar şi cu supravegherea lui Thomas. Parcă suntem un cuplu obişnuit, fără nimic întunecat şi distrus în vieţile noastre.

Brusc, scot telefonul din geantă.

— Te iubesc, îi scriu, adăugând un zâmbet la final pentru emfază.

Nu răspunde, dar nici nu mă aşteptam. Julian nu ar recunoaşte sentimentele lui pentru mine, oricare ar fi ele, într-un mesaj scris. Totuşi, inima îmi e puţin mai grea când pun telefonul deoparte şi iau în schimb o revistă.

O jumătate de oră mai târziu, sunt strălucitoare ca manechinele din revistă. Părul îmi curge pe spate într-o perdea mătăsoasă, strălucitoare şi unghiile sunt mai frumoase decât au fost luni de zile. Plătesc, las un bacşiş generos şi ies din salon, gata să-mi continui ziua.

Aşa cum era de aşteptat, Thomas este afară. Nu-i văd pe ceilalţi din echipa de securitate, dar ştiu că ei sunt acolo, atenţi la orice mişcare. Totuşi, faptul că nu-i văd creşte iluzia de normalitate, iar sufletul meu zburdă din nou în timp ce ne îndreptăm cu maşina spre restaurantul cu meniu pescăresc, unde Leah şi Jennie au acceptat să ne vedem la prânz.

Când intru, ele sunt deja acolo şi primele minute le petrecem îmbrăţişându-ne şi exclamând de bucurie că ne revedem după atât de mult timp. Mă temeam că lucrurile ar putea fi tensionate cu Leah după ultima noastră întâlnire de la mall, dar s-a dovedit că grijile mele erau nefondate. Acum că suntem toate trei împreună, parcă retrăim zilele de liceu.

— Of, Doamne, Nora, am uitat ce frumoasă eşti, exclamă Jennie când ne aşezăm. Ori asta, ori îţi prieşte să trăieşti în junglă.

— O, mulţumesc, spun eu râzând, şi tu arăţi foarte bine. Când te-ai hotărât să te faci roşcată? Îmi place mult cum îţi vine culoarea asta.

Jennie râde cu toţi dinţii, ochii ei verzi strălucesc.

— Când am intrat la colegiu. Am decis că e timpul pentru o schimbare şi era fie roşu, fie albastru.

— Eu am convins-o să aleagă roşu, spune Leah cu un zâmbet maliţios. Albastru nu ar fi mers cu tenul ei de irlandeză.

— O, nu ştiu, spun eu cu o faţă serioasă. Am auzit să ştrumfii sunt ultimul răcnet.

Pufnim în râs. E atât de bine să fiu din nou împreună cu ele. M-am mai întâlnit cu Leah de câteva ori de când am fost răpită, dar pe Jennie nu am văzut-o de aproape doi ani. Ea studia în străinătate cât timp am fost acasă cele patru luni după explozia de la depozit, aşa că nu am reuşit decât să ne trimitem câteva mesaje pe Facebook.

— În regulă, Nora, varsă tot, spune Jennie după ce chelnerul ne-a luat comenzile. Cum e să fii măritată cu un Pablo Escobar al zilelor noastre? Zvonurile pe care le-am auzit sunt mai mult decât bizare.

Leah se îneacă cu apa şi izbucnesc din nou în râs. Am uitat de tendinţa lui Jennie de a şoca oamenii.

— Ei bine, spun eu când mă liniştesc suficient cât să vorbesc, Julian face afaceri cu arme, nu droguri, dar altfel, să fiu căsătorită cu el e destul plăcut.

— Ei, haide! Destul de plăcut? Jennie se încruntă exagerat la mine. Vreau toate detaliile violente. Doarme cu o mitralieră sub pernă? Mănâncă pui de câine la micul-dejun? Adică, tipul te-a răpit, ce naiba! Dă-ne toate detaliile suculente...

— Jennie, i-o taie scurt Leah. Nu pare deloc amuzată. Nu cred că poţi să glumeşti cu asta.

— E în regulă, o liniştesc eu. Sincer, Leah, e OK. Julian şi cu mine suntem căsătoriţi acum şi suntem fericiţi împreună. Chiar suntem.

— Fericiţi? Leah se uită la mine de parcă mi-ar fi crescut coarne. Nora, ştii de ce e capabil, ce a făcut. Cum poţi să fii fericită cu un astfel de om?

Mă uit la ea, neştiind ce să răspund. Aş vrea să spun că Julian nu este chiar atât de rău, dar cuvintele îmi rămân blocate în gât. Soţul meu chiar este atât de rău. De fapt, e probabil mai rău decât îşi imaginează Leah. Ea nu ştie de exterminarea celor din Al-Quadar din ultimele luni sau de faptul că Julian e un ucigaş încă din copilărie.

Bineînţeles, ea nu ştie că şi eu sunt o ucigaşă. Dacă ar şti, ar crede probabil că Julian şi cu mine ne merităm unul pe celălalt.

Spre uşurarea mea, Jennie îmi sare în ajutor.

— Nu mai fi mereu cea care strică petrecerea, spune ea, lovind-o pe Leah în coaste. Deci ea e fericită cu el. Asta e mai bine decât să fie nefericită, nu-i aşa?

Leah se face roşie la faţă.

— Bineînţeles. Iartă-mă, Nora. Încearcă să zâmbească. Cred doar că îmi e greu să înţeleg toate astea. Adică, uite, ai venit în sfârşit înapoi în America şi te gândeşti să te întorci cu el în Columbia.

— Asta fac cei căsătoriţi, spune Jennie înainte ca eu să pot răspunde. Trăiesc împreună. La fel ca tine şi Jake. E normal să meargă înapoi cu soţul ei.

— Tu şi Jake locuiţi împreună? intervin eu, uitându-mă şocată la Leah. De când?

— De două săptămâni, spune Jennie cu veselie. Nu ţi-a spus Leah?

— Voiam să-ți spun azi, răspunde Leah uitându-se la mine. Nu pare în largul ei. Am vrut să-ți spun față în față.

— De ce? S-au întâlnit o singură dată, spune Jennie rațional. Nu e ca și cum au fost iubiți.

— Jennie are dreptate, spun eu. Sincer, Leah, mă bucur pentru voi doi. Nu trebuie să te temi să-mi spui lucruri de genul ăsta. Nu o să fac urât, promit. Îi zâmbesc larg înainte să o întreb. Ați închiriat un apartament în afara campusului?

— Da, spune Leah, părând ușurată de întrebarea mea. Amândoi am avut probleme cu colegii de cameră, așa că am decis că ar fi mai bine să locuim împreună.

— Pare logic, spune Jennie, și în următoarele minute discutăm avantajele și dezavantajele de a locui cu iubita/iubitul față de a locui cu un coleg/o colegă de cameră.

— Dar tu, Jennie? întreb după ce chelnerul ne aduce aperitivele. Vreun iubit la orizont?

— Ah, nu. Jennie face o față dezgustată. Abia dacă sunt vreo doisprezece tipi care să arate bine la Grinnel și sunt toți luați. Voi două ar fi trebuit să-mi băgați mințile în cap când am decis să mă duc la colegiu în mijlocul pustietății. Pe bune, e mai rău decât în liceu!

— Nu! o tachinez și fac ochii mari. Mai rău decât era în liceu?

— Nimic nu e mai rău decât să fii la liceu, spune Leah și cele două încep să se contrazică făcând comparație între tipii disponibili dintr-un liceu de suburbie față de cei dintr-un colegiu mic de științe umane.

În timpul mesei, vorbim despre orice și despre tot cu excepția relației mele cu Julian. Leah ne spune de stagiatura pe care a primit-o la o firmă de avocatură din

Chicago şi Jennie ne împărtăşeşte povestiri amuzante din recenta ei vacanţă la Curaçao.

— Aveau o fabrică de prelucrare a petrolului chiar lângă hotelul nostru. Vă vine să credeţi? se plânge ea, iar Leah şi cu mine suntem de acord că nicio piscină infinity cu apă sărată, o specialitate a hotelului unde a stat Jennie, nu poate să compenseze pentru ceva atât de îngrozitor ca o rafinărie lângă o locaţie de vacanţă.

În cele din urmă, conversaţia se îndreaptă către viaţa mea la moşie şi le spun totul despre cursurile online la Stanford, despre lecţiile de artă pe care le fac cu Monsieur Bernard şi despre prietenia mea tot mai apropiată cu Rosa.

— Am vrut să vină şi ea azi, dar nu a putut, le explic, simţindu-mă uşor vinovată pentru asta. Părinţii mei vin la cină şi Julian a rugat-o pe Rosa să ne ajute cu masa.

În timp ce spun asta, îmi dau seama ce răsfăţată par, şi, după privirile invidioase ale lui Jennie şi Leah, îşi dau seama şi ele.

— Oau, spune Jennie, dând din cap. Nu e de mirare că eşti fericită cu tipul ăsta. Te tratează ca pe o adevărată prinţesă. Dacă îmi oferea cineva Stanford, servitori şi o proprietate uriaşă, nu m-ar fi deranjat nici pe mine să fiu răpită.

— Jennie! Leah se uită îngrozită la ea. Nu vrei să spui asta.

— Nu, probabil că nu, e de acord Jennie, rânjind. Totuşi, Nora, trebuie să recunoşti că totul e destul de mişto.

Dau din umeri, zâmbind. „Destul de mişto” e un fel de a descrie lucrurile. Tulbure şi complicat e un alt fel, dar sunt fericită să merg, pentru moment, pe descrierea dată de Jennie.

— Stai, ai spus că părinții tăi vin la cină? întreabă Leah, de parcă abia acum procesează acea parte din afirmația mea. Adică, gen, să ia cina cu tine și cu el?

— Da, spun eu, amuzându-mă de expresiile de pe fețele lor. Am luat cina la părinții mei seara trecută, așa că azi vin ei la noi.

Și în timp ce Leah și Jennie continuă să se holbeze la mine, eu le explic că Julian a cumpărat o casă în Palos Park, ca să avem un loc sigur unde să putem sta în timpul vizitei noastre.

— Fato, trebuie să-ți spun, tu trăiești în cu totul altfel de lume acum, zice Jennie, dând din cap. Insulă particulară, o proprietate în Columbia și acum asta...

— Nimic nu compensează faptul că el e un psihopat, spune Leah, aruncându-i lui Jennie o privire tăioasă înainte să se întoarcă spre mine. Nora, cum fac față părinții tăi la toată situația cu el?

— Ei... fac față. Nu știu cum să descriu altfel acceptarea îngrijorată din partea părinților mei. Evident nu este ușor pentru ei.

— Da, îmi imaginez, spune Jennie. Sunt supertari ai tăi. Ai mei ar fi înnebunit.

— Nu cred că ar fi ajutat cu ceva dacă înnebuneau, spune Leah perspicace. Cred că părinții Norei se bucură pur și simplu că ea s-a întors.

Încep să-i răspund, dar în acel moment, Jennie și Leah se uită cu gura căscată la ceva ce e în spatele meu. Instinctiv, mă întorc și inima îmi sare din piept, mă uit în sus fix în ochii albaștri ai fostului meu răpitor.

Stă aplecat peste mine, cu mâna așezată relaxat pe spatele scaunului meu și cu buzele arcuite într-un zâmbet periculos de sexy.

— Vă deranjează dacă stau şi eu cu voi, doamnelor? întreabă el, părând amuzat.

— Julian. Sar de pe scaun, speriată şi destul de tulburată. Ce faci aici?

— Întâlnirea mea s-a terminat mai devreme, aşa că m-am gândit să trec pe aici să văd dacă eşti gata să mergem acasă, spune el. Dar văd că nu ai terminat încă.

— Ăăă, nu. Urmează desertul.

Arunc o privire nesigură către Leah şi Jennie şi văd că amândouă se uită lung la Julian. Leah pare că e gata să o ia la fugă, în timp ce expresia de pe chipul lui Jennie e un amestec de fascinaţie şi groază.

La naiba! Cam ăsta a fost prânzul normal cu prietenele mele. Întorcându-mi atenţia spre Julian, spun fără tragere de inimă:

— Adică, aş putea termina dacă...

— Nu, nu, te rog, stai cu noi dacă ai timp, intervine Jennie, revenindu-şi din şoc. Au o prăjitură cu brânză extraordinară aici.

— Ei bine, în acest caz, trebuie să rămân, spune Julian mieros, aşezându-se lângă mine. Nu vreau să o lipsesc pe Nora de o asemenea delicatesă. Îmi zâmbeşte. Apropo, părul tău arată minunat, iubito. Ai avut dreptate.

— Ah! Aducându-mi aminte de micul meu act de rebeliune, îmi ating părul, simţind şuviţele mai scurte. Aprobarea lui e pentru mine în acelaşi timp liniştitoare şi dezamăgitoare. Mulţumesc.

— Îi stă bine, spune Leah aspru şi în ochii ei văd mai puţină panică acum. Îşi drege vocea şi adaugă inutil. Noua tunsoare, adică.

Zâmbetul lui Julian se lărgeşte.

— Da, arată splendid, nu-i aşa?

— Da, splendid, spune Jennie ca un ecou, doar că se uită la Julian şi nu la mine.

Pare fermecată şi nu o pot învinovăţi. Cu cicatricile de pe faţă aproape estompate şi implantul ocular care imită atât de bine ochiului real, Julian este la fel de magnific ca întotdeauna, de o frumuseţe masculină întunecată şi izbitoare.

Mă adun în cele din urmă şi spun:

— Îmi pare rău, am uitat să fac prezentările. Julian, acestea sunt prietenele mele Leah şi Jennie. Leah, Jennie el este Julian, soţul meu.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândouă, spune Julian cu un farmec relaxat. Nora mi-a povestit multe despre voi.

— Ah! Leah se încruntă. Spre deosebire de Jennie, ea nu pare orbită de înfăţişarea lui. Ce anume?

— Cum ar fi că sunteţi prietene încă din gimnaziu, spune Julian. Sau că tu, Jennie, ai fost partenera Norei la balul din clasa a zecea.

Clipesc surprinsă. I-am spus astea lui Julian la un moment dat, dar nu mă aşteptam ca el să-şi amintească asemenea lucruri minore.

— O, uau! expiră Jennie, cu ochii lipiţi de chipul lui Julian. Nu pot să cred că ţi-a povestit toate astea.

Leah strânge din dinţi şi face semn chelnerului.

— O felie de prăjitură cu brânză, vă rog, cere ea când el se apropie. Porţiile lor sunt uriaşe, explică ea, deşi nimeni nu a comentat comanda ei. Putem să o împărţim cu toţii.

— Mie-mi convine, spun.

Sunt surprinsă că Leah e dispusă să mai stea suficient de mult cât să mănânce prăjitura. N-aş fi condamnat-o dacă ar fi plecat pe loc. Ştiu că a aflat ce

s-a întâmplat cu Jake şi faptul că vrea să fie oarecum civilizată cu Julian spune mult despre devotamentul ei faţă de prietenia noastră.

— Deci, spune-mi, zice Julian când chelnerul pleacă, cum a fost prânzul vostru până acum? V-a spus Nora vestea cea mare?

Eu îngheţ, îngrozită că mă expune în felul acesta. Voiam să le spun prietenelor mele despre copil mult mai târziu, când era inevitabil. Nu azi, când puteam încă să mă prefac că sunt o fată de liceu lipsită de griji.

— Care e vestea cea mare? întreabă Jennie nerăbdătoare, aplecându-se în faţă. Ochii ei sunt mari de curiozitate. Nora nu ne-a spus nimic.

— Nu v-a spus despre proprietarul galeriei din Paris? Julian îmi aruncă o privire cu coada ochiului. Cel care s-a oferit să-i cumpere tablourile?

— Ce? exclamă Leah. Când s-a întâmplat asta, Nora?

— Hm, abia ieri, mormăi, şi un val de uşurare îmi alungă senzaţia de greaţă. Julian mi-a spus despre asta, dar nu am văzut încă oferta.

— Felicitări! Jennie mă priveşte cu ochi strălucitori. Deci vei fi o artistă celebră, da?

— Nu ştiu dacă celebră..., încep, dar Julian mă întrerupe:

— Este, spune el ferm. Proprietarul galeriei oferă zece mii de euro pentru fiecare dintre cele cinci tablouri ale ei.

Şi printre exclamaţiile entuziaste ale prietenelor mele, el explică cum proprietarul galeriei este un cunoscut colecţionar de artă şi că tablourile mele au câştigat deja notorietate la Paris datorită relaţiilor lui Monsieur Bernard.

Între timp, chelnerul ne aduce felia de prăjitură cu brânză. Leah a avut dreptate să comande numai una, felia e mare cât capul meu. Chelnerul aduce patru lingurițe de desert și noi împărțim prăjitura în timp ce Julian răspunde întrebărilor lui Leah despre lumea artei din Paris și din Franța, în general.

– Nora, ce viață interesantă ești pe cale să începi, spune Jennie, întinzându-se să ia nota de plată de la chelner. Ne vei anunța când vei avea prima expoziție, da?

– Mă ocup eu, spune Julian, luând nota de plată înainte ca Jennie să o poată atinge. Și înainte ca prietenele mele să poată protesta, el întinde două bancnote de câte o sută de dolari chelnerului spunându-i: Păstrează restul.

— O, mulțumesc, spune Jennie în timp ce chelnerul în extaz se îndepărtează grăbit. Nu era nevoie să faci asta. Ai mâncat doar puțină prăjitură, nimic altceva.

— Te rog, lasă-ne să plătim pentru ce am consumat noi, spune Leah înțepată, scoțând portofelul, dar Julian o refuză cu un gest al mâinii.

— Vă rog, nu vă faceți griji. Măcar atât pot să fac și eu pentru prietenele Norei. Ridicându-se în picioare, îmi întinde mâna. Ești gata, iubito?

— Da, spun, punându-mi mâna în palma lui.

S-au terminat orele mele de libertate, dar cumva nu mă deranjează. Oricât de interesantă a fost ziua, mă simt bine să fiu revendicată din nou de Julian.

Să mă întorc acolo unde aparțin.

20

JULIAN

— De ce ai venit să mă iei? întreabă Nora când urcăm în mașină după ce ne luăm la revedere de la prietenele ei. Ți-era frică să nu fug?

— Nu ai fi ajuns departe nici dacă ai fi încercat.

Mă întorc să o privesc și îmi trec degetele prin părul ei. E un pic mai scurt în față, dar e încă lung și mai mătăsos ca de obicei.

— Nu fugeam. Nora se încruntă la mine. Nu vreau să fug de tine. Nu mai vreau.

— Știu asta, dulceața mea. Mă forțez să mă opresc din a-i atinge părul ca să nu dezvolt un fetiș. Altfel nu te aduceam în America.

— Deci, de ce ai venit să mă iei? Aș fi ajuns oricum acasă într-o oră.

Dau din umeri, nevrând să recunosc ce mult mi-a lipsit. Dependența mea e complet scăpată de sub control. Nu contează ce fac, mă gândesc încontinuu la ea. Chiar și câteva ore dacă suntem despărțiți, e insuportabil, oricât de ridicol ar părea.

— Ei bine, mă bucur că Leah nu s-a speriat prea tare, spune Nora când nu mai zic nimic. Am crezut că va fugi sau va chema poliția când ai apărut. Se uită în jos,

apoi ridică privirea. Dacă nu menționai vestea cea mare, situația ar fi fost apăsătoare.

— Pe bune? spun eu mieros. Poate ar fi trebuit să le spun vestea cu adevărat mare.

Așa intenționasem inițial, să o întreb pe Nora dacă le-a spus de copil, dar am citit răspunsul în expresia îngrozită de pe chipul ei.

Nora îmi ia mâna, degetele ei subțiri îmi încercuiesc palma.

— Mă bucur că nu ai făcut-o. Mă strânge ușor. Îți mulțumesc pentru asta.

— De ce nu le-ai spus tu? întreb, punându-mi palma peste mâna ei micuță. Sunt prietenele tale, m-aș fi așteptat să împărtășești cu ele o astfel de veste.

— Le voi spune. Pare că nu se simte confortabil. Doar că nu încă.

— Te temi că te vor judeca? Mă încrunt spre ea, încercând să înțeleg. Suntem căsătoriți. E ceva natural. Știi asta, da?

— Mă vor judeca, Julian. Buzele ei moi se răsucesc. Voi deveni mamă la 20 de ani. Fetele la vârsta mea nu se căsătoresc și nu fac copii. Cel puțin majoritatea pe care le știu.

— Am înțeles. O urmăresc cu atenție. Dar ce fac? Petreceri? Cluburi? Iubiți?

Își coboară privirea.

— Sunt convinsă că ți se pare o prostie.

Este, și totuși nu este. Mă prinde uneori cu garda jos faptul că este atât de tânără. Cât de limitată este experiența ei de viață. Nu-mi pot aminti să fi fost vreodată atât de tânăr. Când aveam 20 de ani, eram deja la comanda organizației tatălui meu, văzusem aproape toată lumea și făcusem lucruri care i-ar face să tremure

și pe cei mai tari mafioți. Tinerețea m-a sărit pe mine și uit că Nora încă mai păstrează ceva dintr-a ei.

— Asta vrei? o întreb când se uită din nou la mine. Să ieși? Să te distrezi?

— Nu, adică ar fi frumos, dar știu că nu e realist. Trage adânc aer în piept, mâna îi tresare în palma mea. E în regulă, Julian. Sincer. Le voi spune curând. Doar că nu am vrut ca prânzul de azi să fie numai despre asta.

— Bine. Îi dau drumul la mână, o cuprind după umeri și o trag mai aproape de mine. Cum crezi tu că e mai bine, dulceața mea.

Spre satisfacția mea, a doua cină cu părinții Norei decurge liniștit. Nora le face turul casei în timp ce eu termin ceva de lucrat, iar când mă alătur lor la cină, familia Leston pare mult mai puțin încordată decât înainte.

— Uau, exclamă Gabriela când ne așezăm cu toții. Rosa, tu ai pregătit toate astea?

Rosa dă din cap, zâmbind cu mândrie.

— Eu le-am pregătit. Sper să vă placă tuturor.

— Sunt convins că așa va fi, spun eu.

Masa e acoperită cu feluri de mâncare variate, de la salată de sparanghel alb la tradiționala rețetă columbiană *Arroz con Pollo*.

— Mulțumim, Rosa.

— La mine a pus capac prăjitura cu brânză, spune Nora zâmbind cu toți dinții, dar voi încerca din toate. Totul arată delicios.

Începem să mâncăm, vorbim despre cum a decurs întâlnirea Norei cu prietenele ei și aflăm ultimele bârfe

locale. Se pare că unul dintre vecinii divorţaţi ai familiei Leston a început să iasă cu o femeie cu zece ani mai în vârstă decât el, în timp ce micul Chihuahua al bărbatului a intrat într-o altercaţie cu pisica persană a altui vecin.

— Îţi vine să crezi? spune Tony Leston chicotind. Pisica aia e mai grea cu cel puţin patru kilograme decât câinele.

Nora şi Rosa râd, în timp ce eu îi observ pe cei doi Leston derutat. Pentru prima dată, înţeleg de ce Nora a dorit atât de mult să-i viziteze, când a spus că are nevoie să ia o pauză de la viaţa la moşie. Viaţa pe care o duc părinţii Norei, viaţa cu care ea era obişnuită înainte să mă întâlnească pe mine, e atât de diferită încât aş putea la fel de bine să vizitez altă planetă.

O planetă populată de oameni fericiţi pentru că nu au habar de realităţile lumii.

— Ce vei face sâmbătă, scumpo? întreabă Gabriela, zâmbindu-i cu căldură fiicei sale. Aveţi deja planuri făcute?

Nora pare surprinsă.

— Sâmbătă? Nu, nu încă. Apoi face ochii mari. Ah, sâmbătă! Te referi la ziua mea?

Încerc să nu mă enervez. Voiam să-i fac din nou o surpriză Norei, preferabil cu un rezultat mai bun decât acesta. Ei, asta e. Nu mai e nimic de făcut acum. Mă las pe spate în scaun şi spun:

— Avem ceva planificat pentru seară, dar nimic în timpul zilei.

— Minunat. Mama Norei străluceşte de încântare. Atunci de ce nu veniţi la noi la prânz? Voi pregăti toate felurile tale de mâncare preferate.

Nora se uită la mine şi eu îi fac semn uşor din cap.

— Suntem bucuroşi să venim, mama, spune ea.

Zâmbetul Gabrielei se stinge uşor când aude cuvântul „noi", aşa că mă aplec în faţă şi îi spun Norei:

— Mă tem că eu am ceva de lucru, iubito. De ce nu petreci singură ceva timp cu părinţii tăi?

— A, bineînţeles. Nora clipeşte. În regulă.

Tony şi Gabriela sunt extaziaţi, iar eu încep să mănânc din nou, ignorând restul conversaţiei lor. Oricât mi-ar displăcea ideea de a fi departe de Nora, vreau ca ea să petreacă liniştită timp cu părinţii ei, ceea ce nu se poate întâmpla în prezenţa mea.

Vreau ca dulceaţa mea să fie fericită de ziua ei, cu orice preţ.

După ce pleacă familia Leston, Nora se duce la duş şi eu scot telefonul ca să-mi verific mesajele. Spre surprinderea mea, am un e-mail de la Lucas. Cu un singur rând:

Iulia Ţakova a evadat.

Oftez şi pun telefonul deoparte. Ştiu că ar trebui să fiu furios, dar, dintr-un oarecare motiv, vestea abia dacă mă irită. Rusoaica nu va ajunge departe, Lucas o va vâna şi o va aduce înapoi de îndată ce ne întoarcem. Pentru moment, totuşi, îmi imaginez furia lui, o furie pe care o simt în cuvintele succinte ale e-mailului, şi chicotesc.

Dacă prăbuşirea avionului nu ar fi ucis atâţia dintre oamenii mei, aproape că mi-ar fi milă de biata fată.

21

NORA

— *Ochi pentru ochi.*

Ochii lui Majid ard de ură când vine spre mine, pășind peste corpul prăbușit al lui Beth. Sângele îi ajunge până la glezne în timp ce pășește, lichidul întunecat plescăie în jurul picioarelor lui într-un vârtej sinistru.

— *Viață pentru viață.*

— *Nu. Stau în picioare tremurând, frica pulsează în mine într-un ritm înnebunitor. Nu asta. Te rog, nu asta.*

E prea târziu, totuși. A ajuns deja, apăsând cuțitul pe abdomenul meu. Zâmbind crud, se uită în spatele meu și spune:

— *Capul va fi un mic trofeu drăguț, după ce îl tai puțin, bineînțeles...*

— *Julian!*

Strigătul meu răsună în cameră în timp ce sar din pat, tremurând de o groază rece.

— Iubito, ești bine?

Brațe puternice mă cuprind în întuneric și mă trag într-o îmbrățișare caldă, intensă.

— Ssst... mă linişteşte Julian în timp ce eu încep să suspin, agăţându-mă de el cu toată puterea. Ai visat din nou?

Reuşesc să încuviinţez uşor din cap.

— Ce ai visat, dulceaţa mea? Stând pe pat, Julian mă aşază pe genunchii lui şi îmi mângâie părul. Coşmarul vechi despre mine şi Beth?

Îmi îngrop faţa de gâtul lui.

— Cam aşa ceva, şoptesc când pot să vorbesc, doar că Majid mă ameninţa pe mine de data asta. Încerc să scap de gustul amar din gât. Ameninţa copilul din mine.

Simt cum muşchii lui Julian se tensionează.

— E mort, Nora. Nu mai poate face rău nimănui.

— Ştiu. Nu mă pot opri din plâns. Crede-mă, ştiu.

Julian coboară o mână pe abdomenul meu, încălzindu-mi pielea rece.

— Va fi bine, şopteşte, legănându-mă tandru înainte şi înapoi. Totul va fi bine.

Mă agăţ de el cu putere, încercând să-mi opresc suspinele. Vreau atât de mult să îl cred. Vreau ca ultimele săptămâni să fie regula, nu excepţia, din vieţile noastre.

Răsucindu-mă în braţele lui Julian, simt ceva tare care se măreşte cum mă apasă pe şold şi nu ştiu din ce motiv îmi linişteşte frica. Dacă e ceva de care pot fi sigură, este nevoia disperată, arzătoare a corpurilor noastre, a unuia pentru celălalt. Şi brusc, ştiu exact ce am nevoie.

— Fă-mă să uit, şoptesc eu, sărutându-l apăsat pe gât. Te rog, fă-mă să uit.

Respiraţia lui Julian se modifică şi corpul lui se tensionează într-un alt fel.

— Cu plăcere, şopteşte, răsucindu-se şi aşezându-mă pe saltea.

Şi în timp ce intră în mine, îmi înfăşor picioarele în jurul şoldurilor lui, lăsând forţa penetrării lui să-mi scoată coşmarul din minte.

Mă trezesc târziu vineri dimineaţă, cu senzaţia că am nisip în ochi de la accesul de plâns din timpul nopţii. Mă târăsc jos din pat, mă spăl pe dinţi şi fac un duş lung, fierbinte. Apoi, simţindu-mă mult mai bine, mă întorc în dormitor să mă îmbrac.

— Cum te simţi, dulceaţa mea? Julian intră în cameră chiar în momentul când îmi trag fermoarul de la pantalonii scurţi în faţa oglinzii. El e deja îmbrăcat, iar jeanşii şi tricoul negru pe care le poartă arată ca din GQ datorită staturii înalte, musculoase.

— Sunt bine. Mă întorc spre el şi îi zâmbesc sfios. Nu ştiu de ce am visat aşa aseară. Nu am mai avut coşmaruri de săptămâni întregi.

— Aşa e. Sprijinindu-se de perete, Julian îşi încrucişează braţele şi mă priveşte atent. S-a întâmplat ieri ceva anume? Ceva care ar fi putut declanşa revenirea asta?

— Nu, spun repede. Ultimul lucru pe care îl vreau e ca Julian să creadă că nu pot fi singură câteva ore. Ieri a fost o zi superbă. Cred că e unul dintre lucrurile acelea. Poate am mâncat prea mult la cină sau aşa ceva.

— Aha. Julian se uită lung la mine. Sigur.

— Sunt bine, repet eu, întorcându-mă cu faţa spre oglindă ca să-mi perii părul. A fost doar un vis idiot.

Julian nu spune nimic, dar ştiu că nu am reuşit să-i liniştesc îngrijorarea. Pe toată durata micului-dejun, mă priveşte ca un vultur, fără îndoială caută semne ale unui

atac de panică. Fac tot ce pot să mă comport normal, sarcină la care mă ajută foarte mult discuția relaxată cu Rosa, iar când am terminat de mâncat, sugerez să mergem la o plimbare prin parc.

— Care parc? se încruntă Julian.

— Orice parc din zonă, spun eu. Cel care crezi tu că e mai sigur. Vreau doar să ies din casă, să iau puțin aer curat.

Julian se gândește câteva secunde, apoi scrie ceva la telefon.

— Bine, spune el. Dă-le oamenilor mei o jumătate de oră să se pregătească și pornim.

— Vii și tu cu noi, Rosa? întreb, nevrând să o exclud din nou pe prietena mea, dar spre surprinderea mea, ea refuză.

— Nu, eu merg în oraș, îmi explică ea. Señor Esguerra, adaugă uitându-se repede la Julian, a spus că este în regulă dacă iau cu mine și una dintre gărzi. Nu am nevoie de atâtea măsuri de securitate ca voi doi, așa că m-am gândit să explorez orașul Chicago. Face o pauză și îmi aruncă o privire îngrijorată. Nu te deranjează, nu-i așa? Pentru că nu trebuie să merg neapărat...

— Nu, nu, clar trebuie să te duci. Chicago e un oraș extraordinar. Te vei distra. Îi zâmbesc larg, ignorând valul brusc de invidie care mă cuprinde. Vreau ca Rosa să aibă acest gen de libertate, nu există niciun motiv ca ea să stea blocată în suburbii.

Nu există niciun motiv ca ea să fie captivă la fel ca mine.

Drumul cu mașina până la parc ne ia mai puțin de treizeci de minute. Când ne apropiem, îmi dau seama unde mergem și mi se strânge stomacul.

Ştiu acest parc.

E cel în care mă plimbam cu Jake în noaptea când m-a răpit Julian.

Amintirile care-mi apar sunt clare şi vii. Într-o fracţiune de secundă întunecată, retrăiesc teroarea de a-l vedea pe Jake inconştient şi de a simţi înţepătura dură a acului în piele.

— Eşti bine? mă întreabă Julian încruntându-se şi îmi dau seama că probabil am pălit. Nora?

— Sunt bine. Încerc să zâmbesc când maşina încetineşte la curbă. Nu e nimic.

— Nu-i adevărat, ceva e. Ochii lui albaştri se îngustează. Dacă nu te simţi bine, ne întoarcem acasă.

— Nu. Apuc mânerul portierei şi trag de el frenetic. Atmosfera din maşină devine brusc încordată, plină de amintiri. Te rog, vreau doar să iau puţin aer curat.

— În regulă. Se pare că Julian mi-a simţit starea şi îi face semn şoferului, iar uşa se deschide. Haide.

Ies împleticindu-mă din maşină, iar sentimentul de anxietate se domoleşte de îndată ce păşesc afară. Inspir adânc şi mă întorc spre Julian care coboară din maşină cu faţa crispată de grijă.

— De ce ai ales acest parc? întreb eu, încercând să-mi menţin vocea calmă. Îmi trezeşte anumite... amintiri.

— A, bineînţeles. Privirea lui Julian străluceşte brusc cu un oarecare amuzament. Cred că ar fi trebuit să fiu mai conştient de asta. S-a întâmplat ca acesta să fie parcul cel mai uşor de securizat, de vreme ce aveam toate schemele de dinainte.

— De când m-ai furat. Mă uit fix la el. Uneori lipsa lui totală de remuşcare mă prinde cu garda jos. Ai cercetat parcul în urmă cu doi ani pentru răpirea mea.

— Da. Buzele lui frumoase se arcuiesc într-un zâmbet în timp ce-mi dă drumul mâinii şi face un pas în spate. Acum, te simţi mai bine sau ne întoarcem?

— Nu, hai să ne plimbăm, spun eu, hotărâtă să mă bucur de această zi. Sunt bine acum.

Julian mă ia de mână, petrecându-şi degetele printre ale mele, şi intrăm în parc. Spre uşurarea mea, la lumina zilei totul arată diferit decât era în seara aceea fatală şi curând amintirile întunecate dispar, retrăgându-se în acel colţ interzis şi închis al creierului meu.

Vreau să le ţin acolo, aşa că mă concentrez pe lumina strălucitoare a soarelui şi pe adierea caldă de primăvară.

— Ador vremea asta, îi spun lui Julian în timp ce trecem pe lângă un loc de joacă. Mă bucur că am ieşit.

Zâmbeşte şi îmi ridică mâna la buzele lui ca să mă sărute pe degete.

— Şi eu, iubito. Şi eu mă bucur.

În timp ce ne plimbăm, văd că parcul e neobişnuit de aglomerat pentru o zi de vineri. Sunt cupluri în vârstă, mămici şi bone cu îndatoririle lor şi un număr mare de tineri de vârsta mea. Presupun că sunt studenţi la colegiu, veniţi acasă pentru weekendul prelungit. Ici şi colo văd şi câţiva cu alură militară, care fac tot posibilul să se piardă în mulţime.

Sunt oamenii lui Julian. Sunt aici ca să ne protejeze, dar prezenţa lor este o reamintire întunecată că, într-un fel, sunt încă prizonieră.

— Cum ai reuşit să mă găseşti? întreb când ne aşezăm pe o bancă. Înţeleg că ar trebui să nu mai trăiesc în trecut, dar nu ştiu din ce motiv nu mă pot opri să nu mă gândesc la acele zile de la început. Adică, după prima noastră întâlnire de la club?

Julian se întoarce să mă privească, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

Am trimis una dintre gărzi să te urmărească până acasă.

Ah! Ce simplu, şi totuşi ce diabolic. Ştiai deja că vrei să mă furi?

Nu. Îmi prinde mâinile între palmele lui. Nu ajunsesem încă la acea decizie. Mi-am spus doar că vreau să ştiu cine eşti şi să fiu sigur că ai ajuns cu bine acasă.

Mă uit lung la el, fascinată şi bulversată în acelaşi timp.

Deci când ai decis să mă răpeşti?

Ochii îi strălucesc albastru intens.

– Mai târziu, când nu puteam să încetez să mă gândesc la tine. Am venit la ceremonia ta de absolvire pentru că mi-am spus că nu se poate să fii aşa cum îmi amintesc, cum apăreai în fotografiile făcute de gărzile mele. Mi-am spus că dacă te văd iar în persoană, această obsesie va dispărea... dar, bineînţeles, nu a dispărut. Buzele lui se arcuiesc ironice. A devenit mai puternică. Şi devine tot mai puternică.

Înghit în sec, nu pot să îmi desprind ochii din intensitatea întunecată a privirii lui.

— Ai regretat vreodată? Că m-ai luat aşa cum ai făcut-o?

— Să regret că eşti a mea? Ridică din sprâncene. Nu, dulceaţa mea. De ce aş face-o?

De ce, într-adevăr. Nu ştiu la ce alt răspuns mă aşteptam. Că s-a îndrăgostit de mine şi acum regretă că m-a făcut să sufăr? Că am ajuns să însemn atât de mult pentru el încât acum îşi vede acţiunile ca fiind greşite?

— Fără motiv, spun încet, trăgându-mi mâinile din strânsoarea lui. Doar mă întrebam, atâta tot.

Expresia de pe chipul lui se înmoaie uşor.

— Nora...

Mă aplec spre el, dar, înainte să poată continua, suntem întrerupți de un râs de copil. O fetiță mică, cu codițe blonde vine spre noi legănându-se ca o rățușcă, cu o minge mare verde prinsă strâns între mânuțele ei dolofane.

— Prinde! țipă ea, aruncând amuzată mingea spre Julian și eu privesc cu uimire cum Julian întinde mâna în lateral și prinde cu dexteritate obiectul aruncat stângaci.

Copila râde bucuroasă și vine mai repede spre noi legănându-se, piciorușele ei scurte săltând în timp ce aleargă. Înainte să pot spune ceva, ea e deja la banca noastră și îl apucă relaxată pe Julian de picioare de parcă e un copac.

— Bună, spune tărăgănat, zâmbindu-i lui Julian cu gropițele în obraji. Îmi dai, te rog, mingea înapoi? Pronunță fiecare cuvânt cu o claritate care l-ar face mândru pe un copil mai mare. Vreau să mă mai joc.

— Poftim. Julian zâmbește și îi întinde mingea înapoi. Bineînțeles că ți-o dau înapoi.

— Lisette! O femeie blondă, care pare tulburată, aleargă spre noi, roșie la față. Aici erai! Nu îi mai deranja pe domnii. Apucând copilul de braț, ne aruncă o privire spășită. Îmi pare atât de rău. A fugit înainte să...

— Nicio grijă, o liniștesc, zâmbind. E adorabilă. Câți ani are?

— Face doi ani și jumătate pe 20, spune femeia cu o mândrie vizibilă. Nu știu de unde a moștenit asta. Dumnezeu știe, eu și tatăl ei abia am terminat liceul.

— Pot să citesc, ne anunță Lisette, uitându-se la Julian. Dar tu?

Julian se ridică de pe bancă și se așază într-un genunchi în fața fetiței.

— Și eu pot să citesc, spune el serios. Dar nu toată lumea poate, deci cu siguranță tu ești avansată.

Copila strălucește de fericire.

— Pot și să număr până la o sută.

— Pe bune? Julian își înclină capul într-o parte. Ce altceva mai poți face?

Văzând că nu ne deranjează prezența copilului, femeia blondă se relaxează vizibil și îi dă drumul mâinii fiicei sale.

— Știe toate cuvintele de la cântecul acela din „Regatul de Gheață", spune ea, netezind părul copilei. De fapt, poate să-l și cânte.

— Chiar poți? o întreabă Julian pe fetiță, cu un ton cât se poate de serios.

Ea dă entuziastă din cap și începe să fredoneze cu voce tare cântecul, pe o tonalitate înaltă, de copil.

Eu am un zâmbet până la urechi, așteptându-mă ca Julian să o oprească din clipă în clipă, dar nu o face. În schimb, ascultă cu atenție și o aprobă fără urmă de ironie. Când Lisette termină cântecul, el aplaudă și o întreabă care este filmul ei preferat de la Disney, încurajând-o pe fetiță să înceapă o sporovăială entuziastă despre „Cenușăreasa" și „Mica Sirenă".

— Îmi pare rău, se scuză mama ei din nou față de mine când Lisette nu dă niciun semn că s-ar opri. Nu știu ce a apucat-o astăzi. Nu e niciodată atât de vorbăreață cu străinii.

— E în regulă, spune Julian, ridicându-se grațios în picioare când Lisette face o pauză să-și recapete suflul. Nu ne deranjează. Aveți o fiică minunată.

— Aveți copii? întreabă mama lui Lisette, zâmbind spre el cu aceeași expresie adorabilă ca și fiica ei. Vă purtați atât de bine cu ea.

— Nu, privirea lui Julian se îndreaptă scurt spre abdomenul meu, nu încă.

— O! Femeia trage aer în piept, aruncându-ne încântată un zâmbet uriaş. Felicitări! Veţi avea copii frumoşi, ştiu sigur.

— Mulţumim, spun eu, simţind cum mă înroşesc. Abia aşteptăm.

— Ei bine, trebuie să plecăm, spune mama lui Lisette, apucând-o din nou de braţ pe fiica ei. Haide, Lisette, iubito, spune la revedere acestor tineri drăguţi. Au treabă, iar noi trebuie să mâncăm de prânz.

— La revedere. Copila chicoteşte şi îi face semn cu mâna lui Julian. O zi frumoasă!

Zâmbind, Julian îi face şi el cu mâna, apoi se întoarce spre mine.

— Masa de prânz nu e o idee rea. Ce zici, dulceaţa mea? Eşti gata să mergem acasă?

— Da. Păşesc mai aproape de Julian şi-mi petrec braţul după cotul lui. Simt o durere ciudată în piept. Hai să mergem acasă.

În timpul drumului cu maşina spre casă, pentru prima dată, îmi permit să visez cu ochii deschişi. O fantezie în care Julian şi cu mine avem o viaţă normală de familie. Închid ochii şi mi-l imaginez pe bărbatul care m-a răpit la fel ca azi în parc: un bărbat frumos, întunecat, periculos, îngenunchind lângă o minune de fetiţă.

Îngenunchind lângă copilul *nostru*.

Un copil pe care, atât cât durează această fantezie, mi-l doresc cu toată fiinţa mea.

22

JULIAN

Sâmbătă dimineaţa, mă trezesc devreme şi mă duc jos la bucătărie. Rosa e deja acolo şi, după ce verific că are totul sub control, urc înapoi la Nora.

Încă doarme când intru în dormitor. Mă apropii de pat şi trag cu grijă pătura de pe ea ca să nu o trezesc. Mormăie ceva, se rostogoleşte pe spate, dar nu deschide ochii. Arată incredibil de sexy, întinsă acolo aşa goală, şi încerc să ignor erecţia din pantaloni în timp ce iau o sticluţă cu ulei de masaj cald pe care am adus-o de la bucătărie şi torn lichidul în palmă.

Încep cu picioarele ei, de vreme ce ştiu cât de mult îi place iubitei mele masajul la tălpi. De îndată ce îi ating tălpile, degetele de la picioare i se curbează şi un geamăt somnoros îi scapă de pe buze. Sunetul îmi face erecţia mai tare, dar rezist impulsului de a mă urca în pat şi de a mă scufunda în corpul ei întins şi delicios.

În această dimineaţă, doar plăcerea ei contează.

Îi masez întâi un picior, oferind atenţie egală fiecărui deget, apoi îmi mut atenţia pe celălalt picior înainte de a urca pe gambele suple şi coapse. Atunci, Nora toarce deja şi ştiu că e trează, deşi are ochii încă închişi.

— La mulţi ani, iubito, şoptesc eu, aplecându-mă să-i masez cu ulei abdomenul catifelat şi ferm. Ai dormit bine?

— Mmmm.

Sunetul nearticulat pare tot ce reuşeşte să rostească în timp ce eu mă mut cu mâinile pe sânii ei. Sfârcurile întărite îmi apasă în palme, aproape cerşind să fie supte. Nu pot rezista tentaţiei şi mă aplec luându-i un sfârc în gură, trăgându-l cu putere şi sugându-l adânc. Ea trage aer în piept, deschide ochii larg şi eu îmi îndrept atenţia spre celălalt sân, în timp ce degetele mele uleioase alunecă în jos pe corpul ei ca să-i stimulez clitorisul.

— Julian, geme ea. Respiraţia îi devine mai rapidă în timp ce împing două degete în canalul strâmt şi fierbinte şi le răsucesc în interiorul ei. Doamne Dumnezeule, Julian!

Cuvintele ei se termină cu un ţipăt uşor în timp ce corpul i se tensionează şi atunci o las să pulseze ca să se elibereze.

Când încetează contracţiile, îmi retrag degetele din sexul ei umflat şi le plimb în sus spre torace.

— Întoarce-te, iubito, spun uşor. Nu am terminat cu tine încă.

Ea mă ascultă şi mă întind din nou după uleiul de masaj. Torn o cantitate generoasă în palmă, îi masez gâtul, braţele şi spatele, bucurându-mă de gemetele ei necontenite de plăcere. Când ajung la formele ferme ale fundului ei, respir greu şi eu, penisul îmi e ca o ţeapă de oţel în pantaloni. Mă urc în pat, îi încalec coapsele şi mă aplec în faţă, acoperind-o cu corpul meu.

— Vreau să ţi-o trag, îi şoptesc la ureche, ştiind că ea simte presiunea tare a erecţiei mele pe fundul ei. Vrei, iubito? Vrei să te iau şi să îţi dai drumul din nou?

Ea tremură sub mine.

— Da. Te rog, da.

Un zâmbet întunecat îmi apare pe buze.

— Dorința ta e poruncă pentru mine.

Îmi trag fermoarul la pantaloni, îmi scot penisul și îmi strecor o mână sub șoldurile ei, ridicând-o la un unghi mai bun. În oricare altă zi, aș turna ulei peste gaura mică a fundului ei și i-aș trage-o acolo, bucurându-mă de reticența ei, dar nu astăzi. Azi îi voi oferi doar ceea ce își dorește.

Apăsând penisul de intrarea ei mică și alunecoasă, încep să împing.

O căldură umedă, plăcută mă învăluie în timp ce îmi fac loc tot mai adânc în corpul ei. În ciuda poftei care bubuie în mine, mă mișc încet, lăsând-o să se adapteze dimensiunilor mele. Când am intrat complet, ea geme, strângându-se în jurul meu, și sunt gata să-mi dau drumul de la senzația asta de stoarcere; testiculele mi se întăresc lipindu-se de corp.

— Julian... gâfâie ea din nou, zvârcolindu-se sub mine în timp ce încep să o penetrez încet, cu mișcări controlate. Julian, te rog, lasă-mă să-mi dau drumul...

Rugămințile ei mă împing peste limită și cu un mârâit grav încep să i-o trag tot mai tare, lovind în carnea ei strâmtă și mătăsoasă. O aud cum țipă, îi simt corpul cum mă strânge mai tare și, când încep din nou contracțiile, explodez cu un geamăt aspru și sperma îmi țâșnește spasmodic în vaginul ei.

După aceea, mă întind lângă ea și o strâng în brațe.

— La mulți ani, iubito, la împlinirea a douăzeci de ani, șoptesc în părul ei încurcat și ea râde ușor, plină de încântare.

— O, Julian, nu trebuia, protestează Nora când îi prind la gât un pandantiv delicat cu diamant. Este superb, dar...

— Dar ce?

Fac un pas în spate admirând în oglindă cum arată piatra în formă de semilună pe pielea ei aurie.

Ea se întoarce de la oglindă cu fața spre mine, ochii îi sunt întunecați și serioși.

— Deja mi-ai făcut ziua atât de specială, cu masajul și clătitele pe care le-a pregătit Rosa pentru micul-dejun. Nu trebuia să-mi iei și un cadou atât de scump. Mai ales că eu nu am reușit să-ți iau ție nimic de ziua ta.

— Ziua mea e în noiembrie, spun amuzat. În noiembrie trecut nici măcar nu știai că am supraviețuit exploziei, deci nu aveai cum să-mi iei ceva. Iar în anul de dinainte, ei bine... zâmbesc, aducându-mi aminte cât de mult i-au displăcut primele luni pe insulă.

— Așa e, spune Nora fără să clipească. Cu un an în urmă am avut altele în minte.

Râd.

— Sunt sigur. În orice caz, nu îți face griji. Eu nu îmi sărbătoresc ziua de naștere.

— De ce nu? Sprâncenele i se apropie într-o încruntare uimită. Nu îți plac zilele de naștere?

— Nu ale mele. Părinții mei uitau de asta cu regularitate când eram copil și am învățat să uit și eu la rândul meu. În orice caz, nu are nimic de-a face cu cadoul acesta. Dacă nu îți place, îți pot lua altceva.

— Nu! Nora apucă posesiv lănțișorul. Îl ador!

Atunci este al tău. Păşesc spre ea, îi ridic bărbia cu degetele şi o sărut scurt şi apăsat pe buze înainte să păşesc înapoi în spate. Acum ar trebui să te pregăteşti. Părinţii tăi te aşteaptă să iei prânzul cu ei.

Ea clipeşte, uitându-se lung la mine.

- Ce facem în seara asta? Le-ai spus că avem deja planuri.

— Avem. Te scot la un restaurant în oraş. Fac o pauză şi mă uit la ea. Doar dacă nu vrei să facem altceva? E alegerea ta.

— Pe bune? Faţa i se luminează de încântare. În acest caz putem face ceva nebunesc?

— Cum ar fi?

— Putem merge la club după cină?

Prima mea reacţie este să spun nu, dar îmi muşc buzele şi îmi reţin cuvintele.

— De ce? întreb în schimb.

Ea dă din umeri, pare uşor ruşinată.

— Nu ştiu. M-am gândit că ne-am distra. Nu am mai fost la club de când... şi tace muşcându-şi buza.

— De când m-ai întâlnit.

Încuviinţează din cap şi îmi aduc aminte de conversaţia pe care am avut-o după prânzul cu prietenele ei. Nora avea atunci în voce o anumită dorinţă când am vorbit de ieşit şi de distracţie, o nostalgie după lucrurile pe care credea că nu le va mai experimenta niciodată.

— La ce club vrei să mergem? o întreb, nevenindu-mi să cred că îi susţin ideea.

Ochii Norei se luminează.

— Orice club, spune repede. Oricare crezi tu că e sigur. Nu mă interesează unde mergem, atât timp cât este muzică şi se dansează.

— Ce zici de clubul unde ne-am întâlnit? sugerez eu reticent. Oamenii mei sunt familiarizați cu locul de dinainte, aşa că va fi mai uşor...

— Da, perfect, mă întrerupe, strălucind. O putem lua şi pe Rosa cu noi? Ştiu că i-ar plăcea. Probabil că se vede pe fața mea ce gândesc, pentru că ea mă lămureşte rapid: Doar la club, nu şi la cină. Şi eu vreau să luăm cina doar noi doi.

Oftez.

— Sigur. O să rog una dintre gărzi să o aducă cu maşina, ca să ne putem întâlni la club după cină.

Nora țipă de bucurie şi se aruncă de gâtul meu.

— Mulțumesc! O, abia aştept! O să fie extraordinar!

Şi în timp ce iese spre prânzul cu părinții ei, eu mă întâlnesc cu Lucas să vedem cum putem securiza un club de noapte foarte popular în Chicago într-o sâmbătă seara.

— Uau, Julian, e extraordinar, exclamă Nora când intrăm într-un restaurant franțuzesc de lux pe care l-am ales pentru cina noastră. Cum ai obținut o rezervare? Am auzit că trebuie să aştepți luni bune... Apoi se opreşte şi îşi dă ochii peste cap. Ah, nu contează. Ce tot spun? Bineînțeles că tu, dintre toți oamenii, poți obține o rezervare.

Zâmbesc văzând cât este de entuziasmată.

— Mă bucur că îți place. Să sperăm că şi mâncarea e la fel de bună ca atmosfera.

Chelnerul ne conduce la masa noastră, care este într-un separeu privat în partea din spate a restaurantului. În loc de vin, comand apă minerală pentru amândoi şi cer şi meniul de degustare după ce le explic ce restricții alimentare are Nora pe perioada sarcinii.

— Foarte bine, domnule, spune chelnerul, înclinându-se uşor, şi, înainte să ne dăm seama, primul fel este pe masa noastră.

În timp ce ciugulim din risotto cu sparanghel şi ravioli cu homar, Nora îmi povesteşte cum a fost prânzul şi ce fericiţi au fost părinţii ei că i-au aniversat ziua de naştere împreună.

— Mi-au cumpărat un set de pensule de pictat, spune ea, râzând. Presupun că asta înseamnă că tata nu mai e atât de sceptic în privinţa hobbyului meu.

— Asta e bine, iubito. Nici nu ar trebui să fie. Ai un talent uimitor.

— Mulţumesc.

Îmi zâmbeşte luminos şi se întinde după paharul cu apă.

În timp ce vorbim, descopăr că nu-mi pot lua privirea de la ea. Radiază în seara asta, e mult mai frumoasă decât am văzut-o vreodată. Rochia albastră fără bretele e sexy şi elegantă în acelaşi timp, deşi prea scurtă pentru liniştea minţii mele. Când am văzut-o coborând scările în seara asta, în acea rochie şi cu pantofii argintii cu toc înalt, abia am putut să nu o târăsc sus înapoi şi să i-o trag trei zile în şir. Nu mă ajută nici că a folosit nu ştiu ce machiaj ca să-şi facă buzele strălucitoare şi super sexy. De fiecare dată când ia în gură furculiţa, mi-o imaginez sugându-mi penisul şi pantalonii încep să devină inconfortabil de strâmţi.

— Ştii, nu mi-ai spus niciodată ce făceai la club când ne-am întâlnit prima dată, spune ea când ajungem la jumătatea celui de-al treilea fel de mâncare. De ce erai la Chicago, în general? Majoritatea afacerilor tale sunt în afara Statelor Unite, nu-i aşa?

— Da, spun eu încuviinţând din cap. Nu eram aici pentru afaceri în acel sens. O cunoştinţă mi-a recomandat

un analist de fonduri de investiţii, aşa că aveam interviu cu el pentru poziţia de manager de portofoliu personal.

— Ah, ochii Norei se măresc. E tipul cu care te-ai întâlnit zilele trecute?

— Da. Mi-a plăcut ce am văzut în urmă cu doi ani, aşa că l-am angajat. Şi apoi am decis să ies şi să vizitez puţin oraşul, aşa am ajuns la acel club.

— Nu îţi făceai griji în privinţa securităţii atunci?

— Aveam câţiva oameni cu mine, dar nu, Al-Quadar nu era încă o ameninţare majoră şi, în plus, nu te aveam ca să-mi fac griji pentru tine.

Abia când am luat-o pe Nora am devenit atât de paranoic în privinţa măsurilor de securitate. Dulceaţa mea nu ştie cât de vulnerabil mă face, nu îşi dă seama de ce sunt în stare ca să o protejez. Dacă aş fi fost sigur că Majid îi dă drumul fără să o rănească, i-aş fi dat explozibilul şi orice ar mai fi cerut Al-Quadar.

Aş fi făcut orice ca să o iau înapoi.

— Aveai de gând să te cuplezi cu vreo femeie în seara aia? întreabă Nora, sorbind o înghiţitură din paharul ei. Tonul ei e relaxat, dar privirea din ochii ei nu e nici pe departe.

Zâmbesc, pentru că mă bucură gelozia ei aparentă.

— Poate, o tachinez eu. De asta se duc la cluburi majoritatea bărbaţilor, ştii. Nu ca să danseze, te asigur.

— Şi ai făcut-o? Se apleacă în faţă, mâna ei mică strânge încordată furculiţa. Ai agăţat pe cineva după ce am plecat eu?

Sunt tentat să o mai tachinez niţel, dar nu pot fi atât de crud.

— Nu, dulceaţa mea. M-am întors la hotel singur în noaptea aceea, incapabil să mă gândesc la altceva decât la acea micuţă fată frumoasă pe care am întâlnit-o.

Am şi visat-o. Am visat faţa ei care semăna atât de mult cu Maria... pielea ei mătăsoasă şi formele delicate.

Toate lucrurile întunecate şi nebune pe care voiam să i le fac.

— Înţeleg. Nora se relaxează şi un zâmbet îi apare pe chip. Şi ziua următoare? Ai ieşit din nou?

— Nu. Mă întind după smochinele umplute cu crab. Nu mai vedeam rostul.

Nu, când eram atât de înnebunit să petrec ore întregi uitându-mă la fotografiile cu ea pe care i le făcuseră gărzile mele.

Nu, când deja ştiam că nu voi mai dori niciodată atât de mult o femeie.

23

NORA

Când ieşim din restaurant, mă simt ca în al nouălea cer. Cina noastră din seara asta a fost cea mai apropiată de o întâlnire romantică adevărată din tot ce am trăit noi şi pentru prima dată în luni întregi am speranţă pentru viitor.

E posibil să nu fim niciodată „normali”, dar asta nu înseamnă că nu putem fi fericiţi.

În timp ce ne îndreptăm cu maşina spre club, îmi dau voie să visez din nou cu ochii deschişi, că Julian şi cu mine suntem o familie. Acum pare mai real, mai substanţial. Pentru prima dată, pot să ne văd crescându-ne copilul împreună. Nu ar fi uşor şi am fi în permanenţă înconjuraţi de gărzi, dar am putea reuşi. Am putea face lucrurile să meargă. Am trăi în majoritatea timpului la moşie, dar am şi călători. I-am vizita pe părinţii mei şi pe prietenele mele şi am merge în locuri din Europa şi Asia. Aş avea o carieră ca artistă, iar afacerile lui Julian ar fi undeva în fundalul vieţilor noastre, în loc să ocupe un loc central.

Nu ar fi genul de viaţă la care am visat când eram mai tânără, dar, cu toate acestea, ar fi o viaţă bună.

Ne ia jumătate de oră să ajungem la club prin traficul din centru. Când coborâm din maşină, Rosa e deja acolo, aşteptându-ne. Când mă vede, îmi zâmbeşte cu toţi dinţii şi aleargă la maşină.

— Nora, arăţi splendid! exclamă ea înainte să se întoarcă spre Julian. Şi dumneavoastră, Señor. Apoi ne zâmbeşte larg, strălucitor. Vă mulţumesc foarte mult că m-aţi luat cu voi în seara asta. Îmi doream enorm să merg la un adevărat club de noapte american!

— Mă bucur că ai putut veni, îi spun zâmbind. Arăţi extraordinar! Şi aşa este. În pantofi roşii sexy cu toc înalt şi o rochie scurtă galbenă mulată pe formele ei, Rosa arată atrăgătoare ca o *pinup girl.*

— Chiar crezi asta? spune cu nerăbdare. Am luat rochia din oraş. M-am gândit că poate e prea mult.

— Nu există aşa ceva, spun eu ferm. Arăţi absolut fenomenal. Acum, hai să dansăm.

Şi apucând-o de mână, o conduc spre intrarea în club, iar Julian ne urmează amuzat.

Deşi clubul este aşezat într-o parte mai veche, mai sordidă a centrului oraşului Chicago, e o coadă lungă de aşteptare la intrare. Locul e probabil şi mai popular în prezent decât a fost în urmă cu doi ani. Când trecem, bărbaţii ne evaluează din priviri, pe mine şi pe Rosa, în timp ce femeile se holbează la Julian. Nu le învinovăţesc, chiar dacă o parte întunecată din mine vrea să le smulgă ochii. Soţul meu s-a îmbrăcat elegant în seara asta, cu un blazer croit impecabil şi jeanşi negri de designer şi arată fabulos fără să facă niciun efort, ca un star de cinema la o premieră de film. Bineînţeles, starurile de cinema nu ascund de obicei arme şi cuţite sub sacourile lor elegante, dar încerc să nu mă gândesc la asta.

Julian îi spune ceva bodyguardului şi intrăm, trecând pe lângă mulţimea care aştepta. Nimeni nu

ne verifică actele de identitate, nici măcar la bar, când Julian îi ia de băut Rosei. Mă întreb dacă e cumva fiindcă oamenii lui Julian au anunţat deja conducerea clubului de venirea noastră.

Oricum ar fi, e bestial!

E doar ora zece, dar clubul sare deja în picioare, ultimele hituri dance şi pop răsună în difuzoare. Deşi nu am băut deloc alcool, mă simt drogată, ameţită de entuziasm. Râzând, îi prind pe Rosa şi pe Julian şi îi trag pe amândoi pe ringul de dans, unde un puhoi de oameni se freacă deja unii de alţii.

Când ajungem în mijlocul ringului de dans, Julian mă învârteşte şi mă trage lipindu-mă de el, ţinându-mă după spate în timp ce începem să ne mişcăm pe muzică. Imediat îmi dau seama ce face. În felul cum mă ţine, stau cu faţa la Rosa şi cumva noi trei dansăm împreună, dar corpul masiv al lui Julian mă înconjoară. Nimeni nu mă poate atinge, fie voit sau din greşeală, nu fără să treacă mai întâi de el.

Chiar şi în mijlocul unui ring de dans aglomerat, îi aparţin lui Julian şi numai lui Julian.

Rosa zâmbeşte larg, părând că-şi dă seama şi ea de intenţiile lui Julian. Ea este şi mai emoţionată decât mine, ochii îi strălucesc în timp ce-şi mişcă fundul pe ultima piesă a lui Lady Gaga. Nu trece mult şi doi tineri arătoşi se strecoară lângă ea şi eu o privesc zâmbind cum începe să flirteze cu ei şi să se îndepărteze treptat de mine şi de Julian.

De îndată ce ea e prinsă, Julian mă răsuceşte cu faţa spre el.

— Cum te simţi, iubito? mă întreabă cu voce joasă, care răzbate prin muzica asurzitoare. Luminile colorate clipesc pe faţa lui, făcându-l să arate ireal de frumos. Eşti obosită? Ţi-e greaţă?

— Nu. Zâmbesc şi scutur puternic din cap. Mă simt perfect. Mai mult decât perfect, de fapt.

— Da, aşa este, şopteşte, trăgându-mă mai aproape de el şi mă înroşesc toată când simt umflătura tare din pantalonii lui. Mă doreşte şi corpul meu răspunde imediat, durerea din centrul meu pulsând pe ritmul muzicii. Suntem înconjuraţi de oameni, dar toţi par să dispară când ne uităm lung unul la altul, iar corpurile noastre încep să se mişte într-un ritm primordial, sexual. Sânii mi se umflă, sfârcurile se întăresc când mă lipesc de pieptul lui şi chiar şi prin straturile de haine pe care le purtăm îi pot simţi căldura corpului său masiv... aceeaşi căldură care creşte şi în mine.

— La naiba, iubito, respiră el, uitându-se lung în jos la mine. Şoldurile i se mişcă înainte şi înapoi în timp ce ne legănăm împreună, conduşi de ritmul muzicii, dar şi de nevoia unuia pentru celălalt. Nu trebuie să mai porţi rochia asta niciodată.

— Rochia? Mă uit la el fix, corpul îmi arde. Crezi că rochia e de vină?

Închide ochii şi inspiră adânc înainte să-i deschidă iar şi să mă privească.

— Nu, spune el aspru. Nu e rochia, Nora. Tu eşti. La naiba, întotdeauna eşti tu!

Mă aştept cumva să mă târască de acolo, dar nu o face. În schimb, slăbeşte strânsoarea şi lasă spaţiu câţiva centimetri între noi. Îi pot simţi corpul încă lipit de mine, dar sexualitatea pură a momentului s-a mai diminuat, permiţându-mi să respir din nou. Dansăm aşa alte câteva piese, apoi începe să-mi fie sete.

— Aş putea să beau nişte apă? îl rog, ridicând vocea ca să mă audă şi Julian încuviinţează că da, conducându-mă spre bar.

Când trecem pe lângă Rosa, văd că ea încă dansează cu cei doi tipi și pare mulțumită strânsă așa sendviș între ei. Îi fac cu ochiul și ridic discret degetul mare în sus, apoi ieșim din mulțimea care dansează.

Julian îmi întinde un pahar cu apă cu gheață și, recunoscătoare, îl beau cu înghițituri mari, simțind că ard. El zâmbește în timp ce mă privește cum beau și știu că și el își amintește prima noastră întâlnire, chiar aici la bar.

Când ne întoarcem pe ringul de dans, o văd pe Rosa mergând spre toalete. Îmi face cu mâna, zâmbind larg, și eu îi răspund la fel, apoi mă întorc spre Julian.

— Hai să mai dansăm, spun, apucându-l de mână și ne afundăm iar în mulțime fix când începe o piesă nouă.

Câteva clipe mai târziu, îmi dau seama că am și eu nevoie la baie.

— Trebuie să fac pipi, îi spun lui Julian și el zâmbește, conducându-mă din nou de pe ringul de dans. Mergem împreună spre partea din spate a clubului, apoi mă îndrept spre toaleta pentru femei, în timp ce Julian se reazemă de perete, privind cum aștept la rând pe un hol întunecat, circular care duce spre toalete. Mă întreb dacă mă păzește și aici și aproape că îmi vine să râd la ideea că e gata să intre după mine la baie, la cât de îngrijorat este.

Din fericire, nu o face. În schimb, rămâne lângă intrarea spre holul îngust, cu brațele încrucișate la piept.

Coada este lungă și durează aproape cincisprezece minute până îmi vine rândul. Intru în încăperea cu trei cabine și-mi fac treaba. Abia când mă spăl pe mâini îmi dau seama că Rosa a dispărut în direcția asta și că nu am mai văzut-o ieșind.

Îmi scot telefonul din geanta micuţă şi-i scriu un mesaj lui Julian: *A trecut Rosa pe lângă tine? O vezi pe undeva?*

Nu primesc răspuns imediat, aşa că ies din baie, gata să mă întorc, când zăresc ceva roşu puţin mai departe. Mă încrunt şi mă apropii de obiectul acela, pe holul circular, dincolo de toalete, şi atunci văd.

Un pantof roşu cu toc zace abandonat pe podea.

Inima îmi stă în loc.

Mă aplec şi îl ridic, şi un fior rece îmi trece pe spinare în jos.

Nu e nicio îndoială. Este pantoful Rosei.

Pulsul mi se accelerează, mă ridic, mă uit în jur, dar nu o văd nicăieri. Coridorul face o cotitură, astfel că nu mai văd nici toaleta acum.

Las jos pantoful şi scot telefonul din nou. Am un mesaj de la Julian: *Nu, nu o văd.*

Încep să scriu un răspuns, dar în acel moment, o uşă pe care nu o observasem până atunci se deschide la câţiva paşi mai încolo.

Un tip mic, slăbănog iese închizând uşa după el şi se sprijină de cadrul uşii.

E tânăr, îmi dau seama, când mă uit la el. Mai degrabă un adolescent, faţa lui palidă, cu pistrui, nu are nici urmă de fir de barbă. Stă relaxat, aproape leneş, dar ceva în felul cum mă priveşte mă pune pe gânduri.

— Scuze, îl abordez cu precauţie, şi strâmb din nas când simt mirosul puternic de alcool şi tutun pe care-l emană. Ai văzut-o cumva pe prietena mea? Purta o rochie galbenă.

El scuipă pe podea în faţa mea.

— Cară-te dracului de-aici, târfo!

Mă sperii atât de tare, încât fac un pas în spate. Apoi un val de furie explodează în mine, amestecat cu adrenalină.

— Poftim? Strâng pumnii. Cum mi-ai spus?

Adolescentul își schimbă poziția, devenind mai combativ.

— Am spus...

Şi în acel moment aud.

Ţipătul unei femei în spatele uşii, urmat de sunetul unui obiect care cade pe jos.

Adrenalina mea atinge limita. Fără să mă gândesc, păşesc înainte şi balansez în sus pumnul drept, aşa cum m-a învăţat Julian. Elanul mişcării amplifică forţa loviturii şi tipul se sufocă când pumnul meu îl izbeşte în plexul solar. E gata să se prăbuşească în faţă şi în acel moment ridic cu forţă genunchiul, strivindu-i testiculele.

Se apleacă urlând ascuţit, ţinându-se de şliţ, şi eu îl apuc de ceafă, îmi iau avânt şi-l trag în faţă pocnindu-l cu piciorul drept.

Funcţionează mai bine chiar ca la antrenament.

El cade, cu braţele zvâcnindu-i, şi se loveşte cu capul de peretele opus al coridorului. Apoi alunecă pe podea, corpul lui zăcând moale şi nemişcat în faţa mea.

Tremur şi mă uit cu gura căscată la el. Nu-mi vine să cred că tocmai am făcut asta.

Nu-mi vine să cred că am pus jos un tip într-o bătaie, chiar dacă era un adolescent beat.

Un alt ţipăt se aude în spatele uşii şi mă smulge din zăpăceală.

Recunosc vocea şi un nou val de adrenalină îmi ridică pulsul. Bazându-mă doar pe instinct, sar peste corpul tânărului căzut şi împing în lături uşa.

Camera e lungă şi îngustă, cu o altă uşă la capătul celălalt. O canapea pătată e lângă uşă şi pe acea canapea e prietena mea, hohotind de plâns şi luptându-se cu un bărbat care stă deasupra ei.

O clipă rămân încremenită, incapabilă să reacţionez, şi atunci observ dungi roşii pe rochia galbenă sfâşiată a Rosei.

O furie întunecată, fierbinte explodează în pieptul meu, măturând orice urmă de precauţie.

— Dă-i drumul! urlu, repezindu-mă în cameră.

Speriat, tipul sare de pe Rosa şi apoi, parcă amintindu-şi ce ticăloşie voia să facă, o apucă de păr şi o trage jos de pe canapea.

— Nora! strigă Rosa isteric, arătând ceva în spatele meu.

Îngrozită, mă răsucesc, dar e prea târziu.

Celălalt bărbat deja mă atacă, dosul mâinii lui zboară către faţa mea.

Lovitura mă izbeşte de perete, impactul loviturii îmi zdruncină toate oasele spatelui.

Ameţită, mă scurg pe podea şi, prin ţiuitul din urechi, aud vocea unui bărbat spunând:

— Poţi să i-o tragi aici dacă vrei. Eu o iau pe asta în maşină.

Şi în timp ce mâini aspre încep să-mi smulgă hainele, îl văd pe atacatorul Rosei târând-o spre uşa din capătul îndepărtat al camerei.

24

JULIAN

Plictisit, mă dezlipesc de perete și arunc o privire pe coridor. Nora e deja în fața cozii, așa că mă sprijin înapoi de perete și mă pregătesc să mai aștept o vreme. De asemenea, îmi notez în minte să nu mă mai întorc niciodată în acest club. Cozile astea sunt probabil ceva obișnuit aici și mi se pare ridicol că nu au făcut o toaletă mai mare pentru femei.

Scot telefonul și îmi verific e-mailul pentru a treia oară. Așa cum mă așteptam, nu s-a întâmplat nimic în ultimele trei minute, așa că îl pun deoparte din nou și mă gândesc să mă duc la bar să-mi iau ceva de băut. M-am abținut toată seara ca să-mi păstrez reflexele ascuțite în caz de pericol, dar o bere nu ar trebui să mă afecteze deloc.

Totuși, decid să nu fac asta. Deși câteva dintre gărzile mele sunt împrăștiate prin club, nu mă simt confortabil să o scap pe Nora din ochi mai mult de câteva minute. Aș fi așteptat chiar la coadă cu ea, dar coridorul ăsta curbat e atât de îngust, că abia încap femeile și, din când în când, câte un bărbat care își face loc printre ele.

Așa că aștept și mă distrez uitându-mă la dansatorii de pe ring. Cu toate corpurile care se freacă între ele,

atmosfera este foarte încărcată sexual, dar luminile care clipesc şi ritmul care pulsează nu-mi trezesc nimic. Fără Nora în braţele mele, care să mă excite, aş putea la fel de bine sta pe marginea unei străzi şi să mă uit cum creşte iarba.

Telefonul îmi vibrează în buzunar, întrerupându-mi şirul gândurilor. Îl scot, mă uit la mesajul Norei şi mă încrunt.

A trecut Rosa pe lângă tine? O vezi pe undeva?

Mă dezlipesc din nou de perete şi arunc o privire pe hol. Nu le văd nici pe Rosa, nici pe Nora acolo, dar fata care era în spatele Norei la coadă îşi aşteaptă acum rândul.

Mulţumit că Nora e în baie probabil, mă întorc să observ oamenii din club, căutând o rochie galbenă în mulţime. Nu prea se vede bine, cu atâta lume şi lumina difuză, dar rochia Rosei e suficient de strălucitoare încât ar trebui să o pot vedea.

Totuşi, nu văd nimic. Nici la bar, nici pe ringul de dans.

Încep să mă neliniştesc şi îmi fac loc prin mulţime ca să ajung de partea cealaltă a barului şi să verific din nou.

Nimic. Nici urmă de rochia galbenă.

Agitaţia mea se transformă în alertă totală acum. Iau telefonul din nou, verific localizarea dispozitivelor de urmărire ale Norei.

E încă la baie sau fix alături.

Fiind puţin mai calm acum, îi trimit mesaj lui Lucas să pună oamenii în alertă şi îi scriu Norei răspunsul înainte să încep să-mi fac loc printre oameni spre toalete. Poate sunt paranoic, dar trebuie să o am pe Nora cu mine. Chiar acum. Instinctele mele urlă că s-a

întâmplat ceva rău şi nu mă voi relaxa până nu o am în siguranţă lângă mine.

Când ajung în hol, văd că sunt şi mai multe femei la coadă, ba chiar că s-a format un rând şi la toaleta bărbaţilor. Coridorul îngust e complet blocat, aşa că încep să mă împing printre oameni, ignorând strigătele lor nervoase.

Nora nu e la coada asta, deşi dispozitivele de urmărire îmi arată că e în zonă. Nu e nici în toaleta femeilor, îmi dau seama de asta când trec pe lângă ea. După aplicaţia mea de urmărire, ea e cam la zece metri în faţă, un pic la stânga coridorului curbat. Dincolo de acest punct nu mai sunt oameni şi eu grăbesc pasul, îngrijorarea mea amplificându-se.

O clipă mai târziu, văd corpul unui bărbat pe podea, lângă o uşă închisă.

Îmi îngheaţă sângele în vine şi simt pe limbă frica acidă şi ascuţită. Dacă a răpit-o cineva pe Nora, dacă i-a făcut rău în vreun fel...

Nu. Nu pot să mă gândesc la asta, nu când ea are nevoie de mine.

Un calm de gheaţă mă cuprinde, blocând frica. Ghemuindu-mă, iau cuţitul din teaca de la gleznă şi îl pun la catarama curelei, ca să am acces uşor la el. Apoi, ridicându-mă în picioare, scot arma şi păşesc peste corp, ignorând sângele care-i picură bărbatului din frunte.

Conform aplicaţiei, Nora este doar la câţiva metri de mine, în partea stângă, ceea ce înseamnă că este dincolo de uşă.

Trag adânc aer în piept, împing uşa deschizând-o şi intru în cameră.

Imediat, un ţipăt înfundat în dreapta mea îmi atrage atenţia. Mă întorc şi văd două siluete care se luptă lângă perete... şi îmi dispare orice urmă de calm.

Nora, Nora mea, se luptă cu un bărbat de două ori cât ea. El e deasupra ei, cu o mână îi acoperă țipetele și cu cealaltă îi rupe hainele. Ochii ei sunt furioși și sălbatici, degetele îi sunt curbate ca niște gheare și îl zgârie pe față și pe gât, lăsând urme de sânge pe toată pielea.

O ceață roșie mă cuprinde, o furie mai violentă decât orice am trăit vreodată.

Dintr-o săritură sunt peste ei, trăgându-l pe bărbat de pe Nora. Nu trag cu arma, e prea riscant cu ea atât de aproape, dar am deja cuțitul în mână când îl pun pe el la podea și, cu antebrațul stâng, îi zdrobesc gâtul. Se sufocă, ochii îi ies din orbite în timp ce ridic cuțitul și îl înfig în el dintr-o parte, iar și iar. Sângele fierbinte țâșnește, împroșcându-mă tot, și îi simt groaza, știe că va muri. Mă lovește cu mâinile, dar nu simt loviturile. În schimb, îl privesc în ochi în timp ce îl înjunghii din nou și din nou, desfătându-mă cu agonia lui.

— Julian!

Țipătul Norei mă smulge din setea mea de sânge și sar în picioare, lăsându-l pe atacatorul ei zvârcolindu-se pe podea.

Ea tremură, rimelul și lacrimile îi curg pe față în timp ce se ridică sprijinindu-se de perete.

La naiba! O frică dezgustătoare îmi cuprinde pieptul. Mă grăbesc spre ea și o strâng la piept, panicat, o pipăi pe tot corpul să văd dacă e rănită. Nu are nimic rupt, dar buza inferioară e spartă și umflată, iar rochia e ruptă în zona pieptului. Și copilul... Nu, nu pot să mă gândesc la asta acum.

— Iubito, ești rănită? întreb și abia îmi recunosc vocea. Te-a rănit?

Ea clatină din cap, în timp ce ochii îi sunt încă sălbatici.

— Nu! Se răsucește în brațele mele, împingându-mă cu o forță surprinzătoare. Dă-mi drumul! Trebuie să mergem după ea!

— Ce? Cine? Speriat, fac un pas în spate, ținând-o de o mână ca să nu cadă.

— Rosa! A luat-o, Julian! A luat-o și a târât-o de aici! Nora își agită mâna liberă în direcția ușii din spate și țipă isteric: Trebuie să mergem după ea!

— Un alt bărbat a luat-o?

— Da! El a zis... Vocea Norei se sparge într-un suspin. A zis că o aranjează în mașină. Erau doi aici și unul a luat-o pe Rosa!

Mă uit fix la ea, o furie nouă se adună în mine. Poate nu sunt apropiat de Rosa, dar îmi place fata și este sub protecția mea. Ideea că a îndrăznit cineva să facă asta, să o atace pe ea și pe Nora în felul ăsta...

— Repede! mă imploră Nora, trăgând înnebunită de mâna cu care o țin ca să mă ducă la ușă. Haide, Julian, trebuie să ne grăbim! Abia a târât-o de aici, așa că îl mai putem prinde!

La naiba! Strâng din dinți, fiecare mușchi din corpul meu vibrează tensionat. Nu am mai fost atât de sfâșiat în viața mea. Nora e rănită și totul în mine urlă că ea este prioritatea mea, că ar trebui să o iau și să fug cu ea la adăpost cât mai repede posibil. Dar dacă ceea ce spune este adevărat, atunci singura cale să o salvez pe Rosa este să acționez imediat, iar oamenilor mei le va lua cel puțin câteva minute ca să ajungă unde suntem noi.

— Te rog, Julian! mă imploră Nora, hohotind, și panica din ochii ei decide pentru mine.

— Stai aici. Vocea mea e rece și tăioasă când îi dau drumul la mână și fac un pas în spate. Nu te mișca.

— Vin cu tine...

— Pe dracu' vii! Scot arma şi i-o pun în palmă. Aşteaptă aici şi trage în orice persoană pe care nu o recunoşti.

Şi, înainte să se opună, mă îndrept rapid spre uşa din spate, trimiţându-i pe drum un mesaj lui Lucas ca să-l anunţ ce se întâmplă.

25

NORA

De îndată ce Julian dispare pe uşă, mă prăbuşesc pe podea, ţinând strâns arma pe care mi-a dat-o. Picioarele îmi tremură şi capul mi se învârte şi mă trec valuri de greaţă. Mi se pare că sănătatea mea mintală atârnă de un fir de aţă. Doar faptul că ştiu că Julian s-a dus să o salveze pe Rosa mă ţine să nu alunec într-o isterie totală. Trag aer în piept tremurând, îmi şterg umezeala de pe faţă cu dosul palmei şi când cobor mâna, o dâră roşie îmi atrage atenţia.

Sânge.

Am sânge pe mine.

Mă uit lung la el, cu repulsie şi fascinaţie. E probabil de la bărbatul pe care Julian l-a ucis. Soţul meu era plin de sânge când m-a atins şi acum sunt plină peste tot, dârele roşii de pe braţe şi piept îmi amintesc de una dintre picturile mele. În mod ciudat, analogia mă calmează puţin. Trag din nou aer în piept, mă uit în sus, mutându-mi atenţia de la mortul care zace la vreun metru de mine.

Acum îmi dau seama cu groază că îl recunosc. E unul dintre cei doi tineri cu care dansa Rosa. Asta înseamnă că al doilea atacator este celălalt bărbat?

Mă încrunt, încercând să-mi amintesc trăsăturile lui, dar în mintea mea totul e încețoșat. În plus, nu-mi amintesc să-l fi văzut până atunci pe adolescentul care păzea intrarea în cameră. Era cu partenerii de dans ai Rosei? Dacă da, de ce? Nimic din toate astea nu are logică. Chiar dacă cei trei sunt violatori în serie, cum de au crezut că pot scăpa după un atac atât de brutal într-un club?

Bineînțeles, motivele celui care zace acum pe podea nu mai contează. Știu că e mort pentru că nu-i mai zvâcnește corpul. Are ochii deschiși și gura îi atârnă, un fir de sânge i se prelinge pe obraz. Miroase a mort, a sânge, a fecale și a frică. Când îmi dau seama de mirosul îngrozitor, mă trag deoparte, târându-mă câțiva metri ca să mă chircesc mai aproape de canapea.

Alt bărbat a fost ucis în fața mea. Mă aștept să simt groază și repulsie, dar acestea nu apar. În schimb, tot ce simt este un fel de bucurie vicioasă. Ca pe un ecran de cinema, văd cuțitul lui Julian ridicându-se și lovind, intrând printre coastele bărbatului iar și iar, și nu mă pot gândi decât că mă bucur că e mort.

Mă bucur că Julian l-a sfârtecat.

E ciudat, dar lipsa mea de empatie nu mă deranjează de data asta. Încă mai simt mâinile bărbatului pe corpul meu, unghiile lui zgâriindu-mi pielea în timp ce-mi rupe hainele. A reușit să mă pună jos cât eram amețită de la lovitura lui și, deși m-am luptat cât am putut de tare, știam că pierd. Dacă Julian nu venea atunci...

Nu. Opresc acel gând. Julian a venit, deci nu am de ce să mă mai gândesc la ce e mai rău. În cele din urmă, am scăpat cu daune minime. Buza spartă îmi pulsează și spatele îmi e ca o vânătaie uriașă, dar nimic ireparabil. Corpul mi se va vindeca. Am mai fost lovită și am supraviețuit.

Adevărata întrebare este: Rosa va supraviețui?

Gândul că ea e rănită, distrusă, violată mă umple de furie. Vreau ca Julian să îl măcelărească pe celălalt bărbat la fel de sălbatic cum l-a ucis şi pe acesta. De fapt, aş vrea să fac eu însămi asta. Aş fi insistat să mă duc şi eu, dar dacă mă certam cu Julian, doar încetineam procesul de salvare a Rosei.

Acum, tot ce pot face este să aştept şi să sper că Julian o aduce înapoi.

Observ pe podea mica mea geantă şi mă târăsc să o ridic. Mă doare fiecare mişcare, dar vreau să-mi iau geanta. Am acolo telefonul, ceea ce înseamnă că-l pot suna pe Julian. Şi asta e important, fiindcă brusc îmi dau seama că nu doar Rosa e în pericol acum.

Şi soţul meu e în pericol.

Nu. Alung şi acest gând departe. Ştiu de ce e capabil Julian. Dacă e cineva pregătit să se ocupe de asta, atunci e bărbatul care m-a răpit. Viaţa lui Julian a fost înecată în violenţă încă din copilărie, să ucidă nişte lepădături e pentru el ca şi cum ar tunde iarba.

Doar dacă lepădătura nu e înarmată sau nu are acoliţi.

Nu. Strâng puternic din pleoape, refuzând să mă gândesc la aşa ceva. Julian se va întoarce cu Rosa şi totul va fi bine. Trebuie să fie bine. Vom fi o familie, vom construi o viaţă împreună.

O familie...

Fac ochii mari, mâna îmi coboară rapid spre abdomen şi trag aer zgomotos în piept. Pentru prima dată, îmi dau seama că, fără intervenţia lui Julian, Rosa şi cu mine nu am fi fost singurele victime ale violatorilor. Dacă eram brutalizată, bătută mai rău, nu se ştie ce s-ar fi întâmplat cu copilul.

Gândul acesta îngrozitor îmi taie respiraţia.

Încep să tremur iar şi în ochi îmi apar lacrimi noi. Nici nu ştiu de ce plâng. Totul e bine. Trebuie să fie.

Strâng geanta şi sunt atentă la uşă. Din clipă în clipă, Julian va intra cu Rosa şi vieţile noastre vor reveni la normal.

Din clipă în clipă.

Secundele trec încet. Atât de încet, încât tot ce pot face e să nu ţip. Mă uit fix la uşă până ce lacrimile mi se opresc şi încep să-mi ardă ochii de uscăciune. Oricât aş încerca, nu pot să alung imaginile întunecate şi pare că frica pe care o simt mă va înghiţi, mă va mânca de vie până nu va mai rămâne nimic.

În sfârşit, uşa începe să se deschidă cu un scârţâit.

Sar în picioare, uitând de toate durerile, dar apoi îmi amintesc cuvintele lui Julian de la plecare.

El nu e singurul care poate intra pe uşa aceea.

Ridicând arma pe care mi-a dat-o, ţintesc cu mâinile tremurânde şi aştept.

26

JULIAN

De îndată ce îi trimit mesajul lui Lucas, deschid ușa și ies în aleea din spatele clubului. Imediat, mirosul de gunoi îmi inundă nările, amestecat cu duhoarea înțepătoare de urină. Probabil a plouat cât eram înăuntru pentru că gropile din asfalt sunt pline cu apă, iar lumina unui felinar de stradă se reflectă în bălțile uleioase.

Ținându-mi în frâu furia violentă și îngrijorarea, scanez metodic împrejurimile. O să mă gândesc mai târziu la fața brăzdată de lacrimi a Norei și la cât de mult am greșit eu, dar acum trebuie să mă concentrez să o salvez pe Rosa.

Le datorez măcar atât ei și Norei.

Nu văd pe nimeni în preajmă, așa că înaintez printre tomberoanele de gunoi, îndreptându-mă spre stradă. Câțiva șobolani fug din calea mea când mă apropii. Mă întreb dacă ei pot simți pulsația violenței în venele mele, setea de sânge care crește cu fiecare pas pe care îl fac.

O singură moarte nu e de ajuns. Nici pe departe.

Pașii mei au un ecou ud când cotesc pe o stradă laterală îngustă și atunci văd.

Două siluete care se luptă lângă un SUV la vreo treizeci de metri.

Pot să văd galbenul rochiei Rosei în timp ce bărbatul încearcă să o tragă în mașină și o furie întunecată explodează din nou în mine.

Scot cuțitul și alerg spre ei.

Știu exact momentul când atacatorul Rosei mă vede. Face ochii mari, iar fața i se schimonosește. Înainte să pot reacționa, o aruncă pe Rosa spre mine și se urcă precipitat în mașină.

Alerg mai repede, reușesc să o prind pe Rosa înainte să cadă și ea se agață de mine, suspinând isteric. Încerc să o liniștesc în timp ce mă desprind din strânsoarea ei, dar e prea târziu.

Mașina pornește cu un vuiet și cauciucurile scrâșnesc când atacatorul Rosei apasă pedala de accelerație, fugind ca un laș ce este.

La naiba! Mă uit după mașina care dispare, gâfâind. Știu că oamenii mei sunt plasați la următoarea intersecție, dar un schimb de focuri în public ar atrage prea mult atenția. Ținând-o pe Rosa cu o mână, scot telefonul cu cealaltă și îi spun lui Lucas să urmărească mașina albă.

Apoi îmi îndrept atenția către femeia care plânge în brațele mele.

— Rosa.

Ignor adrenalina care îmi pompează prin vene și o îndepărtez ușor ca să pot evalua ce răni are. Are fața umflată pe o parte, cu sânge închegat, cu zgârieturi și vânătăi pe tot corp, dar spre ușurarea mea, nu văd niciun os rupt. Pare atât de zguduită, totuși, că ridic vocea vorbind cu ea ca și cum aș vorbi cu un copil:

— Cât de tare ești rănită, draga mea?

— El... ei... pare incoerentă şi tremură, are rochia sfâşiată şi eu strâng din dinţi în timp ce lupt cu un val nou de furie. Deja pot vedea că orice i s-ar fi întâmplat nu e ceva peste care să poată trece uşor.

— Haide, draga mea, hai să te duc înapoi la Nora.

Îmi păstrez vocea caldă şi joasă în timp ce mă aplec să o ridic. Tremură mai puternic când o salt în braţe şi strâng din dinţi în timp ce o iau înapoi spre alee cât de repede pot.

Când suntem în faţa uşii de la club, o las pe Rosa jos, apoi o sprijin de cot ca s-o ajut să treacă pragul uşii.

Suntem întâmpinaţi de Nora care ţinteşte cu un pistol în direcţia noastră. În clipa când ne vede, totuşi, faţa i se luminează şi lasă arma în jos.

— Rosa!

Lasă pistolul jos şi aleargă spre noi.

— Ai găsit-o, Julian! Ah, slavă Domnului că ai salvat-o!

Ajungând lângă noi, se ridică pe vârfurile de la picioare şi mă îmbrăţişează cu putere, apoi o ia pe Rosa în braţe şi o conduce către canapea. O aud cum îi şopteşte Rosei cuvinte liniştitoare, în timp ce ea stă agăţată de Nora şi plânge. Mă folosesc de această ocazie ca să chem maşina la aleea din spate.

Câteva minute mai târziu, maşina este pregătită.

— Haide, iubito. Trebuie să mergem, să vă duc pe amândouă la spital, spun eu cald, apropiindu-mă de canapea, iar Nora încuviinţează, ţinând-o în braţe pe Rosa care tremură. Soţia mea pare mai liniştită acum, isteria de mai devreme s-a dus complet. Totuşi, trebuie să mă lupt cu impulsul de a o lua în braţe şi de a mă asigura că e bine aşa cum pare. Singurul lucru care mă

oprește este faptul că știu că Rosa se va prăbuși fără ajutorul Norei.

Din fericire, dulceața mea pare să facă față sarcinii de a avea grijă de prietena ei traumatizată. Latura aceea de oțel pe care am simțit-o mereu în ea nu a fost niciodată mai evidentă decât acum. Chiar și cu furia care mă consumă, simt un val de mândrie când o văd pe Nora cum o ridică pe Rosa de pe canapea și o conduce spre ieșirea către alee.

Lucas stă sprijinit de mașină, așteptându-ne. Când privirea îi cade pe Rosa, pot să văd cum i se schimbă fața, expresia lui impasibilă se transformă în ceva întunecat și înspăimântător.

— Nenorociții naibii! murmură apăsat și ocolește mașina ca să ne deschidă portiera. Nenorociții dracului! Nu se poate opri să nu se uite la Rosa. Or să moară dracului!

— Da, așa vor face, sunt eu de acord, uitându-mă oarecum surprins cum o ia de lângă soția mea pe Rosa și o ajută pe fata care încă plânge să se așeze în mașină. Gestul lui e atât de neobișnuit de grijuliu, încât nu mă pot opri să nu mă întreb dacă nu e ceva între ei doi. Asta ar fi ciudat, având în vedere fixația lui cu traducătoarea rusoaică, dar s-au întâmplat și lucruri mai ciudate de atât.

Mă scutur de aceste gânduri și mă întorc spre Nora, care stă în picioare lângă portiera deschisă, ținându-se cu mâna stângă de partea de sus a cadrului ușii. Pare pierdută în lumea ei, privirea îi e ciudat de distantă când ridică mâna dreaptă și o așază pe abdomen.

— Nora?

Pășesc spre ea, iar o frică bruscă îmi cuprinde pieptul într-o gheară și în acel moment îi văd fața albă ca varul.

27

NORA

Crampele pe care am început să le simt în urmă cu câteva secunde se intensifică brusc, devenind o durere acută. Se întind în tot abdomenul, lăsându-mă fără suflare chiar în momentul când Julian păşeşte spre mine, cu chipul strâns de îngrijorare. Trag aer în piept, de două ori, şi simt instantaneu mâinile lui puternice cum mă ridică în aer.

— La spital, acum! strigă la Lucas şi, înainte ca eu să clipesc, mă trezesc în maşină, în braţele lui Julian, în timp ce maşina scrâşneşte la viraj ieşind de pe alee.

— Nora? Nora, eşti bine?

Vocea Rosei e plină de panică, dar nu o pot linişti în acest moment, nu cu totul răscolit în mine. Tot ce pot face este să respir scurt, mâinile mele se ţin convulsiv de umerii lui Julian şi el mă leagănă înainte şi înapoi, cu corpul lui mare încordat total sub mine.

— Julian.

Nu pot să nu ţip când o crampă puternică îmi sfâşie pântecul. Simt o umezeală fierbinte, alunecoasă pe coapse şi ştiu că dacă mă uit în jos voi vedea sânge.

— Julian, copilul...

— Ştiu, iubito.

El își apasă buzele pe fruntea mea şi mă leagănă mai tare.

— Rezistă. Te rog, rezistă.

Zburăm printre străzile întunecate, luminile stradale şi de la semafoare se încețoşează înaintea ochilor mei. O aud pe Rosa vorbind cu mine, mâinile ei moi îmi mângâie părul şi sunt vag conştientă de o senzație de vinovăție cu care ea se luptă acum după tot calvarul prin care a trecut.

Totuşi, ceea ce simt mai mult e frică.

O frică îngrozitoare că e prea târziu, că nimic nu va mai fi vreodată cum trebuie.

— Îmi pare rău, doamnă Esguerra.

Tânăra doctoriță se opreşte lângă pat, ochii ei căprui sunt plini de simpatie.

— Aşa cum ați bănuit, ați pierdut sarcina. Vestea bună, dacă poate fi una în astfel de momente, este că, fiind în primul trimestru de sarcină, sângerarea deja s-a oprit. Este posibil să mai existe mici sângerări şi scurgeri în următoarele zile, dar corpul dumneavoastră se va întoarce repede la starea normală. Nu există niciun motiv pentru care să nu încercați să rămâneți însărcinată din nou curând... dacă vă doriți, evident.

Mă uit lung la ea, îmi simt ochii de parcă au fost zgâriați cu glaspapir. Nu mai pot plânge. Am plâns toate lacrimile din mine. Sunt conştientă de mâna lui Julian care o ține pe a mea în timp ce stă aşezat pe marginea patului, de durerea surdă continuă din pântec şi nu mă pot gândi decât că am pierdut copilul.

Am pierdut copilul nostru şi este doar vina mea.

— Unde este Rosa? Am gâtul atât de umflat, încât trebuie să fac un efort ca să rostesc cuvintele. Se simte bine?

— Este în camera de lângă dumneavoastră, spune doctorița cu blândețe.

E extraordinar de drăguță, cu o față palidă, în formă de inimă, încadrată de părul castaniu.

— Ați vrea să vorbiți cu ea?

— Au examinat-o?

Vocea lui Julian e dură ca întotdeauna. Are fața și mâinile curate acum, a folosit niște apă îmbuteliată ca să se șteargă de sânge înainte să coborâm din mașină, dar sacoul gri are pete maronii. Mă gândesc ce cred oare doctorii despre înfățișarea noastră, dacă își dau seama că nu tot sângele de pe noi este al meu.

— Da, au terminat examinarea. Doctorița ezită o secundă. Domnule Esguerra, prietena dumneavoastră nu vrea să depună plângere și nici să vorbească cu poliția, dar e ceva ce noi recomandăm insistent în astfel de cazuri. Cel puțin, ar trebui să-i permită asistentei noastre medicale specializată pe abuzuri sexuale să colecteze probele. Poate puteți vorbi cu domnișoara Martinez, să ne ajutați să o convingem...

— Rănile ei necesită spitalizare? o întrerupe Julian, strângându-mă mai tare de degete. Sau poate merge acasă cu noi?

Doctorița se încruntă.

— Poate merge acasă, dar...

— Și soția mea? îi aruncă tinerei femei o privire pătrunzătoare. Sunteți sigură că nu are și alte răni în afară de vânătăi?

— Da, așa cum v-am explicat mai devreme, domnule Esguerra, toate analizele au ieșit bine. Doctorița

îi susţine privirea fără să clipească. Nu sunt contuzii şi nici răni interne, nu are nevoie de dilatare şi chiuretaj, o procedură care se face când sarcina e pierdută în primele luni. Vă recomand ca doamna Esguerra să o ia uşor în următoarele zile, dar după aceea se poate întoarce la activităţile obişnuite.

Julian se uită în jos spre mine.

— Iubito? Vocea lui devine mai caldă. Vrei să rămâi aici până mâine-dimineaţă pentru orice eventualitate sau preferi să mergi acasă?

— Acasă, înghit cu durere. Vreau să merg acasă.

— Doamnă Esguera... Doctoriţa îşi pune mâna pe antebraţul meu, degetele ei subţiri sunt calde pe pielea mea. Când ridic privirea spre ea, îmi spune cu delicateţe: Ştiu că este o consolare mică pentru pierderea dumneavoastră, dar vreau să ştiţi că majoritatea pierderilor de sarcină nu pot fi prevenite. E posibil ca incidentul cu dumneavoastră şi prietena dumneavoastră să fi fost un factor în acest eveniment nefericit, dar este la fel de probabil să fi existat o anomalie cromozomială care ar fi provocat asta indiferent de situaţie. Statistic vorbind, 20% din sarcinile cunoscute se termină cu o pierdere de sarcină şi aproape 70% din pierderile de sarcină în primul trimestru se întâmplă din cauza acestor anomalii, nu e ceva ce mama a făcut sau nu a făcut.

Îi ascult cuvintele fără să am nicio reacţie. Privirea îmi alunecă de pe faţa ei spre plăcuţa cu numele prinsă în piept. Dr. Cobakis. Mi se pare ceva familiar, dar sunt prea obosită ca să-mi dau seama ce anume.

Fără vlagă, mă uit din nou în sus.

— Mulţumesc, şoptesc, sperând că renunţă la subiect.

Înţeleg ce încearcă să facă. Probabil a mai avut de-a face cu astfel de situaţii înainte, tendinţa automată

a unei femei este să se învinovăţească dacă se întâmplă ceva cu sarcina ei. Ceea ce ea nu-şi dă seama este că în cazul meu eu sunt vinovată.

Eu am insistat să mergem la acel club. Ce s-a întâmplat cu Rosa şi cu copilul meu este doar din vina mea şi a nimănui altcineva.

Doctoriţa mă strânge uşor de antebraţ şi face un pas în spate.

— O voi pregăti pe prietena dumneavoastră pentru externare în timp ce vă îmbrăcaţi, spune şi apoi iese din cameră, lăsându-mă singură cu Julian pentru prima dată de când am ajuns la spital.

De îndată ce doctoriţa iese, Julian îmi dă drumul la mână şi se apleacă deasupra mea.

— Nora... În privirea lui văd aceeaşi agonie care mă sfâşie şi pe mine. Iubito, te mai doare?

Scutur din cap că nu. Disconfortul fizic nu reprezintă nimic pentru mine în acest moment.

— Vreau să merg acasă, spun răguşită. Te rog, Julian, du-mă acasă.

— Aşa voi face. Îmi mângâie partea nevătămată a feţei, atingerea lui e caldă şi tandră. Îţi promit că aşa voi face.

28

JULIAN

Nu am trăit niciodată până acum un asemenea gol interior ca acesta, un vid care mă arde şi care pulsează de durere pură. Când i-am pierdut pe Maria şi pe părinţii mei, am trecut prin furie şi suferinţă, dar nu prin aşa ceva.

Nu acest gol îngrozitor amestecat cu cea mai intensă sete de sânge pe care am cunoscut-o vreodată.

Nora e liniştită şi tăcută în timp ce o duc în braţe pe scări spre dormitorul nostru. Ţine ochii închişi, genele ei formează semilune întunecate pe obrajii lipsiţi de culoare. E aşa, aproape catatonică de la hemoragie şi epuizare, de când am plecat de la spital.

Când o aşez pe pat, îi surprind cu privirea obrazul vânăt şi buza spartă şi trebuie să-mi întorc privirea ca să-mi recapăt controlul. Violenţa care clocoteşte în mine e atât de toxică, de corozivă, încât nu o pot atinge pe Nora acum, nu fără să o marchez prin asta cumva.

După câteva clipe, mă simt suficient de calm ca să mă întorc cu faţa spre pat. Nora nu s-a mişcat, stă tot întinsă unde am aşezat-o eu şi îmi dau seama că a adormit. Inspir uşor, mă aplec peste ea şi încep să o dezbrac. Aş putea să o las să doarmă până dimineaţă,

dar are urme de sânge uscat pe haine şi nu vreau să se trezească aşa.

Va avea suficiente lucruri de gestionat mâine-dimineaţă.

Când e goală, îmi scot şi eu hainele şi o iau în braţe, cu corpul ei mic şi suplu lipit de pieptul meu, şi mă îndrept spre baie. Intru în cabina de duş şi dau drumul la apă, ţinând-o încă strâns.

Se trezeşte când jetul cald îi atinge pielea, deschide ochii şi se prinde convulsiv de bicepşii mei.

— Julian?

Pare speriată.

— Ssst, o liniştesc eu. E în regulă. Suntem acasă. Pare mai calmă, aşa că o aşez pe picioarele ei şi o întreb încet: Poţi sta în picioare singură un minut, iubito?

Ea încuviinţează, iar eu o spăl repede întâi pe ea, apoi pe mine. Până termin, ea se clatină pe picioare, secătuită de puteri. Repede, o înfăşor într-un prosop şi o port în braţe înapoi în pat.

Ea adoarme înainte să atingă perna. O învelesc cu o pătură şi mă aşez lângă ea pentru câteva clipe, urmărind cum pieptul ei se ridică şi coboară uşor, în ritmul respiraţiei.

Apoi mă ridic şi mă îmbrac ca să cobor.

Intru în camera de zi şi îl văd pe Lucas care mă aşteaptă.

— Unde este Rosa? întreb, vorbind încet.

Mă voi gândi mai târziu la copilul nostru, la Nora care zace atât de rănită şi de vulnerabilă, dar pentru

moment alung totul din minte. Nu-mi pot permite să cedez durerii şi furiei, nu când sunt atâtea de făcut.

— Doarme, răspunde Lucas, ridicându-se de pe canapea. I-am dat un Ambien şi m-am asigurat că a făcut duş.

— Bine. Mulţumesc.

Traversez camera şi mă apropii de el.

— Acum, povesteşte-mi totul.

— Echipa de curăţenie a rezolvat problema cadavrului şi l-a prins pe puştiul pe care l-a lăsat inconştient Nora pe coridor. Îl ţin într-un depozit pe care l-am închiriat în Cartierul de Sud.

— Bun. Pieptul mi se umple de o anticipare sălbatică. Şi maşina albă?

— Oamenii noştri au reuşit să o urmărească până la un cartier rezidenţial de zgârie-nori din centru. Acolo a dispărut într-o parcare subterană şi au decis să nu-l urmărească mai departe. Am verificat deja numărul de înmatriculare.

În acest punct, face o pauză, determinându-mă să întreb nerăbdător:

— Şi?

— Şi se pare că avem o problemă, spune Lucas sumbru. Numele Patrick Sullivan îţi spune ceva?

Mă încrunt, încercând să-mi amintesc unde l-am mai auzit înainte.

— Îmi e familiar, dar nu-mi dau seama.

— Familia Sullivan deţine jumătate din oraş. Prostituţie, droguri, arme, sunt băgaţi în toate. Patrick Sullivan e capul familiei şi îi are la mână pe toţi politicienii şi şefii de poliţie locali.

— Ah! Acum are logică. Nu am avut afaceri cu cei din familia Sullivan, dar am avut grijă să cercetez

potenţialii clienţi din Statele Unite şi din alte ţări. Numele Sullivan mi-a apărut probabil în cercetările mele, ceea ce înseamnă că e posibil să avem într-adevăr o problemă. Şi ce are de-a face Patrick Sullivan cu asta?

— Are doi fii, spune Lucas. Sau mai bine zis, *a avut* doi fii. Brian şi Sean. Brian în momentul de faţă e la marinat în leşie în depozitul nostru închiriat, iar Sean e proprietarul SUV-ului alb.

— Am înţeles.

Deci nenorociţii care au atacat-o pe Rosa şi pe soţia mea au relaţii. Mai mult decât relaţii, de fapt, ceea ce explică aroganţa lor idioată de a ataca două femei într-un club public. Cu tăticul lor care conduce acest oraş, sunt obişnuiţi să fie rechinii cei mari din bazin.

— În plus, continuă Lucas, puştiul pe care l-am atârnat în depozit este vărul lor de şaptesprezece ani, nepotul lui Sullivan. Îl cheamă Jimmy. Se pare că el şi cei doi fraţi sunt apropiaţi. Sau *erau* apropiaţi, ar trebui să spun.

Ochii mi se îngustează.

— Au idee cine suntem noi? Ar fi putut să o identifice pe Rosa ca să ajungă la mine?

— Nu, nu cred. Faţa lui Lucas se încordează. Fraţii Sullivan au un istoric nenorocit cu femeile. Violuri la întâlniri, agresiuni sexuale, viol în grup la întâlnirile asociaţiilor de studente şi lista continuă şi continuă. Dacă nu era tatăl lor, putrezeau deja în puşcărie.

— Am înţeles. Strâng din buze. Ei bine, până terminăm noi cu ei, îşi vor dori să fi fost aşa.

Lucas aprobă sumbru din cap.

— Să organizez echipa de intervenţie?

— Nu, spun eu. Nu încă.

Mă întorc şi mă îndrept spre fereastră, uitându-mă în curtea întunecată cu copaci aliniaţi. E patru dimineaţa şi singura lumină vizibilă printre copaci este de la luna pe jumătate plină.

Acest cartier e destul de liniştit, un loc paşnic, dar nu va rămâne aşa mult timp. De îndată ce Sullivan află cine i-a omorât fiul şi nepotul, aceste străzi îngrijite, amenajate vor fi pline de sânge.

— Vreau ca Nora şi părinţii ei să fie duşi la moşie înainte să facem ceva, spun eu, întorcându-mă cu faţa din nou spre Lucas. Sean Sullivan va trebui să aştepte. Pentru moment, ne vom concentra pe nepot.

— În regulă, înclină Lucas din cap. Încep să fac pregătirile.

Iese din cameră şi eu mă întorc să privesc din nou pe fereastră.

În ciuda lunii pe jumătate luminată, nu văd decât întunericul de afară.

29

NORA

— Nora, scumpo...

O atingere delicată şi familiară mă scoate din moţăiala mea agitată. Forţându-mi pleoapele grele să se deschidă, mă uit buimăcită la mama, care stă pe marginea patului şi-mi mângâie părul. Capul mă doare atât de tare încât am nevoie de câteva clipe ca să înregistrez prezenţa ei în dormitorul nostru şi să-i observ ochii roşii şi umflaţi.

— Mama?

Ţinând pătura, mă ridic, reprimându-mi un geamăt de durere provocat de mişcare. Spatele e ţeapăn şi inflamat, iar crampele din abdomenul inferior îmi provoacă o durere surdă.

— Ce faci aici?

— Julian ne-a sunat azi-dimineaţă, spune ea şi vocea îi tremură. A spus că tu şi Rosa aţi fost atacate într-un club ieri-seară.

— Ah!

O străfulgerare de furie mă trezeşte complet. Cum îndrăzneşte Julian să îi îngrijoreze pe ai mei cu asta?

Găseam eu ceva mai puţin înspăimântător să le spun, un mod mai delicat de a le explica pierderea copilului.

Pierderea copilului.

Agonia e atât de acută şi bruscă, încât nu o mai pot controla. Un acces de hohote de plâns izbucneşte din gâtul meu, aducând cu el un potop de lacrimi fierbinţi. Tremurând, îmi pun palma peste gură, dar e prea târziu. Durerea ţâşneşte şi se varsă, lacrimile sunt ca un acid pe pielea mea. Simt braţele mamei în jurul meu, o aud plângând şi ştiu că trebuie să mă opresc, dar nu pot. E prea mult, durerea, faptul că ştiu că eu am făcut asta.

Brusc, nu mă mai ţine mama în braţe. În schimb, sunt toată ghemuită în pătură în braţele puternice ale lui Julian, mă ţine strâns lipită de el şi mă leagănă, ca pe un copil. Aud vocea tatei, timbrul lui grav şi liniştitor şi ştiu că tata o consolează pe mama, încercând să-i potolească *ei* durerea. La un moment dat, el şi Julian au venit probabil în cameră, dar nu ştiu când şi cum s-a întâmplat asta.

În cele din urmă, Julian mă duce la duş. Acolo, departe de privirile părinţilor mei, pot în sfârşit să-mi recapăt controlul.

— Îmi pare rău, îi şoptesc lui Julian în timp ce el mă şterge cu prosopul şi mă îmbracă cu un halat gros de pluş. Îmi pare rău. Unde e Rosa? Ea cum e?

— E bine, spune el încet. Are ochii roşii, ceea ce mă face să cred că nu a prea dormit azi-noapte. Ei, e cât se poate de bine. E încă în camera ei, dar Lucas a vorbit cu ea şi a spus că îi e mai bine. Şi tu nu ai pentru ce să-ţi ceri iertare. Pentru nimic.

Clatin din cap şi sentimentul acela îngrozitor de vină mă cuprinde din nou.

— Trebuie să merg să o văd.

— Aşteaptă, Nora. Mă prinde de mână chiar în clipa în care sunt gata să ies alergând din dormitor. Înainte de asta, este ceva ce trebuie să discut cu tine şi cu părinţii tăi.

— Cu părinţii mei?

Încuviinţează, uitându-se în jos la mine.

— Da. De aceea i-am chemat aici. Trebuie să stăm de vorbă cu toţii.

— Familia Sullivan? Vocea tatei se ridică de uimire. Vrei să spui că indivizii care mi-au atacat fata fac parte din mafie?

— Da, spune Julian. Chipul lui e dur şi lipsit de expresie. Stă lângă mine pe canapea, cu mâna stângă pe genunchiul meu. E ceva ce am descoperit azi-noapte, după ce ne-am întors de la spital.

— Trebuie să mergem la poliţie imediat. Mama se apleacă în faţă şi îşi strânge mâinile tare în poală. Monştrii ăia trebuie să plătească pentru asta. Dacă ştii cine sunt...

— Vor plăti, Gabriela. Privirea lui Julian devine de oţel. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

— E din cauza ta, nu-i aşa? spune tata violent, ridicându-se cu o mişcare bruscă. Au venit după tine...

— Nu, îl întrerup eu, dând din cap.

Încă procesez ce am aflat, dar dacă e ceva de care sunt sigură, este faptul că de data aceasta afacerile lui Julian nu au nicio legătură cu ce s-a întâmplat.

— A fost ceva întâmplător, tată. Habar nu aveau cine suntem eu şi Rosa. Ei doar, tremur când îmi amintesc, voiau să se distreze.

— Să se distreze? Tata se uită lung la mine, trăsăturile i se crispează de furie când se aşază din nou. Nenorociţii ăia s-au gândit că dacă rănesc două femei se distrează?

— Ei bine, practic ei au vrut-o doar pe Rosa, spun eu plat. Dar eu am intervenit.

Mâna lui Julian se strânge pe genunchiul meu în timp ce-şi întoarce privirea spre mine.

Pentru prima dată de azi-dimineaţă, văd o străfulgerare de furie în spatele măştii lipsite de expresie. Nu am nicio îndoială că mă învinovăţeşte pentru asta, că m-am folosit de ziua mea de naştere ca să-l manipulez să mergem în acel club, că am încercat să o salvez pe Rosa de una singură.

Că am pierdut copilul nostru... cel pe care nici nu am ştiut că îl vreau până nu a fost prea târziu.

Nu am idee cum mă va pedepsi, dar orice ar fi, va fi o pedeapsă mai mult decât binemeritată.

— Trebuie să mergem la poliţie, spune mama din nou. Trebuie să depunem plângere...

— Nu. De data aceasta e Julian cel care se ridică în picioare şi începe să se plimbe prin faţa canapelei. Nu ar fi înţelept.

— De ce? întreabă tata aspru. Aşa fac oamenii civilizaţi în ţara asta. Merg la autorităţi...

— Autorităţile sunt la mâna lui Sullivan. Julian se opreşte şi îi aruncă tatei o privire aspră. Şi chiar dacă nu ar fi, am putea la fel de bine să îi trimitem un e-mail lui Sullivan şi să-i spunem cine suntem.

— Aşa este.

Sar în picioare, ignorând durerea din muşchi. În sfârşit, creierul meu începe lent să conecteze toate punctele şi îmi dau seama de ce Julian i-a adus aici pe

părinţii mei. Dacă bărbatul pe care Julian l-a ucis aseară este într-adevăr fiul mafiotului, atunci soţul meu nu e singurul criminal periculos care caută răzbunare.

— Mama, tata, nu putem face asta.

Mama pare speriată.

— Dar, Nora...

— Cel mai bine ar fi ca voi doi să veniţi în vizită la noi pentru o vreme, spune Julian, venind să stea lângă mine. Până lămurim situaţia asta.

— Ce? Mama face ochii mari. Ce vrei să spui? De ce? Of! Tace brusc. I-ai făcut ceva unuia dintre cei doi bărbaţi de aseară, nu-i aşa? spune ea încet, uitându-se la Julian. Nu vrei să ştie cine suntem, pentru că... pentru că...

— Pentru că unul dintre fiii lui Sullivan e mort, aşa este. Julian vorbeşte de parcă prezintă buletinul meteo. Ne vor căuta şi, când îşi vor da seama cine suntem, vor veni după tine şi Tony.

Mama păleşte, iar tata se ridică în picioare.

— Vrei să spui că mafia e pe urmele noastre? Vocea lui e plină de uimire furioasă. Că ne pot ataca pentru că... pentru că tu...

— L-am ucis pe unul dintre fiii lui Sullivan care încerca să-i facă rău Norei, aşa este. Vocea lui Julian e mai rece decât oricând. Ne putem face griji mai târziu pe cine să dăm vina. Acum, pentru că nu vreau ca Nora să-şi jelească părinţii morţi, vă sugerez să vă anunţaţi angajatorii că plecaţi curând în vacanţă şi să începeţi să vă faceţi bagajele.

— Unde vom pleca? întreabă mama. Faţa ei e albă ca varul când se ridică în picioare. Şi cât va dura vacanţa asta?

— Gabs, doar nu te gândeşti serios... începe tata, dar mama îi pune mâna pe braţ.

— Ba da. Vocea mamei e calmă acum, iar privirea ei plină de hotărâre. Nici eu nu îmi doresc asta, aşa cum nici tu nu îţi doreşti, dar ai auzit cum este familia Sullivan. Este piază rea. Şi dacă Julian spune că suntem în pericol...

— Tu ai încredere în criminalul ăsta? Tata se întoarce spre ea şi o săgetează cu privirea. Crezi că vom fi mai în siguranţă cu *el*?

— Decât cu mafia doritoare de răzbunare? Da, cred că vom fi, ripostează mama. Nu prea avem multe opţiuni, nu-i aşa?

— Putem merge la poliţie sau la FBI.

— Nu, Tony, nu putem, nu dacă ceea ce spune Julian este adevărat.

— Ei bine, evident că el ar fi împotrivă să mergem la poliţie.

În timp ce ei se ceartă, simt că începe să mă doară şi mai tare capul. În cele din urmă, nu mai pot suporta.

— Mama, tata, vă rog. Fac un pas în faţă, ignorând bubuiturile din tâmple. Doar veniţi cu noi o vreme. Nu trebuie să fie pentru totdeauna. Nu-i aşa, Julian?

Îi arunc o privire soţului meu pentru confirmare.

Julian aprobă cu răceală.

— Aşa cum am spus, până voi lămuri această situaţie. Sper că nu va dura mai mult de o lună sau două.

— O lună sau două? Cum anume vei rezolva tu asta doar într-o lună sau două? întreabă mama în timp ce tata tremură de furie.

— Chiar vrei să ştii, Gabriela? întreabă Julian cu blândeţe, iar mama devine şi mai palidă.

— Nu, e în regulă. Vocea ei e puţin răguşită. Îşi drege glasul şi întreabă: Deci ce spunem la muncă? Cum explicăm o vacanţă atât de lungă anunţată din scurt? E mai mult ca un concediu fără plată...

— Le poţi spune adevărul, că fiica ta a suferit o pierdere de sarcină şi are nevoie de tine pentru câteva săptămâni. Cuvintele aspre ale lui Julian mă fac să tresar. Observând reacţia mea, el se întinde spre mine, îmi cuprinde palma cu degetele lui în timp ce îi spune mamei pe un ton mai blând: Sau poţi inventa o altă poveste. De tine depinde.

— Bine, aşa vom face, spune mama încet, uitându-se la noi şi, când îi arunc o privire tatei, văd că i-a dispărut furia de pe chip.

În schimb, pare că se abţine să nu plângă. Prizându-mi privirea, vine spre mine.

— Îmi pare rău, scumpo, spune el încet, vocea lui adâncă fiind plină de tristeţe. Nu am avut ocazia să îţi spun încă, dar îmi pare atât, atât de rău pentru pierderea suferită.

— Mulţumesc, tata, şoptesc şi apoi trebuie să-mi întorc privirea ca să nu încep să plâng din nou.

Imediat, Julian mă cuprinde în braţe.

— Tony, Gabriela, îl aud spunând blând. Mă masează în cercuri liniştitoare pe spate în timp ce eu mă lupt cu lacrimile, cu faţa lipită de pieptul lui. Cred că e mai bine ca Nora să se odihnească acum. De ce nu discutaţi voi doi despre asta, iar mai târziu putem vorbi mai mult? Ideal ar fi ca voi şi Nora să plecaţi cu avionul mâine, înainte ca Sullivan să-şi dea seama cine suntem.

— Bineînţeles, spune mama încet. Hai, Tony, avem o mulţime de lucruri de făcut.

Şi înainte să mă pot întoarce, le aud paşii cum se îndreaptă spre ieşire.

Când au plecat din cameră, Julian își slăbește îmbrățișarea și se retrage un pic ca să mă privească:

— Nora, iubito...

— Sunt bine, îl întrerup eu, nevrând să primesc mila lui. Vina, pe care reușisem să o uit în ultima oră, m-a cuprins din nou, mai puternică acum. Mă duc să vorbesc cu Rosa.

Julian mă studiază o clipă și apoi face un pas în spate, lăsându-mă să plec.

— În regulă, dulceața mea, spune el încet. Du-te.

30

JULIAN

Urmărind-o pe Nora cum iese din cameră, sunt conștient de o presiune grea, densă în piept. Ea încearcă să-și ascundă durerea, să fie puternică, dar îmi pot da seama că tot ce s-a întâmplat a zdrobit-o. Căderea ei nervoasă de azi-dimineață a fost doar vârful icebergului și faptul că eu sunt de învinovățit pentru asta, că eu sunt vinovat pentru tot, face să crească furia violentă pe care o simt.

Totul e din vina mea. Dacă nu eram atât de dornic să-i fac pe plac, să o fac fericită cedându-i fiecărui capriciu al ei, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Trebuia să-mi ascult instinctul și să o țin la moșie, unde nimeni nu ar fi atins-o. Cel puțin, ar fi trebuit să resping cererea ei de a merge la acel nenorocit de club.

Dar nu am făcut-o. Am cedat. Am lăsat obsesia mea pentru ea să-mi întunece judecata și acum ea plătește prețul. Dacă măcar nu o lăsam să meargă singură la toaletă, dacă aș fi ales alt club... Regretele otrăvite mi se învârt prin creier până simt că îmi explodează capul.

Trebuie să găsesc o cale să-mi eliberez furia și trebuie să fac asta acum.

Mă întorc și mă îndrept spre ușa de la intrare.

— L-am adus aici pe verişor, spune Lucas de îndată ce ies pe alee. M-am gândit că poate nu vrei să baţi tot drumul până la Chicago azi.

— Excelent. Lucas mă cunoaşte atât de bine! Unde este?

— În duba de-acolo.

Îmi arată o dubă neagră parcată strategic în spatele copacilor plasaţi cel mai departe de vecini.

Plin de o anticipare întunecată, mă duc spre dubă, iar Lucas mă însoţeşte.

— Ne-a dat vreo informaţie până acum? întreb eu.

— Ne-a dat codurile de acces de la garajul unde parchează vărul lui şi de la ascensoarele clădirii, spune Lucas. Nu a fost greu să-l facem să vorbească. M-am gândit să las restul interogatoriului pentru tine, în caz că vrei să vorbeşti cu el în persoană.

— Te-ai gândit foarte bine. Sigur că vreau.

Mă apropii de dubă, deschid uşile din spate şi mă uit în întunericul din interior.

Un tânăr slăbănog zace pe podea, cu căluş la gură. Are gleznele legate de încheieturile mâinilor la spate, contorsionându-l într-o poziţie nefirească, iar faţa îi e plină de sânge şi umflată. Un miros puternic de urină, frică şi transpiraţie ajunge până la mine. Lucas şi gărzile mele au făcut o treabă temeinică când l-au interogat.

Ignorând duhoarea, urc în dubă şi mă răsucesc.

— Pereţii sunt izolaţi fonic? îl întreb pe Lucas, care a rămas jos.

Încuviinţează din cap.

— Cam nouăzeci la sută.

— Bun. E suficient.

Închid uşa în urma mea, încuindu-mă înăuntru cu băiatul, care imediat începe să se zbată pe podea, scoţând sunete disperate prin căluş.

Scot cuţitul şi mă ghemuiesc lângă el. Zvârcolirile lui se înteţesc, sunetele de panică cresc în intensitate. Ignorând privirea îngrozită din ochii lui, îl apuc de ceafă ca să-l ţin nemişcat şi bag cuţitul între căluş şi obrazul lui, tăind bucata de pânză. Un fir roşu de sânge îi curge pe obraz în jos de unde îl taie cuţitul şi eu privesc, delectându-mă cu ceea ce văd. Vreau mai mult sânge. Vreau să văd duba asta plină de sânge.

De parcă mi-ar simţi gândurile, adolescentul începe să scâncească.

— Te rog, nu face asta, omule, imploră el smiorcăindu-se. Nu am făcut nimic! Jur, nu am făcut nimic...

— Taci din gură. Îl privesc, lăsând suspansul să crească. Ştii de ce eşti aici?

Dă din cap.

— Nu! Nu, jur, bolboroseşte el. Nu ştiu nimic. Am fost în acel club şi acolo era acea fată şi nu ştiu ce s-a întâmplat pentru că m-am trezit în acel depozit şi eu nu am făcut nimic...

— Nu ai atins-o pe fata în rochie galbenă?

Îmi înclin capul într-o parte, învârtind cuţitul între degete. Ştiu exact cum să provoc teamă când mă joc cu şoarecii, treaba asta e amuzantă.

Tânărul face ochii mari.

— Ce? Nu! La dracu', nu! Jur, nu am avut nimic de-a face cu treaba aia! I-am spus lui Sean că e o idee proastă.

— Deci ştiai că o vor face?

Imediat ce își dă seama ce a recunoscut, băiatul începe să bolborosească din nou, lacrimile și mucii îi curg pe fața lovită.

— Nu! Vreau să spun că ei nu-mi zic niciodată nimic până nu o fac, așa că nu am știut! Jur! Nu am știut până nu am ajuns acolo și ei mi-au zis să păzesc ușa și le-am spus că nu e corect și ei au zis că s-o fac și gata și apoi a venit cealaltă fată și i-am zis să plece.

— Taci din gură! Apăs marginea ascuțită a cuțitului pe gura lui. Tace instantaneu, are ochii albi de frică. În regulă, spun eu încet, acum ascultă-mă cu atenție. O să-mi spui unde mănâncă vărul tău Sean, unde doarme, unde își face nevoile, unde și-o trage și orice altceva face. Vreau o listă cu toate locurile pe care le-a vizitat vreodată. Ai înțeles?

Încuviințează ușor și eu dau cuțitul deoparte. Imediat, băiatul începe să verse nume de restaurante, cluburi, săli subterane de lupte, hoteluri și baruri. Folosesc telefonul ca să înregistrez tot și când a terminat, îi zâmbesc.

— Bravo!

Buzele lui sparte tremură în încercarea de a răspunde cu un zâmbet.

— Deci acum o să mă lași să plec, nu-i așa? Fiin'că am jurat că nu am avut nimic de-a face cu treaba aia.

— Să te las să pleci? Mă uit în jos la cuțitul din mână, ca și cum mă gândesc la ce mi-a spus. Apoi ridic din nou privirea și zâmbesc. De ce? Pentru că l-ai trădat pe văr-tu?

— Dar... dar ți-am spus tot! Ochii lui sunt iarăși albi de frică. Nu mai știu nimic altceva!

— Da, știu. Apăs cuțitul de abdomenul lui. Și asta înseamnă că nu-mi mai ești de folos acum.

— Nu! începe el să ţipe. Poţi cere o răscumpărare pentru mine! Sunt Jimmy Sullivan, nepotul lui Patrick Sullivan, şi el va plăti ca să mă ia înapoi! O va face, jur...

— Ah, sunt sigur că da. Las vârful cuţitului să pătrundă, bucurându-mă de vederea sângelui care înconjoară lama. Luându-mi ochii de la cuţit, întâlnesc privirea pietrificată a tânărului. Ce păcat pentru tine că banii lui sunt ultimul lucru de care am nevoie!

Şi în timp ce el urlă îngrozit, îl despic în două, privind sângele cum ţâşneşte într-un râu frumos, întunecat şi roşu.

După ce mă şterg pe mâini cu un prosop pe care cineva prevăzător l-a lăsat în dubă, deschid uşa şi sar afară. Lucas mă aşteaptă, aşa că îi spun să scape de cadavru şi mă îndrept înapoi spre casă.

E ciudat, dar nu mă simt mai bine. Crima ar fi trebuit să mă elibereze de tensiune, să uşureze nevoia arzătoare de violenţă. În schimb, se pare că doar a făcut-o să crească, iar golul din mine creşte şi devine tot mai întunecat cu fiecare clipă.

O vreau pe Nora. Am nevoie de ea mai mult ca oricând. Dar când intru în casă, primul lucru pe care îl fac este să mă duc la duş. Sunt plin de sânge şi cheaguri şi nu vreau ca ea să mă vadă aşa.

Ca pe un criminal sălbatic, aşa cum mă acuză părinţii ei că aş fi.

Când sunt gata, primul lucru pe care îl fac e să verific pe dispozitivele de urmărire care este locaţia Norei. Spre dezamăgirea mea profundă, ea e încă în camera Rosei. Mă gândesc să mă duc acolo ca s-o recuperez, dar decid

să-i mai las câteva minute şi între timp să rezolv unele dintre lucrurile rămase în urmă.

Când deschid laptopul, văd că mesageria e plină de mesajele obişnuite. Ruşi, ucraineni, statele islamice, schimbări de contracte cu furnizorii, o scurgere de informaţii la una dintre fabricile din Indonezia... le verific pe toate fără interes până dau peste un e-mail de la Frank, contactul meu din CIA.

Îl deschid, îl citesc repede şi mă ia cu frig.

31

NORA

— Bună.

Încercând să țin în echilibru o tavă cu ceai și sendvișuri, deschid ușa către camera Rosei și mă apropii de pat.

Stă întinsă pe o parte, cu fața întoarsă de la ușă, cu o pătură strânsă tare în jurul ei. Pun tava jos pe noptieră și mă așez pe marginea patului ei, atingând-o ușor pe umăr.

— Rosa? Ești bine?

Se răsucește spre mine să mă privească și aproape tresar când îi văd vânătăile de pe față.

— E destul de rău, a? întreabă ea când îmi observă reacția.

Vocea ei sună un pic aspru, dar pare uimitor de calmă, are ochii uscați pe fața umflată.

— Ei bine, nu aș spune nici că e bine, spun cu precauție. Cum te simți?

— Probabil mai bine decât tine, spune ea încet uitându-se la mine. Îmi pare rău pentru copil, Nora. Nici nu-mi pot imagina prin ce trebuie să treceți tu și Julian.

Încuviințez din cap, încercând să ignor gheara de agonie din pieptul meu.

— Mulțumesc. Mă forțez să zâmbesc. Acum, ia spune, ți-e foame? Ți-am adus ceva de mâncare.

Tresărind, se ridică în șezut și se uită cu îndoială la tavă.

— Tu ai pregătit astea?

— Bineînțeles. Știi că sunt în stare să fierb apa și să pun niște brânză pe pâine, nu-i așa? Făceam asta mereu înainte să mă răpească Julian și să trăiesc în lux.

Un zâmbet șters flutură pe buzele lovite ale Rosei.

— A, da. Vremurile acelea trecute și întunecate când trebuia să îți porți singură de grijă.

— Exact. Mă întind după o ceașcă aburindă de ceai și o ofer cu grijă Rosei. Poftim. Mușețel cu miere. Vindecă toate relele, după spusele Anei.

Rosa ia o înghițitură mică și ridică o sprânceană la mine.

— Impresionant. Aproape la fel de bun ca al Anei.

— Ei, te rog, și tu acum! Îi arunc o încruntătură exagerată. Aproape? Și eu care credeam că am rezolvat misterul pregătirii ceaiului.

Zâmbetul ei e ceva mai luminos decât al meu.

— Ești foarte aproape, îți promit. Acum dă-mi voie să încerc unul dintre sendvișuri. Trebuie să recunosc că arată apetisant.

Îi întind farfuria și o privesc cum mănâncă sendvișul.

— Nu mănânci și tu cu mine? mă întreabă când ajunge la jumătatea sendvișului și eu clatin din cap că nu.

— Nu, am mâncat mai devreme ceva rapid în bucătărie, îi explic eu.

— Nici mie nu ar trebui să-mi fie foame, spune Rosa după ce curăță farfuria de sendvișuri. Lucas mi-a adus o omletă mai devreme azi-dimineață.

— Da? Clipesc surprinsă. Nu ştiam că poate să gătească.

— Nici eu nu ştiam. Ia ultimele îmbucături şi îmi întinde farfuria înapoi. A fost foarte bun, Nora, mulţumesc.

— Bineînţeles. Mă ridic, ignorând înţepeneala dureroasă din spate. Îţi mai pot aduce ceva? Poate o carte să citeşti?

— Nu, e în regulă.

Tresărind din nou, dă deoparte pătura, rămânând într-un tricou lung, şi îşi balansează picioarele să coboare pe podea. Mă ridic. Nu pot sta în pat toată ziua.

Mă încrunt spre ea.

— Bineînţeles că poţi. Ar trebui să te odihneşti azi, să o iei încet.

— Aşa cum te odihneşti şi tu? Îmi aruncă o privire ironică şi se duce spre dulapul din partea cealaltă a camerei. Am terminat cu statul în pat. Vreau să vorbesc cu Lucas şi să aflu ce au făcut în privinţa nenorociţilor care ne-au atacat.

Mă uit la ea.

— Rosa... ezit, nesigură cum să procedez.

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat aseară cu tipii ăia, nu-i aşa? Trage pe ea o pereche de jeanşi şi se opreşte să mă privească, ochii îi strălucesc. Vrei să ştii ce mi-au făcut înainte ca tu să ajungi la mine.

— Doar dacă vrei tu să-mi spui, zic repede. Dacă nu te simţi confortabil...

Ridică mâna, oprindu-mă în mijlocul propoziţiei. Apoi trage adânc aer în piept şi spune:

— M-au urmărit la baie. Vocea ei e uşor fragilă. Când am ieşit, erau acolo, amândoi, plus cel mai în vârstă, Sean, au zis că e o cameră VIP în spate şi că vor să mi-o arate. Ştii, aşa cum au uneori în filme?

Aprob și simt cum mi se pune un nod în gât.

— Ei, bine, idioată cum sunt, i-am crezut. Se întoarce spre dulap. O privesc în tăcere cum își scoate tricoul și își pune un sutien, apoi o cămașă neagră cu mâneci lungi. Pielea ei fină e plină de zgârieturi și vânătăi, unele în formă de degete, și trebuie să-mi ascund reacția când se întoarce cu fața spre mine și îmi spune: Le zisesem mai înainte că era prima mea vizită în această țară, deci m-am gândit că vor să-mi ofere o distracție plăcută.

— Ah, Rosa... fac un pas spre ea, pieptul mă doare, dar ea ridică mâna.

— Nu. Înghite în sec. Lasă-mă să termin.

Mă opresc la câțiva centimetri distanță și ea continuă după o clipă:

— De îndată ce am trecut de băi, iar cei care stăteau la coadă nu ne mai vedeau, cel tânăr, Brian, a sărit pe mine și m-a tras în camera aia. Era și puștiul ăla și el se uita la ce se întâmplă până i-a spus Sean să iasă pe coridor și să se asigure că nu intră nimeni. Cred că voiau... se oprește o clipă să se adune, să îl lase și pe el o tură după ce terminau amândoi.

În timp ce vorbește, furia pe care am simțit-o la club mă cuprinde încă o dată. Dispăruse sub greutatea durerii, împinsă deoparte de agonia propriei pierderi, dar acum devin conștientă de ea din nou. Acută și fierbinte, furia mă umple până încep să tremur, încleștând și descleștând mâinile în lateralul corpului.

— Cred că restul poveștii îl cunoști, continuă Rosa, vocea ei devine tot mai fragilă cu fiecare secundă. Ai intrat exact când mă luptam cu Sean. Dacă nu erai tu...

Fața i se descompune și de data asta nu mai pot să mă mai abțin.

Mă apropii de ea, o iau în brațe și o strâng tare în timp ce ea începe să tremure. Dincolo de furie, mă simt

neajutorată, total incompetentă pentru o asemenea situație. Ceea ce s-a întâmplat cu Rosa este coșmarul cel mai cumplit al oricărei femei și habar nu am cum să o consolez. Pentru cineva din afară, ceea ce mi-a făcut mie Julian pe insulă poate părea la fel, dar chiar și în timpul primei partide traumatice de sex, el mi-a oferit un pic de tandrețe. M-am simțit violată, dar și prețuită, oricât de nepotrivită pare combinația asta.

Nu m-am simțit niciodată așa cum probabil se simte Rosa acum.

— Îmi pare rău, șoptesc eu, mângâindu-i părul. Îmi pare atât de rău. Ticăloșii ăia vor plăti. Îi vom face noi să plătească.

Își trage nasul și se îndepărtează, ochii îi strălucesc de lacrimi.

— Da. Vocea ei e sugrumată în timp ce face un pas în spate. Vreau să plătească, Nora, vreau asta mai mult decât orice.

— Și eu, șoptesc uitându-mă fix la ea.

Vreau să moară cei care au atacat-o pe Rosa. Vreau să fie eliminați în modul cel mai brutal posibil. E greșit, e bolnav, dar nu-mi pasă. Imaginile bărbatului pe care Julian l-a ucis seara trecută îmi plutesc prin minte, aducând cu ele un sentiment special de satisfacție. Vreau ca și celălalt – Sean – să plătească la fel.

Vreau să-l dezlănțui pe Julian asupra lui și să-l privesc pe soțul meu cum îi aplică magia lui sălbatică.

O bătaie în ușă ne face pe amândouă să tresărim.

— Intră, spune Rosa, ștergându-și lacrimile cu mâneca.

Spre surprinderea mea, Julian intră în cameră, cu o expresie încordată și ciudat de îngrijorată. Și-a schimbat

hainele față de azi-dimineață și părul pare ud, ca și cum abia a făcut duș.

— Ce este? întreb imediat și inima îmi bate puternic în piept. S-a întâmplat ceva?

— Nu, spune Julian, traversând camera. Nu încă. Dar va trebui să grăbim plecarea voastră. Se oprește în fața mea. Am înțeles că portretele noastre robot circulă prin secțiile locale ale FBI. Fratele care a scăpat are probabil o memorie bună a fețelor. Familia Sullivan ne caută și, dacă au relații atât de bune pe cât credem noi, nu prea avem mult timp.

Frica îmi cuprinde pieptul ca o sârmă ghimpată.

— Crezi că știu deja de părinții mei?

— Nu am idee, dar nu e exclus. Sună-i acum și spune-le să împacheteze ce pot. Îi luăm într-o oră și vă duc pe toți la aeroport.

— Stai o clipă. Mă uit lung la Julian. Noi toți? Dar tu?

— Eu trebuie să rezolv amenințarea cu Sean. Lucas și cu mine vom rămâne aici cu majoritatea gărzilor.

— Ce? Brusc, nu mai pot să respir. Ce vrei să spui, că rămâi aici?

— Trebuie să curăț mizeria asta, spune Julian pierzându-și răbdarea. Acum, mai irosim timp discutând despre asta sau îi suni pe părinții tăi?

Înghit reproșurile amare care îmi urcă în gât.

— Îi sun acum, spun apăsat, luând telefonul.

Julian are dreptate, nu e momentul să ne certăm pe tema asta. Totuși, dacă el crede că voi fi de acord în mod pașnic cu treaba asta, se înșală amarnic.

Voi face tot ce îmi stă în putință să nu îl pierd din nou.

32

JULIAN

Drumul cu maşina spre casa părinţilor Norei îl facem într-o tăcere tensionată. Sunt ocupat cu coordonarea logisticii de securitate împreună cu echipa mea şi Nora trimite furioasă mesaje părinţilor ei, care se pare că o bombardează cu întrebări despre schimbarea bruscă de planuri. Rosa ne priveşte pe amândoi în tăcere, umflătura vânătă de pe faţa ei ascunzându-i orice expresie.

De îndată ce ajungem, Nora aleargă în casă şi eu o urmez, nevrând să o las singură nici măcar o jumătate de oră. Rosa rămâne în maşină cu Lucas, explicându-ne că nu vrea să ne stea în drum.

Când intru, văd că Rosa a avut dreptate să rămână afară.

Locuinţa familiei Leston e o casă de nebuni. Gabriela aleargă de colo colo, încercând să îngrămădească cât mai multe lucruri posibil într-o valiză uriaşă, iar soţul ei vorbeşte tare la telefon, explicând cuiva că da, trebuie să plece din ţară acum şi că îi pare rău că nu a putut anunţa mai din timp.

— Mă vor concedia, bolboroseşte el când închide telefonul, iar eu rezist impulsului de a-i spune că niciun loc de muncă nu merită să-ţi pierzi viaţa.

— Dacă te concediază, te voi ajuta eu să găseşti alt loc de muncă, Tony, spun, stând jos la masa din bucătărie.

Tatăl Norei îmi aruncă o privire furioasă în loc de răspuns, dar îl ignor, concentrându-mi atenția pe zecile de e-mailuri care au reușit să se adune în ultimele ore.

Patruzeci de minute mai târziu, Nora reușește în sfârșit să-i facă pe Lestoni să înceteze cu împachetatul.

— Trebuie să plecăm, mama, insistă ea în timp ce maică-sa își mai amintește un lucru pe care a uitat să-l ia. Avem spray de gândaci la moșie, îți promit. Și orice altceva ai nevoie vom comanda și ne va fi livrat. Nu trăim într-o completă sălbăticie, să știi.

Gabriela pare să se liniștească, așa că o ajut să închidă valiza uriașă și să o târască afară la mașină. Cântărește cel puțin 110 kilograme și mormăi din cauza efortului, când o ridic ca să o așez în portbagajul mașinii.

Între timp, tatăl Norei aduce o a doua valiză, mai mică.

— O iau eu, spun, întinzându-mă după ea, dar el o smucește într-o parte.

— Mă descurc, zice aspru, așa că mă dau deoparte și îl las să se descurce de unul singur. Dacă vrea să continue să fiarbă la foc mic, e treaba lui.

Odată ce totul e încărcat, părinții Norei se urcă în mașină, iar Rosa merge să se așeze în față lângă Lucas.

— Ca să aveți mai mult loc toți patru, explică ea, de parcă pe banchetele din spatele limuzinei nu pot încăpea zece oameni.

— E nevoie să fie toate mașinile astea aici? întreabă mama Norei când mă așez lângă soția mea. Adică e chiar atât de periculos?

— Probabil că nu, dar nu vreau să risc, spun eu când ieșim de pe alee.

Pe lângă cele douăzeci și trei de gărzi împărțite în șapte SUV-uri, care momentan lenevesc toate în acest cartier liniștit, mai am ascuns un set de arme sub

bancheta noastră. Poate părea exagerat pentru o călătorie pașnică la Chicago, dar acum că sunt tulburări, mă tem că nu e suficient. Ar fi trebuit să aduc mai mulți oameni, mai multe arme, dar nu am vrut ca Frank și ceilalți să creadă că am venit ca să închei o afacere.

— E o nebunie, bolborosește Tony, uitându-se pe fereastra din spate la procesiunea de mașini care ne urmărește. Nici nu-mi pot imagina ce gândesc vecinii noștri.

— Cred că ești vreun VIP, tata, spune Nora cu voioșie forțată. Nu te-ai gândit niciodată cum trebuie să fie pentru președinte, călătorind mereu cu serviciile secrete?

— Nu, nu cred că m-am gândit. Tatăl Norei se întoarce din nou cu fața spre noi, expresia de pe chip i s-a mai îndulcit când se uită la fiica lui. Cum te simți, iubito? întreabă el. Ar fi trebuit să te odihnești în loc să ai de-a face cu toată nebunia asta.

— Sunt bine, tata, răspunde Nora, iar chipul ei devine crispat. Și aș prefera să nu vorbesc despre asta, dacă nu te superi.

— Evident, scumpo, spune mama ei, clipind rapid, ca să nu plângă, presupun. Orice dorești, iubita mea.

Nora oftează și murmură în umărul meu:

— Sună bine.

Pare obosită, așa că o mângâi pe păr, bucurându-mă de moliciunea lui mătăsoasă. Aș putea sta așa o veșnicie, simțind căldura corpului ei mic, mirosind parfumul ei dulce, delicat. Pentru prima dată de când a pierdut sarcina, ceva din greutatea din pieptul meu se duce, suferința amară, întunecată se mai liniștește puțin. Violența încă îmi pulsează în vene, dar golul îngrozitor e plin în acest moment, vidul dureros nu se mai dilată în interiorul meu.

Nu știu cât timp stăm așa, dar când mă uit pe bancheta de vizavi a limuzinei, îi văd pe părinții Norei

uitându-se la noi ciudat. Gabriela, în mod special, pare fascinată. Mă încrunt la ei şi o aşez pe Nora mai confortabil pe partea mea laterală. Nu-mi place că sunt martori la aşa ceva. Nu vreau să ştie cât de mult depind de dulceaţa mea, cât de disperat am nevoie de ea.

Când îi săgetez cu privirea, amândoi se uită într-o parte şi eu continui să mângâi părul Norei în timp ce ieşim cu maşina de pe autostrada interstatală pe autostrada cu două benzi.

— Cât mai avem până ajungem? întreabă tatăl Norei după câteva minute. Mergem la un aeroport particular, nu-i aşa?

— Într-adevăr, îi confirm eu. Nu mai avem mult, cred. Nu e trafic, aşa că vom ajunge acolo în douăzeci de minute. Unul dintre oamenii mei a mers înainte ca să pregătească avionul, aşa că de îndată ce ajungem, vom putea decola.

— Şi putem pleca aşa, pur şi simplu? Fără să trecem prin vamă şi poliţia de frontieră? întreabă mama Norei. Ea pare încă neobişnuit de interesată de felul cum o îmbrăţişez pe Nora. Nu ne va împiedica nimeni să reintrăm în ţară sau aşa ceva?

— Nu, spun eu. Am un aranjament special cu...

Înainte să termin explicaţia, maşina accelerează. Accelerează atât de brusc şi puternic că abia pot rămâne drept şi să o ţin şi pe Nora, care trage aer în piept şi se prinde de talia mea. Părinţii ei nu sunt atât de norocoşi, cad pe o parte, aproape zburând de pe bancheta lungă a limuzinei.

Geamul care ne separă de şofer coboară şi faţa încordată a lui Lucas apare în oglinda retrovizoare.

— Suntem urmăriţi, spune el lapidar. Ne-au descoperit şi vin după noi cu tot ce au.

33

NORA

Inima mi se oprește pentru o clipă, apoi adrenalina îmi explodează în vene.

Înainte să am șansa să reacționez, Julian e deja în mișcare. Îmi desface centura de siguranță, mă apucă de braț și mă trage de pe banchetă pe podeaua limuzinei.

— Stai aici, spune scurt și mă uit șocată cum ridică bancheta, descoperind un depozit enorm de arme.

— Ce...

Mama își pierde răsuflarea, dar în clipa aceea, limuzina virează, lovindu-mă de partea capitonată cu piele a banchetei. Părinții mei țipă, agățându-se disperați unul de celălalt, iar Julian se prinde de marginea ridicată a banchetei ca să nu cadă.

Și apoi aud.

Ra-ta-ta, o mitralieră automată.

Cineva trage în noi.

— Gabriela! Tata e alb la față. Ține-te de mine!

Limuzina virează din nou, iar mama țipă speriată. Julian reușește să stea drept, aplecat peste arme în timp ce limuzina accelerează și mai mult. De pe podeaua mașinii, văd prin ferestre doar vârfurile copacilor

licărind rapid. Cred că zburăm pe autostradă cu o viteză extrem de rapidă.

Încă o rafală de focuri și copacii trec mai rapid, îi văd ca printr-o ceață verde. Aud cum îmi bate pulsul ca o tobă, aproape că acoperă scrâșnetul cauciucurilor din depărtare.

— Ah, Doamne Dumnezeule!

La țipătul panicat al mamei, mă apuc de banchetă și mă ridic în genunchi ca să mă uit pe fereastra din spate.

Imaginea care mă întâmpină pare desprinsă dintr-un film din seria *Furios și Iute*.

În spatele celor șapte SUV-uri ale gărzilor noastre e o întreagă cavalcadă de mașini. Vreo douăsprezece sunt SUV-uri și dube, dar mai sunt și trei Hummere cu mitraliere uriașe instalate pe acoperișuri. Bărbați cu arme de asalt stau agățați pe ferestrele mașinilor, într-un schimb de focuri cu gărzile noastre. Privesc șocată și văd că una dintre mașinile urmăritorilor ajunge din urmă ultimul dintre SUV-urile noastre și îl izbește în lateral, în încercarea de a-l scoate de pe autostradă. Ambele mașini se dezechilibrează evident, sar scântei de unde se freacă părțile lor laterale și aud o altă rafală de focuri, urmată de ieșirea în decor a mașinii urmăritorilor și răsturnarea ei.

Una prăbușită, încă cincisprezece în cursă.

Calculul matematic e limpede în capul meu. *Cincisprezece mașini ale lor contra opt ale noastre, inclusiv limuzina.* Șansele nu sunt în favoarea noastră. Inima îmi bate puternic în timp ce lupta la viteză maximă continuă, mașinile izbindu-se unele de altele în mijlocul unei grindini de gloanțe.

Bum! Zgomotul asurzitor vibrează prin mine, zdruncinându-mi toate oasele. Șocată, văd SUV-ul gărzilor din spate cum zboară, explodând în aer. Au lovit

probabil rezervorul de benzină, mă gândesc buimacă, apoi îl aud pe Julian strigându-mi numele.

Urechile îmi ţiuie, mă întorc şi văd că aruncă ceva voluminos înspre mine.

— Pune-ţi asta! strigă înainte să arunce două pachete la fel spre părinţii mei.

Veste antiglonţ, îmi dau seama şi nu-mi vine a crede.

Tocmai ne-a dat veste antiglonţ.

Vesta e grea, dar reuşesc să o îmbrac, chiar şi cu limuzina care virează la tot pasul. Îi aud pe părinţii mei cum îşi dau unul altuia indicaţii înnebuniţi şi mă întorc să văd dacă Julian poartă deja vesta lui.

Mai are şi un AK-47, pe care mi-l aruncă mie ca să ia din grămadă o altă armă cu aspect neobişnuit. Mă uit lung la ea, uimită, dar apoi îmi dau seama ce este.

Un lansator de rachete portabil. Julian mi-a arătat odată aşa ceva la moşie.

Ieşind din şoc, mă urc pe banchetă, prinzând arma de asalt cu mâini nesigure. Trebuie să-mi fac treaba, indiferent cât de teribilă ar fi. Dar înainte să pot coborî fereastra şi să încep să trag, Julian mă trage din nou la podea.

— Stai jos, răcneşte la mine. La naiba, nu te mişca!

Îi arăt că am înţeles, încercând să-mi controlez respiraţia. Adrenalina sfârâie prin mine accelerând şi încetinind totul în acelaşi timp, percepţia mea e înceţoşată şi totuşi foarte clară. O aud pe mama cum suspină şi pe Rosa şi Lucas strigând ceva în faţă, iar apoi văd faţa lui Julian cum se schimbă când se întoarce şi se uită prin geamul din faţă.

La naiba! Şi dă drumul la o şarjă de înjurături teribile.

Nu pot să stau nemişcată, mă ridic din nou în genunchi... şi mi se taie respiraţia.

Pe drum în faţa noastră, la câţiva zeci de metri, este o blocadă a poliţiei, iar noi ne îndreptăm spre ea cu viteza unei maşini de curse.

34

JULIAN

Partea care gândește la rece, rațională a minții mele înregistrează instant două lucruri: nu avem unde să întoarcem și patru mașini de poliție ne blochează drumul, înconjurate de oameni echipați din trupele SWAT de intervenții speciale.

Ne așteptau, ceea ce înseamnă că sunt la mâna lui Sullivan și sunt aici ca să ne ucidă pe toți.

Gândul ăsta mă umple de o furie teribilă. Nu mă tem pentru mine însumi, dar faptul că știu că Nora ar putea să moară astăzi, că e posibil să nu o mai țin niciodată în brațe...

Nu. La naiba, nu! Fără milă, dau deoparte gândul care mă paralizează și evaluez rapid situația.

În mai puțin de douăzeci de secunde, vom ajunge la baricada poliției. Știu ce are de gând Lucas: să intre cu forță în două mașini care au cea mai mare distanță între ele. Distanța e doar de șaizeci de centimetri lățime, dar noi mergem cu 190 kilometri la oră și mașina e blindată, ceea ce înseamnă că în momentul impactului vom fi avantajați.

Tot ce avem de făcut e să supraviețuim coliziunii.

Prind lansatorul de grenade în mâna dreaptă și țip la părinții Norei:

— Țineți-vă bine!

Apoi mă arunc pe podea şi o acopăr pe Nora cu corpul meu.

Câteva secunde mai târziu, limuzina noastră se izbeşte în maşinile de poliţie cu toată forţa, zdruncinându-ne. Îi aud pe părinţii Norei ţipând, simt inerţia impactului cum mă trage în faţă şi îmi încordez fiecare muşchi din corp în efortul de a opri alunecarea.

Abia dacă funcţionează. Umărul stâng se izbeşte de banchetă, dar o ţin pe Nora protejată sub mine. Nu mă îndoiesc că o strivesc cu greutatea mea, dar e mai bine aşa decât alternativa. Aud zgomotul metalic al gloanţelor care lovesc lateralele şi geamurile maşinii şi ştiu că trag asupra noastră.

Dacă eram într-o maşină obişnuită, eram deja ciuruiţi.

De îndată ce simt că limuzina prinde iar viteză, sar în picioare, observând cu colţul ochiului că părinţii Norei par să fi supravieţuit impactului. Tony se ţine de braţ cu o grimasă de durere pe chip, dar Gabriela pare doar buimacă.

Nu am timp să mă uit mai îndeaproape, totuşi. Dacă e să avem vreo şansă de supravieţuire în situaţia asta, trebuie să ne ocupăm de oamenii lui Sullivan şi trebuie să o facem acum.

Lansatorul de grenade e încă la mine în mână, aşa că apăs pe un buton lateral al uşii ca să acţionez deschiderea acoperişului. Apoi mă ridic în picioare în mijlocul culoarului, cu capul şi umerii scoşi afară din maşină. Ridic arma şi o îndrept spre maşinile care ne urmăresc: cele cincisprezece vehicule ale lui Sullivan şi o maşină de poliţie.

Nu, *treisprezece* vehicule ale lui Sullivan, mă corectez singur după ce le număr rapid. Oamenii mei au reuşit să mai elimine două dintre ele în ultimele minute.

E timpul să egalizăm şi mai mult şansele.

Gloanţele şuieră pe lângă capul meu, dar le ignor şi ţintesc cât de atent pot. Am doar şase proiectile în lansatorul ăsta, aşa că trebuie să le valorific pe toate.

Bum! Primul proiectil lansat trimite o lovitură puternică. Reculul îmi loveşte umărul, dar grenada îşi atinge ţinta, maşina poliţiei care e fix pe urmele noastre. Maşina zboară, explodează în aer şi aterizează pe o latură, arzând în flăcări. Unul dintre Hummere se izbeşte de ea şi mă uit cu o grimasă de satisfacţie cum ambele maşini sar în aer, făcând una dintre dubele lui Sullivan să derapeze de pe autostradă.

Au mai rămas unsprezece vehicule inamice.

Ţintesc din nou. De data aceasta obiectivul meu e mai ambiţios: unul dintre Hummerele din spate. Are un lansator de grenade cu singură-tragere montat pe acoperiş, cu care au eliminat unul dintre SUV-urile noastre mai devreme şi ştiu că vor folosi arma din nou de îndată ce o încarcă.

Bum! Alt recul puternic, dar spre dezamăgirea mea, ratez. În ultima secundă, Hummerul virează din scurt, izbindu-se brutal de unul dintre SUV-urile noastre. Privesc cu o furie neputincioasă cum maşina oamenilor mei se răstoarnă, ieşind de pe autostradă.

Am rămas acum doar cu cinci SUV-uri cu gărzi şi limuzina.

Dând la o parte orice urmă de emoţie, ţintesc următoarea lovitură către o dubă mai apropiată. Bum! De data aceasta, fix la ţintă. Vehiculul se rostogoleşte, explodând, şi cele două SUV-uri ale clanului Sullivan care sunt fix în spatele dubei se izbesc de ea cu viteză maximă.

Au mai rămas opt vehicule inamice.

Ţintesc încă o dată cu lansatorul de grenade, fac tot ce pot ca să compensez zigzagul continuu al limuzinei. Ştiu

că Lucas şerpuieşte pe toată autostrada în efortul de-a ne face o ţintă dificilă, dar, de asemenea, îi face şi pe ei o ţintă dificilă pentru mine.

Bum! Trag încă o dată şi alt SUV al clanului Sullivan explodează, trăgând după el şi maşina din spate.

Au mai rămas şase vehicule inamic şi eu mai am două grenade de lansat.

Trag aer adânc în piept, ţintesc din nou şi în acel moment ambele Hummere suflă foc. Două dintre SUV-urile noastre zboară în aer, rostogolindu-se pe marginea drumului.

Au mai rămas trei SUV-uri cu gărzi.

Îmi controlez furia, ţin arma nemişcată şi ţintesc spre Hummerul care câştigă distanţă faţă de noi. Unu, doi... Bum! Grenada îşi atinge ţinta şi maşina masivă iese în lateral de pe autostradă, fumegând de sub capotă.

Au mai rămas un Hummer şi patru SUV-uri inamice.

Mai am o grenadă.

Trag adânc aer în piept, ţintesc, dar mai înainte să pot apăsa pe trăgaci, una dintre maşinile inamice virează şi se izbeşte de o alta. Probabil că oamenii mei au tras în şofer, îmbunătăţindu-ne şansele. Forţele clanului Sullivan s-au redus acum la un Hummer şi două SUV-uri.

Uşurat, ţintesc din nou... şi atunci aud.

Vuietul inconfundabil al elicelor unui elicopter în depărtare.

Mă uit în sus şi văd un elicopter de poliţie venind dinspre vest.

La naiba!

Fie sunt iar poliţişti corupţi, fie autorităţile americane au aflat de încăierarea asta.

Oricum ar fi, nu prevesteşte ceva bun pentru noi.

35

NORA

Când sunetul nou ajunge la urechile mele, nivelul de adrenalină atinge cote maxime. Nu știam că e posibil să mă simt așa, amorțită și extrem de vie în același timp. Inima îmi bate cu un milion de kilometri pe minut și simt un fior rece de frică. Totuși, panica de mai devreme s-a dus, a dispărut la un moment dat între a doua și a treia explozie.

Se pare că omul se poate obișnui cu orice, chiar și cu mașini care explodează.

Țin strâns arma pe care mi-a dat-o Julian, mă prind de banchetă cu mâna liberă, fără să-mi pot desprinde privirea de la lupta care se dă dincolo de fereastra mașinii. Autostrada din spatele nostru este ca o zonă de război, cu mașini avariate și arzând în flăcări, distrugând zona îngustă de autostradă liberă.

Suntem ca într-un joc video, doar că victimele sunt reale.

Bum! Apasă o dată pe butonul de control și o mașină zboară. Bum! Altă mașină. Bum! Bum! Mă surprind cum direcționez mental fiecare grenadă de parcă aș putea ghida ținta lui Julian cu gândurile mele.

Un joc. Un joc real cu focuri de armă şi efecte sonore uluitoare. Dacă îl catalogkez aşa, pot să gestionez situaţia. Pot să mă prefac că nu sunt zeci de cadavre care ard în jurul nostru, de ambele părţi. Îmi pot spune că bărbatul pe care îl iubesc nu stă în mijlocul limuzinei cu un lansator de grenade în mână, cu capul şi partea de sus a corpului expuse la grindina schimbului de focuri de afară.

Da, un joc, în care apare acum şi un elicopter. Îl pot auzi, iar când urc pe banchetă şi mă aplec mai aproape de fereastră, îl şi pot vedea.

E un elicopter de poliţie, care se îndreaptă direct spre noi.

Ar trebui să mă simt uşurată că autorităţile încearcă să intervină, doar că blocada prin care tocmai am trecut nu părea o încercare de a restaura legea şi ordinea. Am văzut cum ne urmărea maşina de poliţie alături de forţele clanului Sullivan, nu încercau să aresteze criminalii implicaţi în această cursă mortală.

Ei încercau să ne elimine pe noi.

Un nou val de teroare mă cuprinde, străpungând calmul meu fals. Nu este un joc. Sunt oameni care mor în jurul nostru şi, dacă limuzina nu era blindată şi Lucas nu conducea atât de bine, noi toţi eram deja morţi. Dacă era vorba doar de mine, nu conta atât de mult. Dar toţi cei pe care îi iubesc sunt în maşina asta. Dacă li se întâmplă ceva...

Nu, stop. Simt că încep să hiperventilez şi mă forţez să mă gândesc la altceva. Nu-mi permit să intru în panică acum. Arunc o privire în faţă, îi văd pe părinţii mei strânşi unul într-altul pe banchetă, ţinându-se de centurile de siguranţă. Sunt atât de palizi, că par aproape verzi. Cred că sunt amândoi în şoc, de vreme ce mama nu mai ţipă.

Limuzina virează strâns, aproape mă doboară de pe banchetă.

— Mă îndrept spre hangar! strigă Lucas din față și îmi dau seama că tocmai am ieșit de pe autostradă pe un drum mai îngust. Micul aeroport se profilează în fața noastră ca o promisiune de salvare. Vuietul elicopterului este chiar deasupra noastră acum, dar dacă ne putem urca în avion și decola...

Bum! Vederea mi se întunecă, toate sunetele amuțesc pentru o secundă. Trag aer în piept, mă prind de marginea banchetei și încerc cu disperare să mă țin în timp ce limuzina virează și accelerează chiar mai mult. Când îmi revin simțurile, îmi dau seama că SUV-ul din spatele nostru a fost lovit. Acum are o gaură fumegândă în acoperiș. Privesc îngrozită cum se lovește lateral de o altă mașină de-a noastră, ciocnindu-se cu toată forța distrugătoare. Cauciucurile scrâșnesc și apoi ambele mașini se rostogolesc de pe șosea într-un talmeș-balmeș de metal zdrobit.

Elicopterul poliției a tras în noi, îmi dau seama cu o tresărire de panică. A tras în noi și ne-a lichidat două dintre mașini, lăsându-ne doar cu un singur vehicul cu gărzi care să ne păzească.

Mă întorc și arunc din nou o privire disperată pe fereastra din față. Hangarul unde se află avionul nostru este aproape, atât de aproape. Doar câteva sute de metri și am ajuns acolo. Cu siguranță putem supraviețui atât timp...

Bum! Urechile îmi țiuie, mă răsucesc și văd Hummerul din spatele nostru în flăcări. Probabil Julian l-a nimerit, îmi dau seama ușurată. Au mai rămas pe urmele noastre doar elicopterul și cele două SUV-uri și mai avem gărzile din ultimul nostru SUV. Alte câteva lovituri bine țintite și suntem în siguranță...

— Nora! Două brațe puternice mă prind de talie și mă trag jos pe podea. Julian, furios, îngenunchează pe mine, tună și fulgeră. Ți-am spus să stai dracului jos!

Într-o fracţiune de secundă, înregistrez două lucruri: e rănit şi are mâinile goale.

Lansatorul de grenade nu mai are muniţie.

Bum! O lovitură zgâlţâie limuzina, aruncându-ne pe amândoi în aer. Sunt vag conştientă că Julian se răsuceşte în jurul meu protejându-mă cu corpul lui, dar tot simt impactul brutal al izbiturii. Îmi iese tot aerul din plămâni şi interiorul maşinii se învârte în jurul meu, vederea mi se înceţoşează în timp ce un obiect ascuţit îmi intră în piele. Capul îmi bubuie ca şi cum creierul se luptă să iasă afară.

— Nora!

Vocea lui Julian răzbate prin ţiuitul prelung din urechi. Buimacă, încerc să fiu atentă la el. În timp ce vederea mi se limpezeşte, îmi dau seama că suntem din nou pe podea, Julian stând întins deasupra mea. Are faţa acoperită de sânge, care se prelinge în jos, picurând pe mine. Spune ceva, dar cuvintele lui nu pătrund în mintea mea.

Tot ce văd e doar râul mortal şi roşu al sângelui.

— Eşti rănit. Croncănitul îngrozit pe care îl scot nici nu mai seamănă cu vocea mea. Julian, eşti rănit...

Mă prinde de maxilar, tare, făcându-mă să tac.

— Ascultă-mă, strigă el. Fix într-un minut vreau să o iei la fugă. Înţelegi? Să fugi direct spre nenorocitul ăla de avion şi să nu te opreşti, orice ar fi.

Mă uit la el fără să înţeleg. Pic. Pic. Pic. Picăturile roşii continuă să cadă. Simt umezeala lor pe faţa mea, simt gustul lor metalic pe buzele mele. Ochii lui sunt albaştri, strălucitori în tot roşul ăla, un albastru incredibil de frumos...

— Nora! urlă la mine, zgâlţâindu-mă. Ai înţeles?

Ţiuitul din capul meu se mai domoleşte şi în sfârşit înţeleg ce îmi spune.

Fugi. Vrea să fug.

— Dar... tu, vreau să spun, însă el mă întrerupe.

— Îi iei pe părinţii tăi şi fugiţi naibii cu toţii. Vocea lui e ascuţită cât să taie prin oţel, privirea lui mă arde. Ai arma cu tine, dar să nu o faci pe eroina. Ai înţeles, Nora?

Reuşesc să încuviinţez încet.

— Da.

Prin bubuitul din tâmple, îmi dau seama că maşina încă rulează, încă merge în ciuda a ceea ce ne-a lovit. Aud elicopterul deasupra noastră, dar pentru moment suntem în viaţă.

— Da, am înţeles.

— Bine.

Îmi susţine privirea câteva clipe şi apoi, de parcă nu poate rezista, lasă capul în jos şi mă sărută pe gură puternic, fierbinte. Simt gustul de metal şi sare al sângelui său, parfumul unic care este Julian şi vreau să continue să mă sărute, să mă facă să uit coşmarul pe care îl trăim. Totuşi, prea repede, buzele lui se mută pe gâtul meu şi îi simt căldura respiraţiei în timp ce-mi şopteşte în ureche:

— Te rog, du-te cu părinţii tăi la avion, iubito. Thomas e deja acolo şi el poate pilota avionul la nevoie. Lucas va avea grijă de Rosa. Este singura noastră şansă să scăpăm vii de aici, aşa că atunci când îţi spun să fugi, fugi. Eu voi fi chiar în spatele tău, bine?

Şi înainte ca eu să mai pot spune ceva, sare în picioare şi mă trage în genunchi, dându-mi automatul AK-47 pe care îl scăpasem pe jos. Capul mi se învârte de la mişcarea bruscă, dar mă scutur de ameţeală şi prind arma cu toată puterea. Nu mă simt bine, corpul meu, în mod ciudat, nu cooperează, dar sunt în stare să mă concentrez suficient cât să văd că luneta a dispărut şi că iese fum din partea din spate a maşinii. Spre uşurarea mea, părinţii

mei sunt încă prinşi cu centurile de siguranţă pe locurile lor, sângerând şi părând buimaci, dar în viaţă.

Probabil fereastra din spate s-a sfărâmat şi cioburile au zburat în maşină, ceea ce explică sângele de pe ei şi de pe Julian.

Limuzina începe să încetinească şi Julian mă prinde de maxilar din nou, atrăgându-mi atenţia.

— În zece secunde, spune el aspru. Voi deschide portiera asta şi voi ieşi. În acel moment, fugi pe cealaltă uşă. Înţelegi, Nora? Sari afară şi fugi ca dracu'.

Încuviinţez şi, când îmi dă drumul, mă întorc spre părinţii mei.

— Scoateţi-vă centurile de siguranţă, spun aspru. Vom alerga cât putem de repede spre avion de îndată ce se opreşte maşina.

Mama nu reacţionează, e şocată şi albă ca varul, dar tata începe să bâjbâie cu catarama de la centura de siguranţă. Cu coada ochiului văd că ne apropiem de hangar şi, disperată, încep să-mi ajut părinţii, hotărâtă să-i eliberez înainte ca maşina să se oprească.

Reuşesc să desfac centura de siguranţă a mamei, dar tata pare prins şi tragem amândoi disperaţi de ea, ne încurcăm cu mâinile unul pe celălalt în timp ce limuzina goneşte printr-o poartă înaltă, deschisă într-o clădire ca un depozit.

— Repede! strigă Julian când limuzina frânează cu scrâşnet de roţi.

Aproape că sunt iar aruncată pe jos, dar reuşesc să mă prind de breteaua centurii de siguranţă.

— Acum, Nora, strigă Julian, împingând uşa deschisă în lături. Du-te acum!

Centura de siguranţă se deschide în sfârşit şi îl apuc pe tata de mână, iar el o prinde pe mama. Împing portiera

opusă să se deschidă, ieşim din maşină împleticindu-ne, căzând în palme şi în genunchi. Inima îmi bate puternic, capul mi se învârte, mă uit după avion şi atunci îl văd.

E garat lângă ieşirea din partea opusă a hangarului, cu o duzină de alte avioane între noi şi el.

— Pe aici! Sar în picioare, trăgând de tata. Haide, trebuie să mergem!

Începem să alergăm. În spatele nostru se aud alte frâne scrâşnind, urmate de o rafală furioasă de mitralieră. Întorcând capul, îi văd pe Julian şi Lucas cum trag într-un SUV care tocmai goneşte spre clădirea din spatele nostru. Rosa aleargă şi ea, e fix pe urmele noastre. Inima îmi bate cu putere, încetinesc şi totul în mine urlă să mă întorc, să îi ajut pe Lucas şi pe Julian, dar apoi îmi aduc aminte cuvintele lui.

Cea mai bună şansă a noastră ca să supravieţuim este să-i urc pe toţi în avion. Chiar şi cu ajutorul meu, părinţii mei abia funcţionează.

Îmi suprim impulsul de a fugi înapoi spre limuzină şi, în schimb, strig „Repede!" spre Rosa, care aproape că ne-a ajuns din urmă. Apoi toţi patru alergăm din nou, tata trăgând-o pe mama după el. E palid ca un mort şi are privirea rătăcită, dar pune un picior în faţa celuilalt şi asta e tot ce am nevoie să facă pentru moment. Dacă scăpăm, îmi voi face griji după aceea pentru trauma produsă părinţilor mei şi mă va tortura rolul pe care l-am avut în toată situaţia asta.

Pentru moment, tot ce trebuie să facem este să supravieţuim.

Totuşi, chiar dacă ştiu asta, nu mă pot opri să nu arunc priviri disperate în spatele nostru în timp ce alergăm. Frica pentru viaţa lui Julian se simte ca un nod uriaş în stomac. Nu-mi pot imagina să-l pierd din nou. Nu cred că voi supravieţui.

Prima dată când mă uit înapoi, văd că Julian şi Lucas s-au adăpostit în spatele limuzinei şi fac schimb de focuri cu cei ascunşi după SUV. Sunt deja două cadavre pe jos şi o gaură plină de sânge în parbrizul SUV-ului.

Chiar şi panicată, simt un fior de mândrie. Soţul meu şi mâna lui dreaptă ştiu ce fac când e vorba să ucidă.

Când mă uit a doua oară, văd că situaţia e ceva mai bună. Patru cadavre ale inamicilor şi Lucas care înaintează pe lângă limuzină ca să îl aibă în vizor pe ultimul trăgător, în timp ce Julian trage ca să-l acopere.

Când mă uit a treia oară, ultimul trăgător e eliminat şi schimbul de focuri s-a terminat, hangarul e ciudat de tăcut după tot vacarmul. Îi văd pe Lucas şi pe Julian în picioare, fără răni, se pare, şi lacrimi de bucurie încep să mi se rostogolească pe obraji.

Am reuşit. Am supravieţuit.

Aproape am ajuns la avion şi îl văd pe Thomas, şoferul care m-a condus la salonul de coafură, stând în picioare lângă uşa deschisă.

— Te rog, du-i înăuntru, îi spun cu voce tremurătoare, iar el aprobă, conducându-i sus pe scări pe părinţii mei şi pe Rosa. Vin şi eu într-o clipă, îi spun tatei când încearcă să mă ia cu ei. Am nevoie doar de-o clipă.

Mă eliberez din strânsoarea lui şi mă întorc spre limuzină.

— Julian! Ridic automatul AK-47 deasupra capului şi îi fac semn cu arma. Aici! Haide, să mergem!

El se uită la mine şi văd un zâmbet uriaş luminându-i faţa.

Râd şi plâng în acelaşi timp, încep să alerg spre el, conştientă doar de bucuria pe care o simt, şi atunci peretele de lângă limuzină explodează, aruncându-i în aer pe el şi pe Lucas.

36

JULIAN

Durere. Întuneric.

Preț de o secundă, sunt iar în camera fără ferestre, cuțitul lui Majid tăindu-mi fața. Stomacul mi se revoltă, voma îmi urcă în gât. Apoi mintea mi se limpezește și devin conștient de un țârâit monoton în urechi.

Asta nu s-a întâmplat în Tadjikistan.

Nu am simțit fierbințeala asta.

E prea fierbinte. Atât de fierbinte că ard.

La naiba! Un jet de adrenalină îmi alungă buimăceala. Mișcându-mă cu viteza luminii, mă rostogolesc de câteva ori ca să sting flăcările care îmi ard vesta. Mă copleșește greața, capul îmi bubuie în agonie, dar când mă opresc, focul s-a stins.

Gâfâind furios, stau întins nemișcat și încerc să-mi recuperez simțurile. Ce naiba s-a întâmplat?

Țiuitul din urechi se liniștește ușor și îmi dezlipesc pleoapele ca să văd bucăți de cauciuc cum ard în jurul meu.

O explozie. Trebuie să fi fost o explozie.

De îndată ce-mi dau seama de asta, aud.

O rafală de mitralieră, urmată de o replică de împuşcături.

Inima încetează să-mi mai bată. *Nora!*

Puseul de panică e atât de intens, încât înlocuieşte totul. Nu mai simt durerea, sar în picioare, împleticindu-mă când genunchii mi se înmoaie pentru o clipă înainte de a se întări ca să-mi susţină greutatea.

Întorc capul dintr-o parte în alta, căutând sursa împuşcăturilor şi apoi văd.

O siluetă mică care se retrage în spatele unui avion mare după ce a mai tras o rafală de gloanţe. În spatele ei e un grup de patru oameni înarmaţi, toţi îmbrăcaţi în echipament SWAT.

Într-o fracţiune de secundă, observ restul scenei. Peretele hangarului de lângă limuzină a dispărut, explodat în bucăţi, şi prin deschizătură văd elicopterul poliţiei pe iarbă, elicele fiind acum nemişcate şi tăcute.

Oamenii mei din ultimul SUV au pierdut probabil lupta, lăsându-ne expuşi ultimelor forţe armate ale lui Sullivan.

Înainte să gândesc complet totul, sunt deja în mişcare. Limuzina arde lângă mine, dar focul e în faţă, nu în spate, deci mai am câteva secunde. Sărind spre maşină, deschid larg una dintre uşi şi urc înăuntru. Armele sunt încă în ascunzătoarea de sub banchetă, aşa că iau două mitraliere şi sar afară, ştiind că maşina poate exploda dintr-o clipă într-alta. Când fac asta, văd că Lucas se luptă să se ridice în picioare la câţiva metri mai încolo. E viu, observ asta cu un sentiment îndepărtat de uşurare.

Nu am timp să mă gândesc la asta. La o sută de metri, Nora şerpuieşte printre avioane, făcând schimb de focuri cu urmăritorii ei. Micuţa mea dulceaţă împotriva

a patru bărbați înarmați, gândul mă umple de furie și groază dezgustătoare.

Apucând armele, câte una în fiecare mână, încep să alerg. În clipa când îi văd clar pe oamenii lui Sullivan, deschid focul.

Ra-ta-ta-ta! Capul unui bărbat explodează. Ra-ta-ta-ta! Alt bărbat e răpus la podea.

Dându-și seama ce se întâmplă, cei doi bărbați supraviețuitori se întorc și încep să tragă în mine. Ignorând gloanțele care șuieră pe lângă mine, continui să alerg și să trag, făcând tot ce pot să trec în zigzag printre avioane. Chiar și cu vesta care îmi protejează pieptul, nu sunt imun la gloanțe.

Ra-ta-ta-ta! Ceva mă taie pe umărul stâng, lăsând o dâră arzătoare în urmă. Înjurând, prind mai strâns armele și întorc focul, făcând ca unul dintre bărbați să sară în spatele unei camionete de serviciu. Al doilea continuă să tragă în mine și, în timp ce fug, o văd pe Nora ieșind de după unul dintre avioane și țintind. Ochii ei sunt negri și uriași pe fața palidă.

Bum! Capul trăgătorului explodează cu un bubuit. Glonțul ei și-a atins ținta. Răsucindu-se, se întoarce și trage în cel din spatele camionetei.

Profitând de diversiune, îmi schimb traseul, furișându-mă în jurul camionetei unde s-a adăpostit ultimul bărbat. Cum vin din spatele lui, îl văd țintind spre Nora și, cu un urlet de furie, apăs pe trăgaci, ciuruindu-l.

El alunecă în jos pe o latură a camionetei, o masă sângerândă de carne inertă.

Nu mai sunt împușcături, tăcerea e aproape înspăimântătoare.

Gâfâind, las armele în jos și ies de după camionetă.

37

NORA

Când Julian apare de după camionetă, plin de sânge, dar viu, las jos automatul AK-47, degetele mele nemaiputând să țină arma grea. Emoția care îmi cuprinde pieptul trece dincolo de fericire, dincolo de ușurare.

Este exaltare. În mod șocant, exaltarea feroce că ne-am ucis dușmanii și am supraviețuit.

Când a explodat peretele și bărbații înarmați au intrat în hangar, am crezut că Julian a fost ucis. Cuprinsă de o furie oarbă, am deschis focul asupra lor, iar când ei au început să tragă în mine, am alergat fără să mă gândesc, acționând din pur instinct.

Știam că nu am cum să rezist mai mult de câteva minute și nu îmi păsa. Tot ce am vrut era să trăiesc suficient ca să omor cât de mulți puteam.

Dar acum Julian e aici, în fața mea, viu și plin de energie ca întotdeauna.

Nu știu dacă eu alerg spre el, sau el aleargă spre mine, dar cumva ajung în brațele lui și mă strânge atât de tare că abia pot să respir. Mă inundă cu sărutări fierbinți peste tot, pe față și pe gât, mâinile lui îmi cercetează tot corpul căutând să vadă dacă sunt rănită și toată groaza ultimei ore dispare, înlocuită de o bucurie pură!

Am supraviețuit, suntem împreună și nimic nu ne va mai despărți din nou.

— Ăștia doi erau lângă elicopter, spune Lucas când ieșim din hangar căutându-l pe el.

La fel ca și Julian, e plin de sânge și nesigur pe picioare, dar nu mai puțin mortal din cauza asta, ca dovadă stau cei doi bărbați culcați pe iarbă. Amândoi gem și țipă, unul își ține strâns brațul însângerat, iar celălalt încearcă să oprească sângele care îi țâșnește din picior.

— E cine cred eu că e? întreabă Julian aspru, făcând un semn cu capul spre bărbatul mai în vârstă și Lucas zâmbește sălbatic.

— Da, e însuși Patrick Sullivan, împreună cu favoritul și ultimul fiu rămas, Sean.

Mă uit lung la bărbatul mai tânăr, acum îi recunosc trăsăturile schimonosite. Este cel care a atacat-o pe Rosa, cel care a scăpat.

— Presupun că au venit cu elicopterul ca să observe acțiunea și să se năpustească la momentul potrivit, continuă Lucas, făcând o grimasă în timp ce se ține de coaste. Doar că momentul potrivit nu a mai venit. Au aflat probabil cine ești și au chemat poliția care le întoarce niște favoruri.

— Cei pe care i-am ucis erau polițiști? întreb eu, începând să tremur când fluxul de adrenalină se duce treptat. La fel și cei din Hummere și SUV-uri?

— Judecând după echipament, mulți dintre ei erau, răspunde Julian, prinzându-mă de talie cu brațul drept. Sunt recunoscătoare pentru sprijin fiindcă încep să-mi simt picioarele ca niște tăiței fierți. Unii erau probabil

corupţi, dar alţii doar urmau orbeşte ordinele superiorilor. Nu am nicio îndoială că li s-a spus că noi suntem nişte criminali foarte periculoşi. Poate chiar terorişti.

— Ah!

Începe să mă doară capul la gândul ăsta şi brusc îmi dau seama de toate durerile şi vânătăile. Durerea mă loveşte ca un val de tsunami, urmat de o epuizare atât de intensă încât mă sprijin de Julian, vederea mea întunecându-se.

— La naiba! Cu această înjurătură bolborosită, lumea mi se răstoarnă, şi îmi dau seama că Julian m-a prins şi m-a ridicat la pieptul lui. O duc la avion, îl aud spunând şi îmi folosesc toată puterea rămasă ca să clatin din cap.

— Nu, sunt bine. Te rog, lasă-mă jos, îi cer eu, împingând în umerii lui şi, spre surprinderea mea, Julian se conformează, aşezându-mă cu grijă pe picioare.

Mai ţine o mână pe spatele meu, dar mă lasă să stau fără ajutor.

— Ce este, iubito? mă întreabă, uitându-se în jos la mine.

Fac un semn către cei doi bărbaţi plini de sânge.

— Ce vei face cu ei? Îi vei ucide?

— Da, spune Julian. Ochii lui albaştri strălucesc reci. Aşa voi face.

Inspir încet şi apoi expir. Fata pe care Julian a adus-o pe insulă ar fi obiectat, oferindu-i vreun motiv pentru care să-i cruţe, dar eu nu mai sunt fata aceea. Suferinţa acestor bărbaţi nu mă atinge. Am simţit mai multă milă pentru un cărăbuş răsturnat pe spate decât pentru oamenii ăştia şi mă bucur că Julian va avea grijă să rezolve pericolul pe care ei îl reprezintă.

— Cred că Rosa ar trebui să fie aici pentru asta, spune Lucas. Va vrea să vadă cum s-a făcut dreptate.

Julian se uită la mine, iar eu dau aprobator din cap. Poate e greşit, dar în acest moment mi se pare corect ca ea să fie aici, să vadă cum moare cel care a rănit-o.

— Adu-o aici, ordonă Julian, şi Lucas se îndreaptă spre hangar, lăsându-ne pe Julian şi pe mine singuri cu cei doi Sullivan.

Îi privim pe prizonierii noştri într-o tăcere sinistră, niciunul dintre noi nu simte nevoia să vorbească. Bărbatul mai în vârstă e deja inconştient, a leşinat de la sângerarea masivă, dar cel care a atacat-o pe Rosa e chiar gălăgios, cerşind îndurare. Plânge cu hohote şi se zvârcoleşte pe jos, ne promite bani, favoruri politice, să ne prezinte tuturor cartelurilor din Statele Unite... orice vrem, numai să-i dăm drumul. Jură că nu se va mai atinge de nicio femeie niciodată, spune că a fost o greşeală, că nu a ştiut, nu şi-a dat seama cine e Rosa... Nici Julian şi nici eu nu reacţionăm, încercările lui de negociere se transformă în ameninţări şi mă fac că nu îl mai aud, ştiind că orice ar spune nu ne va face pe niciunul să ne răzgândim. Furia din mine e rece ca gheaţa şi nu mai lasă loc milei.

Pentru ce i-a făcut Rosei şi pentru copilul pe care l-am pierdut, Sean Sullivan nu merită nimic altceva decât moartea.

Un minut mai târziu, Lucas se întoarce, conducând-o pe Rosa care pare să tremure. În clipa când îi vede pe cei doi bărbaţi, faţa ei îşi recapătă culoarea şi privirea îi devine dură. Apropiindu-se de atacatorul ei, se uită lung în jos la el timp de câteva secunde înainte să-şi ridice privirea spre noi.

— Pot? întreabă ea, întinzând mâna şi Lucas zâmbeşte rece, oferindu-i puşca lui.

Mâinile ei sunt sigure şi ţinteşte spre atacatorul ei.

— Fă-o, îi spune Julian şi privesc încă un bărbat care moare în timp ce faţa îi explodează în bucăţi.

Înainte să dispară ecoul împuşcăturii trase de Rosa, Julian păşeşte spre Patrick Sullivan care e inconştient şi descarcă un şir de gloanţe în pieptul lui.

— Am terminat aici, spune el, întorcându-se cu spatele spre cadavre, şi toţi patru pornim înapoi spre avion.

În drum spre casă, Thomas pilotează avionul în timp ce Lucas se odihneşte în cabina principală împreună cu Julian, cu mine şi cu Rosa. Când vede că suntem toţi în viaţă, mama începe să hohotească isteric, aşa că Julian îi conduce pe părinţii mei în dormitorul avionului, spunându-le să facă un duş şi să se relaxeze. Vreau să merg să văd cum se simt, dar epuizarea şi prăbuşirea după fluxul de adrenalină mă copleşesc în cele din urmă.

De îndată ce suntem în aer, aşezată la locul meu, îmi pierd cunoştinţa, cu mâna strânsă tare de degetele lui Julian.

Nu îmi amintesc cum am aterizat sau cum am ajuns acasă. Când deschid ochii din nou, suntem deja în dormitorul nostru de acasă şi doctorul Goldberg îmi curăţă şi bandajează zgârieturile. Îmi aduc aminte vag cum m-a spălat Julian de sânge în avion, dar restul călătoriei este în ceaţă în mintea mea.

— Unde sunt părinţii mei? întreb în timp ce doctorul scoate cu o pensetă cioburi mici de sticlă din braţul meu. Cum se simt? Cum sunt Rosa şi Lucas?

— Dorm toți, spune Julian, fiind atent la procedură. Are fața cenușie de la epuizare, iar vocea îi e îngrijorată cum nu l-am auzit niciodată. Nu-ți face griji. Sunt bine.

— I-am examinat când au sosit, spune doctorul Goldberg, bandajând rana sângerândă de pe brațul meu. Tatăl tău s-a rănit la cot destul de serios, dar nu are nimic rupt. Mama ta era în șoc, dar, în afară de câteva zgârieturi de la sticla spartă și un mic traumatism cervical, este bine, la fel cum este și domnișoara Martinez. Lucas Kent are câteva coaste rupte și arsuri, dar se va recupera.

— Și Julian? întreb eu, uitându-mă spre soțul meu.

El e deja curățat și bandajat, așa că știu că doctorul s-a ocupat de el cât timp am dormit eu.

— Are și el o contuzie minoră, la fel ca tine, plus arsuri de gradul întâi pe spate, câteva copci în braț unde l-a zgâriat un glonț și câteva vânătăi. Și, bineînțeles, rănile astea mici de la cioburile de sticlă care au zburat. Scoțând o altă bucată de sticlă din brațul meu, doctorul face o pauză, se uită la noi amândoi de parcă încearcă să se decidă cum să procedeze. În cele din urmă, spune încet: Am auzit că ai pierdut sarcina. Îmi pare foarte rău.

Dau din cap, încercând să-mi rețin un val de lacrimi. Mila din ochii doctorului Goldberg mă doare mai mult decât orice ciob de sticlă, amintindu-mi ce am pierdut. Suferința agonizantă pe care am îngropat-o cât timp ne-am luptat pentru supraviețuire este mai acută și mai puternică decât oricând.

Poate că am supraviețuit noi, dar nu am scăpat teferi.

— Mulțumesc, spune Julian răgușit, ridicându-se și îndreptându-se spre fereastră.

Mișcările lui sunt rigide și sacadate, postura lui radiind tensiune. Se pare că doctorul își dă seama de

gafă și termină să mă trateze în liniște, apoi șoptește un noapte bună, lăsându-se singuri cu durerea noastră.

De îndată ce doctorul Goldberg a plecat, Julian se întoarce în pat. Nu l-am văzut niciodată atât de obosit. Aproape că se clatină când merge.

— Ai dormit vreun pic în avion? întreb, uitându-mă la Julian cum își scoate tricoul și pantalonii de trening în care s-a schimbat probabil când am ajuns acasă.

Mă doare pieptul când îi văd rănile. „Niște vânătăi" este foarte puțin spus. E tot numai vânătăi, cu spatele musculos și pieptul acoperite aproape în întregime de bandaje albe.

— Nu, am vrut să fiu atent la tine, spune el îngrijorat, urcându-se în pat. Se întinde cu fața spre mine, apoi mă atinge și mă trage mai aproape de el. M-am gândit că poate ai contuzii de la căzătura din mașină, șoptește, cu fața la câțiva centimetri de a mea.

— Ah, înțeleg. Nu-mi pot lua ochii de la privirea lui de un albastru intens. Dar și tu ai o contuzie, de la explozie.

Aprobă din cap.

— Da, de asta mi-am dat și eu seama. Încă un motiv ca să fi rămas treaz.

Mă uit lung la el și aproape că rămân fără aer. Mă înec în ochii lui, atrasă tot mai adânc în aceste hipnotice oceane albastre. Involuntar, îmi trec prin minte amintiri cu explozia, aducând cu ele toată groază ultimelor evenimente. Julian zburând prin aer de la explozie, Rosa violată, sarcina pierdută, fețele îngrozite ale părinților mei în timp ce mergem cu viteză pe autostradă printr-o ploaie de gloanțe... Scenele oribile se amestecă în creierul meu, sufocându-mă cu o durere apăsătoare și vinovăție.

Pentru că am insistat să mergem la club, într-un interval scurt de două zile, mi-am pierdut copilul și aproape pe toți cei care contează pentru mine.

Lacrimile sunt precum sângele stors din sufletul meu. Fiecare picătură mă arde, sunetele care izbucnesc din gâtul meu sunt răgușite și urâte. Noua mea lume nu e doar întunecată, este în beznă, complet fără speranță.

Strângând din ochii închiși, încerc să mă ghemuiesc ca o minge, să mă fac cât mai mică, să nu las durerea să explodeze în afară, dar Julian nu-mi dă voie. Îmbrățișându-mă, mă ține strâns în timp ce eu mă descompun pe dinăuntru, corpul lui masiv mă încălzește în timp ce îmi mângâie spatele și îmi șoptește în păr că am supraviețuit, că totul va fi bine și că în curând ne vom întoarce la viața noastră normală... Vocea lui joasă, profundă mă înconjoară, inundându-mi urechile până ce nu mai pot asculta, cuvintele lui oferindu-mi liniște, în ciuda faptului că știu că sunt false.

Nu știu cât timp plâng așa, dar, în cele din urmă, ce a fost mai rău din durere se duce și devin conștientă de atingerea lui Julian, de puterea lui uriașă. Îmbrățișarea lui, care era cândva închisoare pentru mine, acum este salvarea mea, mă ține să nu mă înec în disperare.

Când mi se opresc lacrimile, îmi dau seama că și eu îl țin în brațe la fel de strâns cum mă ține el și că atingerea mea îl liniștește la rândul ei. El mă consolează pe mine, dar și eu îl consolez și, cumva, acest lucru îmi domolește agonia, ridicând un pic ceața întunecată care mă apasă.

M-a mai ținut în brațe și înainte când am plâns, dar niciodată așa. Direct sau indirect, el a fost mereu cauza lacrimilor mele. Nu am mai fost uniți în durerea noastră până acum, nu am mai trecut printr-o suferință comună. Cel mai aproape de a trăi împreună o pierdere am fost când a murit Beth, dar chiar și atunci, nu am avut șansa să trecem prin doliu împreună. După explozia

de la depozit, eu i-am plâns singură pe Beth şi pe Julian, iar când el s-a întors după mine, eram mai mult furioasă decât îndurerată.

De data aceasta este diferit. Pierderea mea este pierderea lui. Mai mult pierderea lui, de vreme ce şi-a dorit acest copil încă de la început. Micuţa viaţă care creştea în mine, cea pe care el a păzit-o cu atâta înverşunare, s-a dus şi nu-mi pot nici măcar imagina ce trebuie să simtă Julian.

Cât trebuie să mă urască pentru ceea ce am făcut.

Gândul mă zdrobeşte din nou, dar de data asta reuşesc să ţin agonia în mine. Nu ştiu ce se va întâmpla mâine, dar pentru moment mă consolează şi eu sunt suficient de egoistă ca să accept, să depind de puterea lui ca să trec prin asta.

Lăsând să-mi scape un oftat tremurător, mă adăpostesc în braţele soţului meu, ascultând cum inima lui bate puternic şi constant.

Chiar dacă Julian mă urăşte acum, eu am nevoie de el.

Am nevoie de el prea mult ca să-l las vreodată să plece.

38

JULIAN

Pe măsură ce respirația Norei devine mai rară și mai constantă, corpul ei lipit de mine se relaxează. Tremură din când în când, dar se liniștește când se scufundă într-un somn adânc.

Ar trebui să dorm și eu. Nu am închis ochii din noaptea dinaintea zilei de naștere a Norei, ceea ce înseamnă că sunt treaz de peste patruzeci și opt de ore.

Printre cele mai rele ore din viața mea.

Am supraviețuit. Totul va fi bine. Ne vom întoarce curând la viața noastră normală. Asigurările mele către Nora îmi sună fals. Aș vrea să cred propriile cuvinte, dar pierderea e prea recentă, agonia e prea acută.

Un copil. Un bebeluș care a fost parte din mine și parte din Nora. Nu ar fi trebuit să fie ceva, doar o grămadă de celule care urmau să se dezvolte, dar chiar și la zece săptămâni, creatura micuță mi-a umplut pieptul de emoție, răsucindu-mă pe degetele minuscule, abia formate.

Aș fi făcut orice pentru copil, și el nici măcar nu se născuse.

A murit înainte să aibă șansa să trăiască.

O furie întunecată, amară mă îneacă din nou, de data aceasta îndreptată doar spre mine. Sunt atâtea lucruri pe care aş fi putut – ar fi trebuit – să le fac ca să previn acest rezultat. Ştiu că nu are rost să mă mai gândesc la asta, dar creierul meu epuizat refuză să renunţe. Întrebările inutile de tipul „ce ar fi fost dacă?" mi se învârt în cap, până mă simt ca un hamster pe o rotiţă, alergând pe loc fără să ajungă undeva. Ce ar fi fost dacă o ţineam pe Nora la moşie? Ce ar fi fost dacă mă duceam mai devreme la baie? Ce ar fi fost dacă, ce ar fi fost dacă... Mintea mi se învârteşte tot mai repede, vidul se cască sub mine din nou şi ştiu că, dacă Nora nu ar fi cu mine, aş cădea în nebunie, golul înghiţindu-mă complet.

Ţinând-o mai strâns de corpul ei mic, cald, mă uit fix în întuneric, dorindu-mi cu disperare ceva irealizabil, iertarea pe care nu o merit şi nu o voi găsi niciodată.

Nora suspină în somn şi îşi freacă obrazul de pieptul meu, buzele ei moi apăsându-mă pe piele. Dacă era o altfel de noapte, gestul inconştient m-ar fi excitat, trezind pofta care mă chinuie mereu în prezenţa ei. În seara asta, totuşi, atingerea delicată doar măreşte presiunea care creşte în pieptul meu.

Copilul meu e mort.

Realitatea absolută mă loveşte, spulberând scuturile care mă ţin amorţit încă din copilărie. Nu pot face nimic, nimeni nu poate face nimic. Aş putea elimina întregul oraş Chicago şi asta n-ar schimba nimic.

Copilul meu e mort.

Durerea urcă incontrolabil, ca un râu care creşte peste baraj. Încerc să mă lupt cu ea, să o opresc, dar asta doar îmi face mai rău. Amintirile mă copleşesc ca un val de tsunami, chipurile tuturor celor pe care i-am pierdut plutesc prin mintea mea. Copilul, Maria, Beth, mama, tata, aşa cum era el în acele rare momente când l-am

iubit... Explozia de durere este copleşitoare, dând totul la o parte, mai puţin conştiinţa acestei pierderi noi.

Copilul meu e mort.

Suferinţa mă arde, atroce, dar e şi purificatoare.

Copilul meu a murit.

Tremurând, mă agăţ de Nora în timp ce încetez să mai lupt şi las durerea să fie.

URMAREA

39

NORA

După două săptămâni de la sosirea noastră acasă, Julian consideră că e sigur pentru părinții mei să se întoarcă în Oak Lawn.

— Voi pune la punct măsuri de securitate suplimentare pentru ei, câteva luni de acum încolo, îmi explică în timp ce ne îndreptăm spre zona de antrenament. Vor trebui să respecte niște restricții când e vorba de malluri sau de alte locuri aglomerate, dar ar trebui să se poată întoarce la muncă și să reia majoritatea activităților obișnuite.

Aprob din cap, nu sunt surprinsă în mod special să aud asta. Julian m-a ținut la curent cu eforturile lui în această direcție și știu că familia Sullivan nu mai reprezintă o amenințare. Utilizând aceleași tactici nemiloase pe care le-a folosit cu Al-Quadar, soțul meu a reușit ceea ce autoritățile au încercat timp de zeci de ani: să curețe orașul Chicago de cea mai proeminentă familie criminală.

— Şi Frank? întreb când trecem pe lângă două gărzi care se luptă în iarbă. Am crezut că CIA nu vrea să se întoarcă niciunul dintre noi în ţară.

— S-au răzgândit ieri. Mi-a luat ceva să-i conving, dar părinţii tăi ar trebui să se poată întoarce fără ca nimeni să le stea în cale.

— Ah!

Pot să-mi imaginez ce tip de convingere a trebuit să folosească Julian, având în vedere dezastrul pe care l-a lăsat în urmă. Nici măcar echipa de acoperire trimisă de CIA nu a putut ţine ascunsă povestea luptei noastre la viteză maximă. Poate că zona din jurul aeroportului particular nu era dens populată, dar exploziile şi schimbul de focuri nu au trecut neobservate. În ultimele săptămâni, operaţiunea clandestină de la Chicago pentru „prinderea ucigaşului traficant de arme" a fost tema principală pe toate canalele de ştiri.

Aşa cum Julian speculase în maşină, familia Sullivan chiar a pus în joc relaţii serioase ca să organizeze atacul. Şeful poliţiei, fost informator al familiei Sullivan şi în prezent mort şi descompus în acid, a preluat informaţiile pe care familia Sullivan le-a descoperit despre noi şi a folosit ca pretext ideea că „traficantul de arme introduce ilegal explozibili în oraş" ca să adune rapid o echipă de agenţi SWAT. Oamenii lui Sullivan care s-au alăturat forţelor de ordine au fost prezentaţi „drept întăriri din alt domeniu operativ" şi întreaga operaţiune precipitată a fost ţinută secretă faţă de alte agenţii de aplicare a legii, reuşind astfel să ne prindă cu garda jos.

— Nu îţi face griji, spune Julian, interpretând greşit expresia mea încordată. În afară de Frank şi alţi câţiva agenţi de rang înalt, nimeni nu ştie că părinţii tăi au fost implicaţi în ceea ce s-a întâmplat. Măsurile suplimentare de securitate sunt doar o precauţie, nimic mai mult.

— Ştiu asta. Mă uit în sus spre el. Nu i-ai lăsa să se întoarcă dacă nu ar fi în siguranţă.

— Nu, spune încet Julian, oprindu-se la intrarea în sala de lupte. Nu i-aş lăsa.

Fruntea lui străluceşte de transpiraţie de la căldura umedă, în timp ce cămaşa lui fără mâneci se lipeşte de muşchii bine conturaţi. Mai are câteva cicatrici de la cioburile de sticlă, aproape vindecate, pe faţă şi pe gât, dar acestea nu-i ştirbesc farmecul.

Stă la mai puţin de un metru de mine şi mă străpunge cu privirea lui albastră: soţul meu e întruchiparea pură a masculinităţii vibrante, sănătoase.

Înghiţind în sec, mă uit într-o parte. Pielea mi se furnică toată de fierbinţeală când îmi amintesc cum m-am trezit azi-dimineaţă. Nu am mai avut contact intim de când am pierdut sarcina, dar asta nu înseamnă că Julian s-a abţinut de la a face sex cu mine. În genunchi, cu penisul lui în gură, legată, cu limba lui pe clitorisul meu... Imaginile din mintea mea mă excită, chiar dacă mă apasă vina mereu prezentă.

De ce continuă Julian să se poarte atât de frumos cu mine? De când ne-am întors, am tot aşteptat să mă pedepsească, să facă ceva prin care să-şi exprime furia pe care probabil o simte, dar până acum nu a făcut nimic. Din contră, a fost neobişnuit de tandru cu mine, în multe feluri chiar mai iubitor decât a fost pe durata sarcinii. E o schimbare subtilă în comportamentul lui, câteva sărutări şi atingeri în plus de-a lungul zilei, masaje pe tot corpul în fiecare seară, o roagă pe Ana să pregătească mai multe dintre felurile mele preferate de mâncare... Nu e ceva ce nu a făcut şi înainte, doar că frecvenţa acestor mici gesturi a crescut de când ne-am întors din America.

De când am pierdut copilul nostru.

Lacrimile îmi înţeapă ochii şi îmi las capul în jos ca să le ascund când trec pe lângă Julian şi intru în sala de sport. Nu vreau să mă vadă plângând din nou. A avut destul parte de asta în ultimele săptămâni. De aceea se abţine probabil să mă pedepsească: crede că nu sunt suficient de puternică ca să rezist, se teme că voi deveni iar o epavă cu atacuri de panică, aşa cum eram după Tadjikistan.

Doar că nu va fi aşa. Ştiu asta acum. De dată asta, ceva este diferit.

Ceva în mine este diferit.

Mă duc spre saltele, mă aplec şi mă întind, folosesc timpul ăsta ca să mă reculeg. Când mă întorc cu faţa spre Julian, chipul meu nu mai poartă expresia suferinţei care mă copleşeşte în momente aleatorii.

— Sunt gata, spun eu, aşezându-mă pe saltea. Hai să începem.

Şi în următoarea oră, cât Julian mă învaţă cum să pun jos în şapte secunde un bărbat de nouăzeci de kilograme, reuşesc să-mi scot din minte toate gândurile despre pierdere şi vină.

După antrenament, mă întorc în casă, fac duş, apoi cobor la piscină să le spun veştile părinţilor mei. Am muşchii obosiţi, dar vibrez datorită endorfinelor generate de antrenament.

— Deci ne putem întoarce? Tata se ridică în şezlong, expresia de pe chipul lui e un amestec de suspiciune şi uşurare. Dar toţi poliţiştii ăia? Şi conexiunile cu gangsterii?

— Sunt sigură că e totul în regulă, Tony, spune mama înainte ca eu să pot răspunde. Julian nu ne-ar trimite înapoi dacă nu ar fi rezolvat totul.

Îmbrăcată într-un costum de baie întreg de culoare galbenă, arată bronzată şi odihnită, de parcă a petrecut ultimele săptămâni într-o staţiune, ceea ce, într-un fel, nu e departe de adevăr. Julian s-a dat peste cap ca să le asigure părinţilor mei tot confortul şi să-i facă să se simtă ca şi cum sunt într-o vacanţă adevărată. Cărţi, filme, mâncare delicioasă, chiar şi băuturi fructate la piscină, toate le-au fost oferite, făcându-l pe tata să recunoască fără tragere de inimă că viaţa mea pe moşia unui traficant de arme nu e atât de oribilă cum şi-a imaginat.

— Aşa este, nu ar face asta, confirm, aşezându-mă jos pe un şezlong lângă cel al mamei. Julian spune că puteţi pleca oricând doriţi. Poate pregăti avionul pentru mâine, deşi, evident, ne-ar plăcea să mai rămâneţi.

Aşa cum mă aşteptam, mama refuză scuturând din cap.

— Mulţumim, scumpo, dar cred că ar trebui să mergem acasă. Tatăl tău e nerăbdător să reia munca, iar şefii mei mă întreabă zilnic când mă întorc...

Vocea ei se stinge uşor, zâmbindu-mi împăciuitor.

— Bineînţeles, îi zâmbesc eu, ignorând gheara uşoară din piept.

Ştiu ce e în spatele dorinţei lor de a pleca şi nu e despre muncă sau prieteni. În ciuda confortului de aici, părinţii mei se simt captivi, încercuiţi de turnuri de control şi drone care zboară peste junglă. Văd asta în felul cum îi privesc pe paznicii noştri înarmaţi, când trec pe lângă zona de antrenament şi aud împuşcături. Pentru ei, să trăiască aici e ca o puşcărie de lux, plină de criminali periculoşi la tot pasul.

Unul dintre aceşti criminali este chiar fiica lor.

— Ar trebui să mergem să facem bagajele, spune tata, ridicându-se în picioare. Cred că e cel mai bine dacă plecăm mâine-dimineaţă la prima oră.

— În regulă.

Încerc să nu las cuvintele lui să mă rănească.

E o prostie să mă simt respinsă pentru că părinții mei vor să se întoarcă acasă. Locul lor nu e aici și știu asta la fel de bine ca ei. Poate corpurile lor s-au vindecat de la vânătăile și zgârieturile pe care le-au căpătat în urmărirea cu mașina, dar mințile lor sunt cu totul altă chestiune.

Părinții mei din suburbii vor avea nevoie de mai mult de câteva ore de terapie cu doctor Wessex ca să poată depăși ceea ce au văzut, mașini aruncate în aer și oameni murind.

— Vrei să te ajut la împachetat? întreb eu în timp ce tata așază un prosop peste umerii mamei. Julian vorbește cu contabilul lui și nu am nimic de făcut până la cină.

— E în regulă, scumpo, spune mama cu delicatețe. Ne descurcăm. De ce nu înoți puțin înainte de cină? Apa e perfectă și răcoroasă.

Și lăsându-mă lângă piscină, se grăbesc amândoi spre confortul aerului condiționat din casă.

— Pleacă mâine-dimineață? Rosa pare surprinsă când o anunț de plecarea iminentă a părinților mei. Ah, ce păcat! Nu am avut ocazia să îi arăt mamei tale lacul de care le-ai povestit.

— E în regulă, spun și ridic un coș cu rufe ca să o ajut să umple mașina de spălat. Să sperăm că vor veni să ne viziteze din nou.

— Da, să sperăm, spune Rosa ca un ecou, apoi se încruntă când vede ce fac. Nora, pune ăla jos. Nu ar trebui... și se oprește brusc.

— Să ridic lucruri grele? termin eu propoziția, zâmbind ironic. Tu și Ana uitați că nu mai sunt o invalidă.

Pot să ridic greutăți din nou, să mă lupt, să trag cu arma și să mănânc tot ce vreau.

— Bineînțeles. Rosa pare spășită. Îmi pare rău, spune ea și se întinde după coșul pe care l-am luat eu, dar tot nu ar trebui să faci tu treaba mea.

Oftând, îi dau coșul, știind că se va supăra dacă insist să o ajut. E sensibilă mai ales la treaba asta de când ne-am întors, hotărâtă să nu lase pe nimeni să o trateze altfel decât înainte.

— Am fost violată, nu mi-au amputat brațele, a sărit ea la Ana când menajera a vrut să-i dea sarcini mai ușoare la curățenie. Nu mi se va întâmpla nimic dacă dau cu aspiratorul și folosesc un mop.

Bineînțeles că asta a făcut-o pe Ana să izbucnească în lacrimi, iar Rosa și cu mine a trebuit să stăm următoarele treizeci de minute încercând să o liniștim. Femeia mai în vârstă e foarte afectată de când ne-am întors, suferă vizibil că eu am pierdut sarcina și Rosa a fost atacată.

— Reacționează mai rău decât propria mamă, mi-a spus Rosa săptămâna trecută, și am aprobat din cap, nefiind deloc surprinsă.

Deși am întâlnit-o doar de câteva ori pe doamna Martinez, femeia grăsuță, severă mi s-a părut a fi o versiune mai în vârstă a lui Beth, cu aceeași carcasă tare și aceeași privire cinică asupra vieții. Cum a reușit Rosa să rămână atât de veselă cu o asemenea mamă va rămâne un mister pentru mine. Chiar și acum, după tot ce-a avut de suferit, zâmbetul prietenei mele e doar puțin mai irascibil, strălucirea din ochii ei doar o idee mai stinsă. Cu vânătăile aproape vindecate, nu ți-ai putea da seama că Rosa a supraviețuit unui lucru atât de traumatic, mai ales că insistă cu înverșunare să fie tratată ca de obicei.

Oftând din nou, o privesc în timp ce încarcă mașina de spălat cu o eficiență vioaie, separând hainele mai

închise la culoare şi aşezându-le într-o grămadă ordonată pe podea. Când termină, se întoarce spre mine.

— Deci ai auzit? spune ea. Lucas a localizat-o pe fata traducătoare. Cred că pleacă după ea după ce îi duce cu avionul pe ai tăi acasă.

— Ţi-a spus el asta?

Aprobă din cap.

— M-am întâlnit cu el azi-dimineaţă şi l-am întrebat ce mai face. Aşa că da, el mi-a spus.

— A, înţeleg.

De fapt, nu înţeleg absolut nimic, dar am decis să nu mă bag. Rosa a fost tot mai rezervată în privinţa non-relaţiei ciudate cu Lucas şi nu vreau să forţez nota. Mă gândesc că îmi va spune ea când e pregătită... dacă e ceva de spus, adică.

Se întoarce să pornească maşina de spălat şi eu mă gândesc dacă să-i zic şi ei ce am aflat ieri... ceva ce nu i-am destăinuit încă lui Julian. În cele din urmă, decid să o fac, de vreme ce ea ştie o parte din poveste.

— O mai ţii minte pe doctoriţa drăguţă care m-a tratat la spital? întreb, sprijinindu-mă de uscător.

Rosa se întoarce spre mine, părând confuză că am schimbat subiectul.

— Da, cred că da. De ce?

— Numele ei de familie este Cobakis. Îmi amintesc că am citit pe ecuson şi m-am gândit că mi se pare cunoscut.

Acum Rosa pare intrigată.

— Şi? Ai mai întâlnit numele ăsta?

Încuviinţez din cap.

— Da. Doar că nu-mi puteam da seama unde, iar ieri mi-am amintit. Era un bărbat cu numele George Cobakis pe lista pe care i-am dat-o lui Peter.

Rosa face ochii mari.

— Lista celor responsabili pentru ce s-a întâmplat cu familia lui?

— Da. Trag aer adânc în piept. Nu eram sigură, dar am verificat e-mailul aseară şi, evident, era acolo. George Cobakis, din Homer Glen, Illinois. Am observat iniţial acest nume din cauza locaţiei.

— O, uau! Rosa se uită lung la mine, cu gura căscată. Crezi că frumoasa doctoriţă are cumva legătură cu acest George?

— Da, ştiu că are legătură cu el. Am căutat cine e George Cobakis aseară şi ea mi-a apărut în rezultate. E soţia lui. Un ziar local a scris despre o strângere-de fonduri pentru veterani şi familiile lor şi ei aveau poza în ziar pentru că, se pare, au făcut multe pentru organizaţie. El este jurnalist, corespondent străin. Nu-mi pot da seama cum a ajuns numele lui pe lista aceea.

— Rahat. Rosa pare îngrijorată şi fascinată deopotrivă. Şi ce ai de gând să faci?

— Ce pot face? Întrebarea mă chinuie de când am aflat de legătura dintre ei. Înainte, numele de pe acea listă erau doar atât: nume. Dar acum unul dintre acele nume are un chip. O fotografie cu un bărbat zâmbitor, cu părul negru, care stă lângă soţia lui frumoasă şi elegantă.

O soţie pe care eu am întâlnit-o.

O femeie care va fi văduvă dacă fostul consultant pe probleme de securitate al lui Julian reuşeşte să se răzbune.

— Ai vorbit cu soţul tău despre asta? întreabă Rosa. El ştie?

— Nu, nu încă.

Nici nu sunt sigură că vreau ca Julian să știe. În urmă cu câteva săptămâni i-am spus Rosei despre lista pe care i-am trimis-o lui Peter, dar nu și că am făcut-o împotriva voinței lui Julian. Acea parte și tot ce s-a întâmplat după ce am aflat că sunt însărcinată sunt prea personale ca să le împărtășesc.

— Presupun că Julian va spune că nu este nimic de făcut, acum că lista a ajuns în mâinile lui Peter, spun, încercând să-mi imaginez reacția soțului meu.

— Și probabil ai dreptate. Rosa mă privește fix. E păcat că noi am întâlnit-o pe femeie și tot restul, dar dacă soțul ei a fost cumva implicat în ceea ce s-a întâmplat cu familia lui Peter, nu văd cum am putea interveni.

— Ai dreptate. Mai inspir o dată, încercând să scap de neliniștea care m-a cuprins încă de ieri. Nu putem interveni. Nu ar trebui să intervenim.

Chiar dacă eu i-am dat lista lui Peter.

Chiar dacă ce urmează să se întâmple va fi iarăși din vina mea.

— Nu este problema ta, Nora, spune Rosa, intuind ce mă frământă. Peter ar fi aflat oricum aceste nume, într-un fel sau altul. Era prea hotărât ca să nu se întâmple asta. Tu nu ești responsabilă de ceea ce le va face acelor oameni, Peter este responsabil.

— Bineînțeles, șoptesc eu, încercând să zâmbesc. Bineînțeles, știu asta.

Și în timp ce Rosa reîncepe să sorteze rufele, eu schimb subiectul și vorbesc despre noii recruți pentru gărzile noastre.

40

JULIAN

După ce închei conversaţia cu contabilul meu, mă ridic şi mă întind, simţind cum se relaxează tensiunea din muşchi. Imediat, gândurile mele se întorc spre Nora şi îi caut locaţia pe telefonul meu. Fac asta de cel puţin cinci ori pe zi acum – un obicei la fel de înrădăcinat ca şi spălatul pe dinţi dimineaţa.

Ea e în casă, exact unde mă aşteptam să o găsesc. Mulţumit, pun telefonul deoparte şi închid laptopul, hotărât să închei pentru seara asta. Cu toate actele de făcut pentru o nouă companie fictivă şi interviurile cu posibili înlocuitori pentru gărzile pe care le-am pierdut, am lucrat până la douăsprezece ore pe zi. Cândva, nu ar fi contat asta, afacerile erau singurul lucru pentru care trăiam, dar acum munca este o distragere nedorită.

Mă împiedică să petrec timp cu frumoasa, ciudat de distanta mea soţie.

Nu sunt sigur când mi-am dat seama pentru prima dată de asta, de felul în care Nora alunecă departe de mine. Felul cum se reţine chiar şi în timpul sexului. La început, am pus felul ei retras pe seama suferinţei şi a consecinţelor traumei, dar pe măsură ce treceau zilele, mi-am dat seama că este ceva mai mult.

Este o distanță subtilă, abia perceptibilă între noi, dar ea există. Nora vorbește și se poartă de parcă lucrurile sunt normale, dar îmi pot da seama că nu sunt. Orice secret pe care îl ține față de mine o apasă, făcând-o să ridice bariere între noi. Le-am simțit azi la antrenament și mi-a întărit hotărârea de a ajunge la miezul problemei.

După cele spuse de doctori, Nora este în sfârșit complet vindecată de pierderea sarcinii și, într-un fel sau altul, în seara asta îmi va spune totul.

La cină o urmăresc pe Nora cum interacționează cu părinții ei, absorbind înfometat fiecare mișcare a mâinilor ei, fiecare tremur al genelor lungi. Aș fi crezut că e imposibil, dar obsesia mea pentru ea a atins cote noi de la întoarcerea noastră. E ca și cum toată suferința, furia și durerea din mine au fuzionat într-o singură senzație sfâșietoare, un sentiment atât de intens că mă rupe din interior.

Un dor care e complet concentrat pe ea.

Când terminăm felul principal, îmi dau seama că abia dacă am scos un cuvânt, stând mai tot timpul mesei absorbit de imaginea și de sunetul vocii ei. Oricum nu are importanță fiindcă e ultima seară aici a părinților Norei. Deși tatăl ei nu mai e ostil cu mine, știu că amândoi încă își doresc să-și elibereze fiica din ghearele mele. Nu îi voi lăsa niciodată să mi-o ia, bineînțeles, dar nu am nicio problemă ca ei trei să petreacă ceva timp împreună.

În acest sens, de îndată ce Ana aduce desertul, eu mă scuz spunând că m-am săturat și mă duc în bibliotecă, lăsându-i să termine masa fără mine.

Când ajung acolo, mă așez pe un șezlong la fereastră și petrec câteva minute răspunzând la e-mailuri de pe telefon. Apoi misterul răcelii neobișnuite a Norei

se strecoară din nou în mintea mea. Felul în care s-a comportat în aceste ultime săptămâni îmi amintește de momentul când am forțat-o prima dată să-și pună dispozitivele de localizare. Parcă e supărată pe mine, doar că de data asta nu știu din ce cauză.

Arunc o privire la ceasul din perete și îmi dau seama că a trecut deja o jumătate de oră de când am plecat de la masă. Sper că Nora s-a dus deja sus. Cu toate acestea, când îi verific locația, văd că este încă în sufragerie.

Ușor enervat, mă gândesc să iau o carte ca să citesc cât timp aștept, dar apoi îmi vine o idee mai bună.

Activând o altă aplicație din telefonul meu, pornesc linia audio secretă din sufragerie, îmi pun căștile Bluetooth și mă las pe spate în șezlong ca să ascult.

O clipă mai târziu, vocea frustrată a Gabrielei îmi inundă urechile.

— ... au murit oameni, se ceartă ea. Cum nu te deranjează? Erau polițiști printre acei criminali, oameni buni care doar urmau ordinele...

— Și ne-ar fi omorât urmând acele ordine. Tonul vocii Norei e neobișnuit de ascuțit, făcându-mă să mă ridic în șezut și să ascult mai atent. E mai bine să mori de glonțul unui om bun sau să te aperi și să trăiești? Îmi pare rău că nu arăt remușcările la care te așteptai, mamă, dar *nu* regret că suntem toți în viață și întregi. Nu e vina lui Julian că s-a întâmplat așa. Din contră...

— El l-a ucis pe fiul gangsterului, o întrerupe Tony. Dacă făcea cum era civilizat și suna la 911 în loc să recurgă la crimă...

— Dacă făcea ceea ce era civilizat, eu aș fi fost violată și Rosa suferea mai mult până ajungea poliția acolo. Vocea Norei are o notă dură, iritată. Tu nu ai fost acolo, tată. Nu înțelegi.

— Tatăl tău înțelege perfect, scumpo. Vocea Gabrielei e mai calmă acum, ușor îngrijorată. Și da, poate că soțul tău nu putea aștepta poliția, fără să facă nimic, dar știi la fel e bine ca mine că se putea abține să îl ucidă pe acel bărbat.

Să mă abțin să-l ucid pe acel bărbat care a rănit-o și aproape a violat-o pe Nora? Sângele îmi fierbe brusc de furie. Nenorocitul a avut noroc că nu l-am castrat și nu i-am îndesat testiculele în intestine. Singurul motiv pentru care a murit atât de ușor a fost că Nora era acolo și grija pentru ea era mai mare decât furia mea.

— Ar fi putut să nu-l ucidă. Vocea Norei are același ton ca vocea maică-sii. Dar există toate motivele să credem că cei doi Sullivan ar fi scăpat nevătămați, având în vedere conexiunile lor. Asta vrei, mamă, ca asemenea oameni să continue să le facă așa ceva femeilor?

— Nu, bineînțeles că nu, spune Tony. Dar asta nu-i dă dreptul lui Julian să se erijeze în judecător, juriu și călău. Când l-a omorât pe acel om, nu știa cine e, așa că nu poți veni cu scuza asta. Soțul tău a ucis pentru că a vrut, pur și simplu.

Timp de câteva secunde tensionate, e tăcere în căștile mele. Furia din mine crește și mânia se răsucește și se întărește în timp ce aștept să aud ce are Nora de spus. Nu îmi pasă absolut deloc ce cred părinții Norei despre mine, dar îmi pasă foarte mult că încearcă să o întoarcă pe fata lor împotriva mea.

În cele din urmă, Nora vorbește.

— Da, tată, ai dreptate, așa a făcut. Vocea ei e calmă și egală. N-a stat pe gânduri și l-a ucis pe acel om pentru că m-a rănit. Vrei să-l condamn pentru asta? Ei bine, nu pot. Nu o voi face. Pentru că dacă aș fi putut, aș fi făcut și eu la fel.

Urmează o altă tăcere lungă.

— Scumpo, când ai plecat de la avion şi s-au auzit toate acele împuşcături, tu erai cea care trăgea? întreabă Gabriela încet. Ai tras în cineva? După o pauză scurtă, continuă cu un ton mai moale: Ai ucis pe cineva?

— Da, răspunde Nora la fel de hotărât ca mai devreme. Mi-o pot imagina stând acolo, înfruntându-i pe părinţii ei fără să clipească. Da, mamă, aşa am făcut.

Trage aer scurt în piept, apoi urmează alte momente de tăcere.

— Ţi-am spus, Gabs, vorbeşte Tony de data asta, iar vocea lui e înecată de tristeţe. Ţi-am spus eu că ea trebuie să fie. Fiica noastră s-a schimbat, el a schimbat-o.

Se aude un hârşâit, ca un scaun care se mută pe podea şi apoi se împleticeşte.

— Of, scumpo!

Urmează un plâns cu hohote înecat şi vocea Norei care şopteşte:

— Nu plânge, mamă. Te rog, nu plânge. Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Îmi pare rău...

Nu suport să ascult mai departe. Sar de pe şezlong, ies din bibliotecă, hotărât să o iau pe Nora şi să o duc sus. Şantajul ăsta emoţional e ultimul lucru de care are nevoie şi, dacă trebuie să o protejez de proprii părinţi, aşa voi face.

În timp ce mă îndrept spre ei, îi aud vorbind din nou şi încetinesc pasul pe coridor, ascultând fără să vreau.

— Nu ne-ai dezamăgit, scumpo, spune tatăl Norei răguşit. Nu e vorba de asta, deloc. Doar că acum vedem că nu mai eşti aceeaşi fată... chiar dacă te-ai întoarce la noi, nu ar mai fi la fel.

— Nu, tată, răspunde Nora repede. Nu ar mai fi.

Trec câteva secunde, apoi mama ei vorbește din nou:

— Noi te iubim, scumpo, spune ea cu voce joasă, încordată. Te rog să nu te îndoiești niciodată de faptul că noi te iubim.

— Știu, mamă. Și eu vă iubesc, pe amândoi. Vocea Norei cedează pentru prima dată. Îmi pare rău că lucrurile au ieșit așa, dar locul meu e aici acum.

— Cu *el*. În mod curios, Gabriela nu pare tristă, doar resemnată. Da, vedem asta acum. El te iubește. Nu aș fi crezut niciodată asta, dar te iubește. Când sunteți împreună, felul cum se uită la tine... Râde nesigură. Of, scumpo, ne-am da o mână și un picior ca să fii cu altcineva. Un om bun, de treabă, cineva cu un serviciu normal și care să-ți cumpere o casă lângă noi...

— Julian mi-a cumpărat o casă lângă voi, spune Nora, și mama ei râde din nou, un pic isteric.

— Așa a făcut, nu? spune ea când se mai liniștește.

Acum cele două femei râd împreună și eu respir ușurat. Poate că Nora nu are nevoie să intervin, până la urmă.

Iar se aude un scaun târât pe podea, iar Tony spune morocănos:

— Suntem alături de tine, scumpo. Orice ar fi, suntem întotdeauna alături de tine. Dacă se schimbă vreodată ceva, dacă vrei să-l părăsești și să vii acasă...

— Nu voi face asta, tată. Încrederea liniștită din vocea Norei mă încălzește, alungând orice urmă de furie. Sunt atât de bucuros, că aproape ratez când ea adaugă încet: Decât dacă va vrea el.

— Nu, nu va vrea, spune tatăl Norei cu amărăciune. Măcar asta e evident. Dacă ar fi după el, n-ai putea să te depărtezi mai mult de trei metri.

Nu mai sunt atent la ce-şi spun, gândindu-mă în schimb la afirmaţia ciudată a Norei. *Decât dacă vrea el.* Suna de parcă îi e teamă că aşa va fi. Sau *aşa* ar vrea să fie? Mă cuprinde o suspiciune urâtă. De aceea e atât de distantă în ultimele zile, pentru că vrea să o las să plece? Pentru că nu mai vrea să fie cu mine şi speră că o voi lăsa să plece, ca un fel de ispăşire pentru ce s-a întâmplat?

Pieptul mi se strânge brusc de durere chiar în momentul când un val nou de mânie mă aprinde. Asta aşteaptă dulceaţa mea? Un fel de gest mare prin care să îi ofer libertatea? Să implor iertarea ei şi să simulez regretul că am luat-o în primul rând?

La naiba!

Smulg casca din ureche. O furie întunecată se rostogoleşte prin mine în timp ce mă răsucesc şi încep să urc scările câte două odată.

Dacă Nora crede că am ajuns chiar atât de distrus, nici că s-ar putea înşela mai tare.

E a mea şi va rămâne aşa până la sfârşitul zilelor noastre.

41

NORA

Obosită, dar exaltată după ce am discutat cu părinții mei, urc scările spre dormitorul nostru. Deși o parte din mine încă vrea să-mi fi ferit familia de noul meu stil de viață, sunt ușurată că acum ei știu adevărul.

Că ei știu ce fel de femeie am devenit și că mă iubesc încă.

Ajungând în dormitor, deschid ușa și pășesc înăuntru. Luminile nu sunt aprinse și, când închid ușa în spatele meu, mă întreb dacă Julian o fi acolo. Deși mă bucur că am avut șansa să lămuresc lucrurile cu părinții mei, faptul că el a plecat de la cină fără o explicație plauzibilă mă îngrijorează. S-a întâmplat ceva sau pur și simplu s-a săturat de noi?

S-a săturat de mine?

Chiar în momentul când îmi trece prin minte gândul acesta devastator, observ o umbră întunecată stând în picioare la fereastră.

Pulsul îmi crește, iar pielea mă furnică de o frică primitivă în timp ce bâjbâi după întrerupător.

— Lasă așa, se aude vocea lui Julian din întuneric și genunchii mi se înmoaie de ușurare.

— Ah, slavă Domnului! Pentru o clipă nu mi-am dat seama că... încep, dar apoi îmi dau seama de tonul aspru al vocii lui. Că erai tu, închei eu nesigură.

— Cine altcineva ar fi putut fi? Soțul meu se întoarce și traversează camera, apropiindu-se de mine cu mersul tăcut al unui prădător. E dormitorul nostru. Sau ai uitat asta?

Își așază mâinile pe peretele din spatele meu, de o parte și de alta a mea, prinzându-mă ca într-o cușcă.

Trag speriată aer în piept și îmi lipesc mâinile de peretele rece. Este evident că Julian are toane și nu am nicio idee cum să-l dezamorsez.

— Nu, bineînțeles că nu, spun eu încet, uitându-mă lung la trăsăturile lui întunecate. E atât de puțină lumină în cameră, că tot ce disting este o sclipire neclară a ochilor lui. Ce faci...

El se apropie mai mult de mine, lipindu-și de mine partea de jos a corpului, și eu trag aer în piept când îi simt erecția puternică pe abdomen. E gol și deja excitat, mirosul lui masculin intens mă înconjoară în timp ce mă ține prinsă în loc. Chiar prin materialul rochiei mele, îi simt dorința pulsând, dorință și ceva mai mult, mai întunecat.

Corpul mi se trezește cu o tresărire, pulsul mi se accelerează de frică. Asta trebuie să fie: pedeapsa pe care o așteptam. Dacă doctorii m-au considerat vindecată azi mai devreme, grațierea mea s-a terminat.

— Julian?

Îi spun numele cu respirația tăiată în timp ce el mă apucă de ceafă, degetele lui lungi aproape îmi cuprind complet gâtul. Corpul lui masiv e numai mușchi, tari și de neclintit, încercuindu-mă. O singură dată dacă strânge degetele acelea de oțel, îmi frânge beregata. Gândul îmi dă fiori reci și totuși o durere seacă se răsucește în centrul

meu, iar sfârcurile mi se întăresc de la excitația intensă. Furia care emană din el e palpabilă și vibrează cu ceva sălbatic din mine, ințețind focul întunecat care mocnește înăuntrul meu.

Dacă el a decis să mă pedepsească în cele din urmă, voi avea grijă să primesc ce merit.

Se apleacă peste mine, respirația lui e caldă pe fața mea și în acel moment acționez. Strâng pumnul drept și îl trimit în sus cu toată puterea, lovindu-l pe Julian sub bărbie. În același timp, mă răsucesc spre dreapta, mă smulg din strânsoarea lui din jurul gâtului, mă las în jos pe sub brațul lui întins și mă rotesc în jurul lui ca să îl lovesc din spate.

Doar că el nu mai e acolo.

Jumătate de secundă cât mi-a luat mie să mă învârtesc, Julian deja s-a mișcat, la fel de rapid și letal ca orice asasin. În loc să îl lovesc în spate, marginea ascuțită a palmei mele nimerește în cotul lui și țip de la impactul dur care-mi trimite o undă de durere în tot brațul.

— La naiba! șuieră furios, mișcându-se rapid ca fulgerul.

Înainte ca eu să pot reacționa, mi-a cuprins brațele și mi-a prins încheieturile mâinilor încrucișate pe piept, iar cu piciorul stâng mi-a încercuit genunchii ca să mă împiedice să-l lovesc. Așa cum mă ține de la spate, nu îl pot mușca, iar încercările mele de a-l lovi cu capul în bărbie sunt lamentabil de scurte, ținându-și fața mult prea departe de atingerea mea.

Toate antrenamentele alea, și m-a dat gata fix în trei secunde.

Frustrarea se amestecă cu adrenalina, adăugându-se furiei care fierbe deja în mine. Sunt furioasă că m-a tachinat două săptămâni cu tandrețea lui, dar mai ales, sunt furioasă pe mine însămi.

E vina mea, e vina mea, e numai vina mea. Cuvintele îmi bat violent în minte ca o tobă. Vina, amară și densă, îmi urcă în gât, mă îneacă și se amestecă cu suferința și tristețea.

Rosa. Copilul nostru. Zeci de oameni morți.

Sunetul care îmi țâșnește din gât e ceva între mârâit și suspin. Deși e inutil, încep să mă lupt, zbătându-mă și răsucindu-mă în brațele de fier ale lui Julian. Nu prea am forță, dar cum mă ține blocată cu unul dintre picioarele lui, mișcările mele disperate, smucite sunt suficiente pentru a-l dezechilibra.

Cu o înjurătură sonoră, el cade pe spate, încă ținându-mă strâns. Spatele lui preia mare parte din șocul căzăturii. Eu abia dacă simt impactul când Julian mormăie și se răsucește imediat, țintuindu-mă de podeaua de lemn. Nu țin seama de greutatea lui apăsătoare deasupra mea și continui să mă lupt, zbătându-mă cu toată puterea. Lemnul rece mă apasă pe față, dar abia dacă înregistrez disconfortul.

E vina mea, e vina mea, e numai vina mea.

Gâfâi și suspin în același timp, încercând să lovesc înapoi, să îl zgârii, să-l fac să simtă măcar o frântură din durerea care mă consumă pe interior. Mușchii îmi urlă de durere, dar nu mă opresc, nu când Julian îmi prinde ca-n menghină încheieturile mâinilor și mă leagă la spate cu cureaua lui și nici când mă trage de cot în sus și mă târăște în pat.

Mă lupt în timp ce el îmi smulge rochia și chiloții, când își strânge mâna pumn în părul meu și mă forțează să mă ridic în genunchi. Mă lupt de parcă o fac pentru viața mea, de parcă bărbatul care mă ține e cel mai groaznic dușman și nu cea mai mare iubire a mea. Mă lupt pentru că el e suficient de puternic ca să domine furia din mine.

Pentru că e suficient de puternic ca să o smulgă din mine.

În timp ce mă zvârcolesc în strânsoarea lui rece, genunchiul lui îmi desparte picioarele şi penisul lui presează pe intrarea mea. Cu o singură penetrare sălbatică, mă ia pe la spate şi eu ţip de durere, de alinarea de nedescris a posesiunii lui. Sunt udă, dar nu suficient, nici pe departe, şi fiecare penetrare mă răneşte, mă vindecă. Gândurile mi se împrăştie, scandarea din mintea mea dispare şi tot ce rămâne este sentimentul corpului său în mine, durerea şi plăcerea agonizantă a nevoii noastre.

Ajung la orgasm când Julian începe să-mi vorbească, mârâind că mă va păstra mereu, că nu voi aparţine niciodată nimănui decât lui. E o ameninţare întunecată implicită în cuvintele lui, o promisiune că nu se va da înapoi de la nimic. Cruzimea lui ar trebui să mă îngrozească, şi totuşi, în timp ce corpul meu explodează de eliberare, frica e ultimul lucru la care mă gândesc.

Sunt conştientă doar de extazul pur şi absolut.

Apoi mă întoarce pe spate, îmi eliberează încheieturile mâinilor şi îmi dau seama că de la un anumit moment încolo nu m-am mai luptat. Furia s-a dus şi în locul ei simt doar epuizare şi uşurare.

Uşurare că Julian încă mă doreşte. Că mă va pedepsi, dar nu mă va goni.

Când mă prinde de glezne şi mi le propteşte de umerii lui, nu opun rezistenţă. Nu mă lupt când se apleacă în faţă, aproape îndoindu-mă pe jumătate şi nici când scobeşte umezeala intensă din sexul meu şi o întinde între fesele mele deschise. Doar când îi simt grosimea penisului pregătit la cealaltă intrare scot un sunet neclar de protest, iar sfincterul mi se încordează în timp ce împing cu mâinile în pieptul lui puternic. E un

gest slab, aproape simbolic, nu îl pot da jos de pe mine pe Julian în felul ăsta, dar chiar şi urma asta slabă de rezistenţă pare să îl înfurie.

— O, nu, nu o să faci asta, mârâie el, şi în lumina slabă care vine prin fereastră îi văd strălucirea întunecată a ochilor. Nu îmi vei refuza asta, nu îmi vei refuza nimic. Eşti proprietatea mea... fiecare centimetru din tine. Împinge în faţă, penisul lui uriaş mă forţează să mă deschid în timp ce îmi şopteşte aspru: Dacă nu relaxezi fundul ăla, dulceaţa mea, vei regreta.

Tremur de o excitaţie perversă, unghiile mele intră în carnea pieptului său când cercul strâmt al muşchilor mei cedează sub presiunea nemiloasă. Invazia arzătoare e agonizantă, interiorul meu se revoltă când el împinge tot mai adânc şi mai adânc. Au trecut luni întregi de când nu m-a mai luat aşa şi corpul meu a uitat cum să se poarte, cum să se relaxeze într-o senzaţie de preaplin. Strâng din pleoapele închise, încerc să respir, să rămân puternică, dar lacrimile, stupide, trădătoare, ţâşnesc oricum, picurând pe la colţurile ochilor.

Nu durerea mă face să plâng, totuşi, sau răspunsul dement al corpului meu faţă de ea.

Ci faptul că ştiu că pedeapsa mea nu s-a terminat, că Julian încă nu m-a iertat.

Că nu mă va ierta niciodată.

— Mă urăşti? Întrebarea îmi scapă înainte să o pot opri. Nu vreau să ştiu, dar în acelaşi timp nu mai pot răbda să tac. Deschid ochii, mă uit lung la figura întunecată de deasupra mea. Julian, mă urăşti?

El se opreşte, penisul lui e prins adânc în mine.

— Să te urăsc? Corpul i se tensionează, vocea lui înăsprită de dorinţă e plină de uimire. Ce dracu', Nora? De ce te-aş urî?

— Pentru că am pierdut sarcina. Vocea îmi tremură. Pentru că a murit copilul nostru din cauza mea.

Preț de o clipă, el nu răspunde și apoi, cu o înjurătură surdă, iese din mine, făcându-mă să trag aer în piept de durere.

— La naiba!

Îmi dă drumul și se așază înapoi pe pat. Lipsa bruscă a căldurii și a greutății lui peste mine este înspăimântătoare, la fel cum e lumina lămpii de lângă pat când o aprinde. Îmi ia o clipă să mi se obișnuiască ochii cu strălucirea ei și să-mi dau seama de expresia de pe chipul lui.

— Tu crezi că eu te învinovățesc pentru ce s-a întâmplat? întreabă aspru, stând în șezut. Ochii lui ard puternic în timp ce mă privește, penisul lui e încă erect. Crezi cumva că a fost vina ta?

— Bineînțeles că a fost vina mea. Mă ridic, simțind cum mă înțeapă durerea din interiorul meu, unde tocmai a intrat el. Eu am vrut să mergem la Chicago, să mergem la acel club. Dacă nu eram eu, nu se întâmpla nimic...

— Stop. Comanda lui aspră vibrează prin mine chiar și când trăsăturile i se schimonosesc parcă de durere. Te rog, oprește-te, iubito!

Tac, uitându-mă lung la el, confuză. Nu despre asta a fost toată scena asta? Pedeapsa pentru mine că l-am dezamăgit? Pentru că ne-am pus în pericol pe mine și pe copil?

Susținându-mi încă privirea, el trage adânc aer în piept și se apropie de mine.

— Nora, dulceața mea... Îmi cuprinde fața între palmele lui mari. Cum poți să crezi că te urăsc?

Înghit în sec.

— Sper că nu mă urăști, dar știu că ești furios...

— Crezi că sunt furios pentru că ai vrut să-ţi vezi părinţii? Să ieşi în oraş şi să te distrezi? Îi tremură nările. La naiba, Nora, dacă e vina cuiva pentru că ai pierdut sarcina, atunci e vina mea. Nu trebuia să te fi lăsat să te duci singură la baie...

— Dar nu aveai de unde să ştii...

— Nici tu. Trage aer adânc în piept şi coboară mâinile pe genunchii mei, prinzându-mi palmele între palmele lui calde. Nu a fost vina ta, spune aspru. Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta.

Îmi umezesc buzele uscate.

— Atunci de ce...

— De ce am fost furios? Gura lui frumoasă se schimonoseşte. Pentru că am crezut că vrei să mă părăseşti. Pentru că am interpretat greşit ceva ce le-ai spus părinţilor tăi în seara asta.

— Ce? Mă încrunt. Ce am... Of! Îmi aduc aminte comentariul meu făcut la repezeală, din cauza fricii şi a nesiguranţei. Nu, Julian, nu asta am vrut să spun, încep eu, dar el mă strânge de mână înainte să pot explica mai departe.

— Ştiu, spune el încet. Crede-mă, iubito, ştiu.

Ne uităm lung unul la altul în tăcere. Aerul e plin de ecourile sexului violent şi al emoţiilor întunecate, cu urme de dorinţă, şi de durere, şi de pierdere. E ciudat, dar în acest moment, îl înţeleg mai bine ca niciodată. Văd omul din spatele monstrului, bărbatul care are nevoie de mine atât de mult încât ar face orice ca să mă păstreze lângă el.

Bărbatul care are atât de mult nevoie de mine, încât ar face orice ca să rămân cu el.

— Mă iubeşti, Julian? Nu ştiu de unde îmi vine curajul să pun întrebarea acum, dar trebuie, o dată

pentru totdeauna. Mă iubeşti? repet eu, susţinându-i privirea.

Preţ de câteva clipe, nu se mişcă, nu spune nimic. Mă ţine atât de strâns de mâini, că aproape mă doare. Simt zbuciumul din el, dorinţa luptându-se cu frica. Aştept, ţinându-mi respiraţia, ştiind că poate niciodată nu se va deschide aşa, nu va recunoaşte adevărul nici faţă de el însuşi. Prin urmare, atunci când vorbeşte, mă prinde aproape cu garda jos.

— Da, Nora, spune el aspru. Da, te iubesc. Te iubesc atât de mult încât mă doare. Nu ştiam, sau poate nu am vrut să ştiu, dar întotdeauna a fost aşa. Am trăit aproape toată viaţa încercând să nu simt, încercând să nu-i las pe oameni prea aproape de mine, dar m-am îndrăgostit de tine încă de la început. Doar că mi-au trebuit doi ani ca să-mi dau seama de asta.

— Ce te-a făcut să-ţi dai seama? şoptesc eu, şi inima mă doare de o bucurie plină de uşurare. *Mă iubeşte.* Până în acest moment, nu ştiam câtă nevoie disperată aveam de cuvintele astea, cât de mult mă apăsa lipsa lor. Când ai ştiut?

— În seara când ne-am întors acasă. Gâtul musculos i se mişcă în timp ce înghite. Când am stat culcat lângă tine. Mi-am dat voie să simt cu adevărat atunci durerea pierderii copilului nostru, durerea pierderii tuturor celorlalţi din viaţa mea şi mi-am dat seama că încercam să mă protejez de agonia de a te pierde *pe tine.* Încercam să nu te iubesc ca să nu mă distrugă asta. Doar că era prea târziu. Eram deja îndrăgostit de tine. Eram de multă vreme. Obsesie, dependenţă, iubire, toate sunt acelaşi lucru. Nu pot trăi fără tine, Nora. *Dacă te pierd*, voi fi distrus. Nu pot supravieţui fără tine.

— Ah, Julian... nici nu-mi pot imagina cât i-a trebuit acestui bărbat puternic, nemilos să recunoască asta. Nu mă vei pierde. Sunt aici. Nu plec nicăieri.

— Ştiu că nu pleci. Ochii i se îngustează, orice semn de vulnerabilitate îi dispare de pe chip. Doar pentru că te iubesc nu înseamnă că te voi lăsa vreodată să pleci.

Un râs neputincios îmi scapă din gât.

— Bineînţeles. Ştiu asta.

— Niciodată.

Se pare că are nevoie să pună accentul pe asta.

— Ştiu.

Se uită lung la mine, îmi ţine mâinile într-ale lui şi simt comanda lui tăcută. Vrea să-mi recunosc şi eu sentimentele, să-mi dezgolesc sufletul în faţa lui la fel cum a făcut el. Aşa că îi dau ceea ce îmi cere.

— Te iubesc, Julian, spun, lăsându-l să vadă adevărul în privirea mea. Te voi iubi mereu şi nu vreau să mă laşi niciodată să plec.

Nu ştiu dacă atunci se mişcă el spre mine sau dacă eu fac prima mişcare, dar cumva gura lui e peste a mea, buzele şi limba lui mă devorează în timp ce mă ţine în îmbrăţişarea lui din care nu pot evada. Suntem împreună în durere şi plăcere, în violenţă şi pasiune.

Suntem împreună în felul nostru de iubire.

A doua zi dimineaţă, stau lângă pistă şi mă uit cum decolează avionul care îi duce acasă pe părinţii mei. Când nu se mai vede decât un mic punct pe cer, mă întorc spre Julian, care stă lângă mine, ţinându-mă de mână.

— Mai spune-mi o dată, şoptesc uşor, uitându-mă în sus spre el.

— Te iubesc. Ochii lui strălucesc când ni se întâlnesc privirile. Te iubesc, Nora, mai mult decât viaţa însăşi.

Eu zâmbesc, inima îmi e mai uşoară decât a fost de săptămâni întregi. Umbra suferinţei e încă prezentă, în sentimentul persistent de vină, dar întunericul nu mai acoperă tot. Îmi pot imagina o zi când durerea va dispărea, când tot ce voi simţi va fi doar mulţumire şi bucurie.

Necazurile noastre nu s-au terminat, nu se pot termina, suntem cine suntem, dar viitorul nu mă mai sperie. Curând, va trebui să-i spun despre doctoriţa aceea drăguţă şi de planul de răzbunare al lui Peter, iar apoi, mai târziu, va trebui să discutăm posibilitatea de a face un alt copil şi cum să gestionăm pericolul mereu prezent în vieţile noastre.

Pentru moment, nu trebuie să facem nimic, doar să ne bucurăm unul de celălalt.

Să ne bucurăm că suntem în viaţă şi că ne iubim.

EPILOG

Trei ani mai târziu

JULIAN

— Nora Esguerra!

Când preşedintele Universităţii Stanford îi strigă numele, o privesc pe soţia mea cum urcă pe scenă, îmbrăcată cu aceeaşi robă neagră ca şi restul absolvenţilor. Roba flutură în jurul siluetei sale delicate, ascunzând o mică, dar vizibilă umflătură a abdomenului – copilul pe care amândoi îl aşteptăm de data asta cu nerăbdare.

Oprindu-se în faţa oficialului universitar, Nora îi strânge mâna în zgomotul aplauzelor, apoi se întoarce să zâmbească spre aparatul de fotografiat, faţa ei delicată strălucind în lumina soarelui de dimineaţă.

Bliţul se declanşează şi tresar, deşi ştiam că asta va urma.

Mă surprind cu mâna încleştată pe arma de la brâu, mă forţez să-mi desfac degetele şi să îmi retrag mâna de pe pistol. Cu o sută dintre cele mai bune gărzi ale noastre care păzesc perimetrul, arma mea e inutilă. Totuşi, mă simt mai bine dacă o am asupra mea şi ştiu că Nora e bucuroasă că semiautomatul ei e ascuns bine în poşetă. Deşi vernisajul celei de-a doua expoziţii a ei a

decurs fără probleme anul trecut, suntem amândoi un pic mai paranoici azi, hotărâţi să facem orice e necesar pentru a asigura protecţia fiicei noastre nenăscute.

Alt bliţ se declanşează lângă mine. Uitându-mă spre scaunele din dreapta mea, îi văd pe părinţii Norei care fac fotografii cu noul lor aparat. Arată la fel de mândri cum mă simt şi eu. Simţindu-mi privirea, mama Norei se uită în direcţia mea şi îi zâmbesc cald înainte de a-mi întoarce atenţia spre scenă.

Următorul absolvent a urcat deja pe scenă, dar nu văd cine este. O văd doar pe dulceaţa mea, cum coboară cu grijă pe partea stângă a scenei. Ţine în mână dosarul din piele cu diploma ei, iar ciucurele tocii îi atârnă pe o parte, indicând statutul de tânără absolventă.

E frumoasă, chiar mai frumoasă decât în urmă cu cinci ani, la absolvirea liceului.

În timp ce trece printre rândurile de absolvenţi şi familiile lor, privirile noastre se întâlnesc şi simt cum mi se umple inima cu un amestec de posesivitate întunecată şi iubire tandră, pe care ea le trezeşte întotdeauna în mine.

Captiva mea. Soţia mea. Lumea mea toată.

O voi iubi până la sfârşitul zilelor şi niciodată, niciodată nu o voi lăsa.

SFÂRŞIT